

Dansk udgave

Retsforskrifter

61. årgang

19. juni 2018

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30. maj 2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU ⁽¹⁾ 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 af 30. maj 2018 om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimaindsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 ⁽¹⁾ 26

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU ⁽¹⁾ 43
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/844 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet ⁽¹⁾ 75

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/841

af 30. maj 2018

om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU**(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd godkendte i sine konklusioner af 23.-24. oktober 2014 om 2030-rammen for klima- og energipolitikken et bindende mål for en national reduktion af drivhusgasemissioner på mindst 40 % for økonomien som helhed i 2030 i forhold til 1990, og dette mål blev bekræftet i Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. marts 2016.
- (2) Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner af 23.-24. oktober 2014 bør emissionsreduktionsmålet på mindst 40 % nås kollektivt af Unionen på den mest omkostningseffektive måde med reduktioner i Den Europæiske Unions emissionshandelssystem (»EU ETS«) som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF ⁽⁴⁾ og i ikke-ETS-sektorer svarende til henholdsvis 43 % og 30 % i 2030 sammenlignet med 2005, idet indsatsen fordeles på grundlag af det relative BNP pr. indbygger.

⁽¹⁾ EUT C 75 af 10.3.2017, s. 103.⁽²⁾ EUT C 272 af 17.8.2017, s. 36.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2018.⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

- (3) Denne forordning er et led i gennemførelsen af Unionens forpligtelser i henhold til Parisaftalen ⁽¹⁾, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer («UNFCCC»). Parisaftalen blev indgået på Unionens vegne den 5. oktober 2016 ved Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Unionens forpligtelse til at opnå emissionsreduktioner for økonomien som helhed var fastsat i det tilsigtede nationalt bestemte bidrag, som Unionen og dens medlemsstater forelagde for sekretariatet for UNFCCC den 6. marts 2015 med henblik på Parisaftalen. Parisaftalen trådte i kraft den 4. november 2016. Unionen bør fortsætte med at mindske sine drivhusgasemissioner og øge optaget i overensstemmelse med Parisaftalen.
- (4) Parisaftalen fastsætter bl.a. et langsigtet mål i overensstemmelse med målsætningen om at holde stigningen i den globale gennemsnitstemperatur et godt stykke under 2 °C over det førindustrielle niveau og fortsætte bestræbelserne på at begrænse temperaturstigningen til 1,5 °C over det førindustrielle niveau. Skove, landbrugsjord og vådområder vil spille en central rolle i opfyldelsen af dette mål. I Parisaftalen anerkender parterne ligeledes den grundlæggende prioritering af fødevaresikkerhed og af at udrydde hungersnød inden for rammerne af bæredygtig udvikling og indsatsen for at udrydde fattigdom samt fødevareproduktionssystemers særlige sårbarhed over for de skadelige virkninger af klimaændringer, således at modstandsdygtigheden over for klimaændringer og en udvikling med lave drivhusgasemissioner fremmes på en måde, der ikke er til fare for fødevareproduktionen. For at nå målene i Parisaftalen bør parterne styrke deres kollektive bestræbelser. Parterne bør udarbejde, meddele og opretholde successive nationalt bestemte bidrag. Parisaftalen erstatter fremgangsmåden i Kyotoprotokollen fra 1997, som ikke fortsættes efter 2020. I Parisaftalen opfordres også til, at der i anden halvdel af dette århundrede opnås en balance mellem menneskeskabte emissioner fordelt på kilder og optaget heraf fordelt på dræn af drivhusgasser, og til, at parterne træffer foranstaltninger til at bevare og i givet fald forøge dræn og reservoirer for drivhusgasser, herunder skove.
- (5) Sektoren for arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug («LULUCF») har potentiale til at bibringe langsigtede klimafordele og derved bidrage væsentligt til opfyldelsen af Unionens mål for reduktion af drivhusgasemissioner samt til de langsigtede klimamål i Parisaftalen. LULUCF-sektoren leverer også biomaterialer, der kan erstatte fossil- eller kulstofintensive materialer, og spiller derfor en vigtig rolle ved overgangen til en økonomi med lave drivhusgasemissioner. Da LULUCF-optag er reversible, bør de behandles som en særskilt søjle i Unionens klimapolitiske ramme.
- (6) Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner af 23.-24. oktober 2014 bør de forskellige målsætninger for landbrugs- og arealanvendelsessektoren med deres mindre reduktionspotentiale samt behovet for at sikre sammenhæng mellem Unionens mål for fødevaresikkerhed og klimaændringer anerkendes. Det Europæiske Råd opfordrede Kommissionen til at undersøge, hvordan en bæredygtig intensivering af fødevareproduktion bedst kan fremmes, samtidig med at sektorens bidrag til en reduktion af drivhusgasemissioner og kulstofbinding, herunder ved skovplantning optimeres, og til at udarbejde en politik for, hvordan «LULUCF» kan medtages i 2030-rammen for modvirkning af drivhusgasemissioner, så snart de tekniske betingelser tillader det og under alle omstændigheder inden 2020.
- (7) En bæredygtig forvaltningspraksis i LULUCF-sektoren kan bidrage til modvirkning af klimaændringerne på flere forskellige måder, navnlig ved at reducere emissioner og bevare og forbedre dræn og kulstoflagre. For at foranstaltninger, der navnlig sigter mod at øge kulstofbindingen, kan være effektive, er kulstofpuljers langsigtede stabilitet og tilpasningsevne af afgørende betydning. Desuden kan en bæredygtig forvaltningspraksis opretholde LULUCF-sektorens produktivitet, regenereringsevne og vitalitet og derved fremme den økonomiske og sociale udvikling og samtidig reducere denne sektors CO₂-aftryk og økologiske fodaftryk.
- (8) Udviklingen af bæredygtig og innovativ praksis og teknologi, herunder agroøkologi og agroskovbrug, kan øge LULUCF-sektorens rolle i forbindelse med modvirkning af og tilpasning til klimaændringer og tillige styrke denne sektors produktivitet og modstandsdygtighed. Da LULUCF-sektoren er karakteriseret ved lange tidsrammer for afkast, er langsigtede strategier vigtige for at øge forskningsmidlerne til udvikling af og investering i bæredygtig og innovativ praksis og teknologi. Investeringer i forebyggende foranstaltninger som f.eks. bæredygtig forvaltningspraksis kan mindske de risici, der er forbundet med naturlige forstyrrelser.

⁽¹⁾ EUT L 282 af 19.10.2016, s. 4.

⁽²⁾ Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 af 5. oktober 2016 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Parisaftalen, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (EUT L 282 af 19.10.2016, s. 1).

- (9) Det Europæiske Råd bekræftede i sine konklusioner af 22.-23. juni 2017 Unionens og dens medlemsstaters fulde engagement i 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling, som bl.a. sigter mod at sikre, at skovforvaltningen er bæredygtig.
- (10) Foranstaltninger til reduktion af skovrydning og skovforringelse og til fremme af bæredygtig skovforvaltning i udviklingslandene er vigtige. I denne sammenhæng mindede Rådet i sine konklusioner af 21. oktober 2009 og 14. oktober 2010 om Unionens mål om at nedbringe bruttorydningen af tropisk skov med mindst 50 % i 2020 i sammenligning med de nuværende niveauer og standse tabet af jordens skovdække senest i 2030.
- (11) I Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 529/2013/EU ⁽¹⁾ er der fastsat regnskabsregler, der gælder for emissioner og optag fra LULUCF-sektoren, og den har dermed bidraget til den udvikling af politikker, der har ført til en medtagelse af LULUCF-sektoren i Unionens emissionsreduktionsforpligtelse. Denne forordning bør bygge på de eksisterende regnskabsregler, idet de opdateres og forbedres for perioden fra 2021 til 2030. Den bør fastsætte medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre disse regnskabsregler, og den bør også kræve, at medlemsstaterne sikrer, at den samlede LULUCF-sektor ikke genererer nettoemissioner og bidrager til formålet om at forbedre dræn på lang sigt. Den bør ikke fastsætte regnskabs- eller rapporteringsforpligtelser for private parter, herunder landbrugere og skovbrugere.
- (12) LULUCF-sektoren, herunder landbrugsjord, har en direkte og væsentlig indvirkning på biodiversiteten og økosystemtjenester. Derfor er det et vigtigt mål for politikker, der berører denne sektor, at sikre, at der er overensstemmelse med Unionens biodiversitetsstrategimål. Der bør træffes foranstaltninger til at gennemføre og støtte aktiviteter i denne sektor til både afbødning og tilpasning. Der bør også sørges for sammenhæng mellem den fælles landbrugspolitik og denne forordning. Alle sektorer skal yde deres rimelige andel til reduktionen af drivhusgasemissionerne.
- (13) Vådområder er effektive økosystemer for opbevaring af kulstof. Beskyttelse og genoprettelse af vådområder vil derfor kunne reducere drivhusgasemissionerne i LULUCF-sektoren. Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringers (»IPCC«) finjustering af IPCC-retningslinjerne for de nationale drivhusgasopgørelser fra 2006 vedrørende vådområder bør tages i betragtning i denne sammenhæng.
- (14) For at sikre LULUCF-sektorens bidrag til opfyldelsen af Unionens mål for reduktion af emissioner på mindst 40 pct. og til de langsigtede mål i Parisaftalen er det nødvendigt med et robust regnskabssystem. For at opnå nøjagtige opgørelser af emissioner og optag i overensstemmelse med IPCC-retningslinjerne for de nationale drivhusgasopgørelser fra 2006 (»IPCC-retningslinjer«) bør de årlige rapporterede værdier i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 ⁽²⁾ for arealanvendelseskategorier og omlægningen mellem kategorier for arealanvendelser benyttes, hvorved de anvendte metode i henhold til UNFCCC og Kyotoprotokollen strømlines. Arealer, der omlægges til en anden arealanvendelseskategori, bør anses for at være i overgang til denne kategori i den standardperiode på 20 år, der refereres til i IPCC-retningslinjerne. Medlemsstaterne bør alene kunne fravige denne standardperiode for skovrejsningsarealer og alene under begrænsede omstændigheder, der retfærdiggøres af IPCC-retningslinjerne. Ændringer af IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen, bør i relevant omfang afspejles i rapporteringskravene, der er fastsat i nærværende forordning.
- (15) Det anføres i de internationalt aftalte IPCC-retningslinjer, at emissioner fra forbrændingen af biomasse kan opgøres som nul i energisektoren på den betingelse, at sådanne emissioner medregnes i LULUCF-sektoren. I Unionen opgøres emissioner fra biomasseforbrænding p.t. som nul i henhold til artikel 38 i Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ⁽³⁾ og bestemmelserne i forordning (EU) nr. 525/2013, hvorfor overensstemmelse med IPCC-retningslinjerne kun ville blive sikret, hvis sådanne emissioner afspejles korrekt i nærværende forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 529/2013/EU af 21. maj 2013 om regnskabsregler vedrørende drivhusgasemissioner og -optag i forbindelse med aktiviteter, der vedrører arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug, og oplysninger om handlingsplaner, der vedrører disse aktiviteter (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 80).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 af 21. juni 2012 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (EUT L 181 af 12.7.2012, s. 30).

- (16) Emissioner og optag fra skovarealer afhænger af en række naturlige omstændigheder, dynamiske aldersrelaterede skovkarakteristika samt af nuværende og tidligere forvaltningspraksis, der varierer betydeligt mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af et basisår gør det ikke muligt at afspejle disse faktorer og heraf følgende cykliske virkninger på eller variationerne mellem forskellige år af emissioner og optag. De relevante regnskabsregler bør i stedet indeholde referenceniveauer, således at der ses bort fra virkningerne af naturlige og landespecifikke karakteristika. Skovreferenceniveauerne bør tage højde for eventuelle skæve aldersstrukturer i skovene og bør ikke unødigt begrænse fremtidig skovforvaltningsintensitet således at langsigtede kulstofdræn kan blive fastholdt eller forbedret. I betragtning af Kroatiens særlige historiske situation vil dets skovreferenceniveau også kunne tage hensyn til besættelsen af dets territorium, og krigstids- og efterkrigsomstændigheder, der påvirkede skovforvaltningen i referenceperioden. De relevante regnskabsregler tager hensyn til principperne for bæredygtig skovforvaltning, som vedtaget på ministerkonferencen om beskyttelse af skovene i Europa («Forest Europe»).
- (17) Medlemsstaterne bør indgive nationale regnskabsplaner for skovbrug, herunder skovreferenceniveauer til Kommissionen. I mangel af en international revision under UNFCCC eller Kyotoprotokollen bør der indføres en kontrolprocedure for at sikre gennemsigtighed og forbedring af regnskabskvaliteten i denne kategori af forvaltede skovarealer.
- (18) Når Kommissionen vurderer de nationale regnskabsplaner for skovbrug, herunder de heri foreslåede skovreferenceniveauer, bør den bygge på god praksis og erfaring i forbindelse med eksperternes revision under UNFCCC, herunder deltagelse af eksperter fra medlemsstaterne. Kommissionen bør sikre, at eksperter fra medlemsstaterne inddrages i den tekniske vurdering af, hvorvidt de foreslåede skovreferenceniveauer er blevet fastsat i overensstemmelse med de kriterier og krav, der er fastsat i denne forordning. Resultaterne af den tekniske vurdering bør til information videresendes til den stående skovbrugskomité, der blev nedsat ved Rådets beslutning 89/367/EØF ⁽¹⁾. Kommissionen bør også konsultere interessenter og civilsamfundet. De nationale regnskabsplaner for skovbrug bør offentliggøres i overensstemmelse med den relevante lovgivning.
- (19) Den øgede bæredygtige anvendelse af høstede træprodukter kan i væsentlig grad begrænse emissionerne gennem substitutionsvirkningen og øge optaget af drivhusgasser fra atmosfæren. Regnskabsreglerne bør sikre, at medlemsstaterne i deres LULUCF regnskaber angiver nøjagtigt og på en gennemsigtig måde ændringer i kulstofpuljen af høstet træ, når sådanne ændringer sker, for at anerkende og give incitament til øget brug af høstede træprodukter med lang livscyklus. Kommissionen bør vejlede om metodologiske spørgsmål, der er relateret til regnskabet for høstede træprodukter.
- (20) Naturlige forstyrrelser, såsom skovbrande, insekt- og sygdomsangreb, ekstremt vejr og geologiske forstyrrelser, som er uden for medlemsstaternes kontrol, og som disse ikke har nogen indflydelse på, kan medføre drivhusgasemissioner af midlertidig karakter i LULUCF-sektoren eller reversering af tidligere optag. Eftersom en sådan reversering også kan skyldes forvaltningsbeslutninger, såsom beslutninger om at høste eller plante træer, bør denne forordning sikre, at menneskeskabt reversering af optag altid afspejles nøjagtigt i LULUCF-regnskaberne. Desuden bør denne forordning give medlemsstaterne en begrænset mulighed for at udelukke emissioner fra forstyrrelser, der er uden for deres kontrol, fra deres LULUCF-opgørelser. Den måde, hvorpå medlemsstaterne administrerer disse bestemmelser, bør dog ikke føre til uretmæssigt lave regnskabsopgørelser.
- (21) Afhængigt af nationale præferencer bør medlemsstaterne kunne vælge hensigtsmæssige nationale politikker til opfyldelsen af deres forpligtelser i LULUCF-sektoren, herunder muligheden for at veje emissioner fra én arealopgørelseskategori op imod optag fra en anden arealopgørelseskategori. De bør også være i stand til at kumulere nettooptag i perioden fra 2021 til 2030. Overførsler mellem medlemsstaterne bør fortsat være tilgængeligt som en ekstra mulighed, og medlemsstaterne bør kunne anvende de årlige emissionstildelinger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 ⁽²⁾ med henblik på at overholde kravene i nærværende forordning. Brugen af fleksibilitet fastsat i nærværende forordning vil ikke bringe det overordnede ambitionsniveau for Unionens drivhusgasreduktionsmål i fare.

⁽¹⁾ Rådets beslutning 89/367/EØF af 29. maj 1989 om nedsættelse af en stående skovbrugskomité (EFT L 165 af 15.6.1989, s. 14).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 af 30. maj 2018 om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimainsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 (se side 26 i denne EUT)

- (22) Skove, der forvaltes på en bæredygtig måde, udgør normalt dræn, der bidrager til at modvirke klimaændringer. I referenceperioden fra 2000 til 2009 var det rapporterede årlige gennemsnitlige optag gennem dræn fra skovarealer 372 mio. ton CO₂-ækvivalenter pr. år for Unionen som helhed. Medlemsstaterne bør sørge for at dræn og reservoirer, herunder fra skove, bevares eller om nødvendigt forøges med henblik på at opfylde Parisaftalens formål og nå Unionens ambitiøse mål for reduktion af drivhusgasemissioner i 2050.
- (23) Optag fra forvaltede skovarealer bør regnskabsføres i forhold til et fremadrettet skovreferenceniveau. Det projekterede fremtidige optag af dræn bør baseres på en fremskrivning af skovforvaltningspraksissen og intensiteten fra en referenceperiode. En reduktion af et dræn i forhold til referenceniveauet bør opgøres som emissioner. Særlige nationale forhold og særlig national praksis, f.eks. en lavere skovningsintensitet end normalt eller aldrende skove i referenceperioden, bør tages i betragtning.
- (24) Medlemsstaterne bør have en vis fleksibilitet til midlertidigt at øge deres skovningsintensitet i overensstemmelse med bæredygtig skovforvaltningspraksis, som er forenelig med målet i Parisaftalen, forudsat at de samlede emissioner i Unionen ikke overstiger det samlede optag i LULUCF-sektoren. I medfør af en sådan fleksibilitet bør alle medlemsstater tildeles en basismængde af kompensation, der beregnes på grundlag af en faktor udtrykt som en procentdel af deres rapporterede dræn i perioden fra 2000 til 2009, for at kompensere for de emissioner fra forvaltede skovarealer det har opgjort. Det bør sikres, at medlemsstaterne kun kan kompenseres op til det niveau, hvor deres skove ikke længere udgør dræn.
- (25) Medlemsstater med meget stort skovdække sammenlignet med EU-gennemsnittet, navnlig mindre medlemsstater med stort skovdække er mere afhængige end andre medlemsstater af forvaltede skovarealer for at opveje emissioner i andre arealopgørelseskategorier og vil derfor i højere grad blive berørt og vil have begrænsede muligheder for at øge deres skovdække. Kompensationsfaktoren bør derfor hæves på grundlag af skovdækket og landarealet, således at medlemsstater med et meget lille landareal og et meget stort skovdække sammenlignet med EU-gennemsnittet tildeles den højeste kompensationsfaktor i referenceperioden.
- (26) Rådet anerkendte i sine konklusioner af 9. marts 2012 de særlige forhold, som gør sig gældende i lande med store skovområder. Sådanne særlige forhold vedrører især de begrænsede muligheder for at skabe balance mellem emissioner og optag. I betragtning af at Finland er den medlemsstat, der har de største skovområder, og under hensyntagen til sine særlige geografiske forhold, står Finland over for særlige vanskeligheder i denne henseende. Finland bør derfor indrømmes begrænset yderligere kompensation.
- (27) For at overvåge medlemsstaternes fremskridt i retning af at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning og for at sikre, at oplysninger om emissioner og optag er gennemsigtige, nøjagtige, konsekvente, fuldstændige og sammenlignelige, bør medlemsstaterne give Kommissionen de relevante data i drivhusgasopgørelsen i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 525/2013, og kontrol af overholdelsen i henhold til nærværende forordning bør tage disse rapporteringer i betragtning. Hvis en medlemsstat har til hensigt at anvende fleksibiliteten vedrørende forvaltede skovarealer fastsat i nærværende forordning, bør den i rapporten om overholdelsen angive den kompensationsmængde, som den agter at anvende.
- (28) Det Europæiske Miljøagentur bør bistå Kommissionen efter behov i overensstemmelse med agenturets årlige arbejdsprogram med systemet for årlig rapportering af drivhusgasemissioner og optag, vurderingen af oplysninger om politikker og foranstaltninger samt nationale fremskrivninger, evaluering af planlagte supplerende politikker og foranstaltninger og kontrol af overholdelsen, der udføres af Kommissionen i henhold til denne forordning.
- (29) For at sikre korrekt regnskabsføring af transaktioner i henhold til denne forordning, herunder anvendelse af fleksibilitet og sporing, og fremme øget brug af træprodukter med lang livscyklus bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår teknisk tilpasning af definitioner, herunder minimumsværdier for definitionen af skove, lister over drivhusgasser og kulstofpuljer, fastsættelsen af medlemsstaternes skovreferenceniveauer for perioderne henholdsvis fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030, medtagelsen af nye kategorier af høstede træprodukter, revisionen af metode og oplysningskrav vedrørende naturlige forstyrrelser for at afspejle ændringerne i IPPC-retningslinjerne, og regnskabsføring af transaktioner gennem EU-registret. De nødvendige bestemmelser om regnskabsføring af transaktioner bør være indeholdt i et enkelt instrument, der kombinerer regnskabsbestemmelserne i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, forordning (EU) 2018/842, nærværende forordning og direktiv 2003/87/EF. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende

arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽¹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

- (30) Kommissionen bør også som led i sin regelmæssige rapportering i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013 vurdere resultatet af den forberedende dialog i 2018 under UNFCCC (»Talanoa-dialogen«). Nærværende forordning bør revideres i 2024 og hvert femte år derefter for at vurdere, hvordan den generelt fungerer. Ved denne revision bør der lægges vægt på resultaterne af den Talanoa-dialogen og den globale statusopgørelse i henhold til Parisaftalen. Rammen for perioden efter 2030 bør være i overensstemmelse med de langsigtede mål og forpligtelserne i henhold til Parisaftalen.
- (31) For at sikre en effektiv, gennemsigtig og omkostningseffektiv rapportering og verifikation af drivhusgasemissioner og optag samt rapportering af enhver anden nødvendige oplysning til vurdering af overholdelsen af medlemsstaternes forpligtelser bør der indføres rapporteringskrav i forordning (EU) nr. 525/2013.
- (32) For at lette dataindsamlingen og metodeforbedringen bør arealanvendelse opgøres og rapporteres ved hjælp af geografisk sporing af hvert areal svarende til nationale dataindsamlingssystemer og EU-dataindsamlingssystemer. Eksisterende EU- og medlemsstatsprogrammer og -undersøgelser, herunder systemet til overvågning af arealanvendelse (LUCAS), Unionens jordobservations- og jordovervågningsprogram Copernicus og det europæiske satellitnavigationssystem Galileo til dataindsamling, bør udnyttes bedst muligt. Datastyring, herunder deling med henblik på rapportering, genbrug og formidling, bør være i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF ⁽²⁾.
- (33) Forordning (EU) nr. 525/2013 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (34) Afgørelse nr. 529/2013/EU bør fortsat finde anvendelse på regnskabs- og rapporteringsforpligtelserne i regnskabsperioden fra den 1. januar 2013 til den 31. december 2020. Denne forordning finder anvendelse på regnskabsperioderne fra den 1. januar 2021.
- (35) Afgørelse nr. 529/2013/EU bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (36) Målene for denne forordning, navnlig fastsættelsen af medlemsstaternes forpligtelser vedrørende LULUCF sektoren, der bidrager til opnåelse af målene i Parisaftalen og opfyldelse af Unionens mål for reduktion af drivhusgasemissioner for perioden fra 2021 til 2030, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten af Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastsætter medlemsstaternes forpligtelser for sektorerne arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (»LULUCF«), som bidrager til opnåelse af målsætningerne i Parisaftalen og opfyldelse af Unionens mål for reduktion af drivhusgasemissionerne for perioden fra 2021 til 2030. Denne forordning fastlægger også reglerne om regnskabsføring af emissioner og af optag fra LULUCF og om kontrol af medlemsstaternes opfyldelse af disse forpligtelser.

⁽¹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).

*Artikel 2***Anvendelsesområde**

1. Denne forordning finder anvendelse på emissioner og optag af drivhusgasser, der er anført i bilag I, afsnit A, og rapporteret i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 525/2013, og som forekommer i en af følgende arealopgørelseskategorier på medlemsstaternes områder:

a) I perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030:

- i) »nyplantede arealer«: arealanvendelse rapporteret som dyrkede arealer, græsarealer, vådområder, bebyggelse eller andre arealer, der er omlagt til skovarealer
- ii) »ryddede arealer«: arealanvendelse rapporteret som skovarealer omlagt til dyrkede arealer, græsarealer, vådområder, bebyggelse eller andre arealer
- iii) »forvaltede dyrkede arealer«: arealanvendelse rapporteret som:
 - dyrkede arealer, der bevares som dyrkede arealer,
 - græsarealer, vådområder, bebyggelse eller andre arealer omlagt til dyrkede arealer, eller
 - dyrkede arealer omdannet til vådområder, bebyggelse eller andre arealer
- iv) »forvaltede græsarealer«: arealanvendelse rapporteret som:
 - græsarealer, der bevares som græsarealer,
 - dyrkede arealer, vådområder, bebyggelse eller andre arealer omlagt til græsarealer, eller
 - græsarealer omlagt til vådområder, bebyggelse eller andre arealer
- v) »forvaltede skovarealer«: arealanvendelse rapporteret som skovarealer, der bevares som skovarealer.

b) Fra og med 2026: »forvaltede vådområder«: arealanvendelse rapporteret som:

- vådområder, der bevares som vådområder,
- bebyggelse eller andre arealer omlagt til vådområder, eller
- vådområder omlagt til bebyggelse eller andre arealer.

2. En medlemsstat kan i perioden fra 2021 til 2025 medtage emissioner og optag i anvendelsesområdet for dens forpligtelse i henhold til artikel 4 af de drivhusgasser, der er anført i denne forordnings bilag I, afsnit A, som rapporteret i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 525/2013, og som forekommer i arealopgørelseskategorien forvaltede vådområder, på dens område. Nærværende forordning finder også anvendelse på sådanne emissioner og optag, som medtages af en medlemsstat.

3. Hvis en medlemsstat har til hensigt i henhold til stk. 2 at medtage forvaltede vådområder i anvendelsesområdet for dens forpligtelse, underretter den Kommissionen herom senest den 31. december 2020.

4. Hvis det er nødvendigt i lyset af de indhøstede erfaringer med anvendelsen af IPCC's finjustering af IPCC-retningslinjerne, kan Kommissionen fremsætte et forslag om at udskyde den obligatoriske opgørelse for forvaltede vådområder med en yderligere periode på fem år.

*Artikel 3***Definitioner**

1. I denne forordning forstås ved:

- 1) »dræn«: enhver proces, aktivitet eller mekanisme, som optager en drivhusgas, en aerosol eller et forstadium til en drivhusgas fra atmosfæren

- 2) »kilde«: enhver proces, aktivitet eller mekanisme, som frigiver en drivhusgas, en aerosol eller et forstadie til en drivhusgas til atmosfæren
- 3) »kulstofpulje«: et helt eller en del af et biogeokemisk element eller system inden for en medlemsstats territorium, og hvori kulstof, ethvert forstadie til en drivhusgas indeholdende kulstof eller enhver drivhusgas indeholdende kulstof er oplagret
- 4) »kulstoflager«: den masse af kulstof, som er oplagret i en kulstofpulje
- 5) »høstet træprodukt«: ethvert produkt fra træhøstning, som har forladt det område, hvor træet høstes
- 6) »skov«: et landareal defineret ved minimumsværdierne for arealstørrelse, trækronedækningsgrad eller tilsvarende vedmasse og potentiel træhøjde, når de er udvokset, på træernes voksested som anført for hver medlemsstat i bilag II. Det omfatter områder med træer, herunder grupper af unge naturlige træer i vækst, eller beplantninger, som endnu ikke har opnået minimumsværdierne for trækronedækningsgrad eller en tilsvarende vedmasse eller minimumstræhøjde som anført i bilag II, herunder ethvert område, som normalt udgør en del af skovområdet, men på hvilket der midlertidigt ikke er træer som følge af menneskets indgriben, såsom høstning, eller som følge af naturlige årsager, men som kan forventes at blive til skov igen
- 7) »skovreferenceniveau«: et skøn udtrykt i ton CO₂-ækvivalenter pr. år over de gennemsnitlige årlige nettoemissioner eller -optag fra forvaltede skovarealer inden for en medlemsstats område i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 ud fra kriterierne fastsat i denne forordning
- 8) »halveringstid«: det antal år, som det tager, før mængden af kulstofindhold, der er oplagret i en kategori af høstede træprodukter, er faldet til det halve af sin oprindelige værdi
- 9) »naturlige forstyrrelser«: alle ikke-menneskeskabte begivenheder eller omstændigheder, som forårsager betydelige emissioner i skove, og hvis opståen den pågældende medlemsstat ikke har indflydelse på, og hvis virkninger for emissionerne medlemsstaten objektivt set er ude af stand til væsentligt at begrænse, selv efter at de er indtruffet
- 10) »øjeblikkelig oxidation«: en regnskabsmetode, som antager, at frigivelsen til atmosfæren af hele den mængde kulstof, som er oplagret i høstede træprodukter, sker på høsttidspunktet.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 for at ændre eller slette definitionerne i nærværende artikels stk. 1 eller for at tilføje nye definitioner deri med henblik på at tilpasse dette stykke til den videnskabelige udvikling eller de tekniske fremskridt og for at sikre overensstemmelse mellem disse definitioner og eventuelle ændringer af relevante definitioner i IPCC's retningslinjer som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen.

Artikel 4

Forpligtelser

For perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 og under hensyntagen til den i artikel 12 og 13 omhandlende fleksibilitet skal hver medlemsstat sikre, at emissionerne ikke overstiger optag, beregnet som summen af de samlede emissioner og samlede optag på dens område i samtlige de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i artikel 2, som regnskabsført i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 5

Generelle regnskabsregler

1. Hver medlemsstat udarbejder og opretholder regnskaber, som nøjagtigt afspejler emissioner og optag i forbindelse med arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i artikel 2. Medlemsstaterne sikrer, at deres regnskaber og andre data fremsendt i henhold til denne forordning er nøjagtige, fuldstændige, konsistente, sammenlignelige og gennemsigtige. Medlemsstaterne betegner emissioner med et plustegn (+) og optag med et minustegn (-).

2. Medlemsstaterne forhindrer enhver dobbelttælling af emissioner eller af optag, navnlig ved at sikre, at emissioner og optag ikke medregnes i mere end én arealopgørelseskategori.
3. Når arealanvendelse omlægges, ændrer medlemsstaterne, 20 år efter datoen for den pågældende omlægning, kategoriseringen af skovarealer, dyrkede arealer, græsarealer, vådområder, bebyggelse og andre arealer fra sådanne arealer, der er omlagt til en anden arealtype, til sådanne arealer, der forbliver samme arealtype.
4. Medlemsstaterne medtager enhver ændring i kulstoflageret af kulstofpuljer opført i bilag I, afsnit B, for hver arealopgørelseskategori i deres regnskaber. Medlemsstater kan vælge ikke at medtage ændringer i kulstoflagre af kulstofpuljer i deres regnskaber, forudsat kulstofpuljen ikke er en kilde. Denne mulighed for ikke at medtage ændringer i kulstoflagre i regnskaberne skal dog ikke finde anvendelse for kulstofpuljer fra overjordisk biomasse, dødt ved og høstede træprodukter i arealopgørelseskategorien forvaltede skovarealer.
5. Medlemsstaterne opretholder en fuldstændig og nøjagtig registrering af alle data, der anvendes i udarbejdelsen af deres regnskaber.
6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 med henblik på at ændre bilag I for at afspejle ændringer i IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen.

Artikel 6

Regnskabsføring af nyplantede arealer og ryddede arealer

1. Medlemsstaterne regnskabsfører emissioner og optag fra nyplantede arealer og ryddede arealer som værende de samlede emissioner og samlede optag for hvert af årene i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030.
2. Uanset artikel 5, stk. 3, kan en medlemsstat, når arealanvendelse omlægges fra dyrkede arealer, græsarealer, vådområder, bebyggelse eller andre arealer til skovareal, ændre kategoriseringen af sådant et areal fra »areal omlagt til skovareal« til »skovareal, der bevares som skovareal«, 30 år efter datoen for den pågældende omlægning, såfremt det er behørigt begrundet på baggrund af IPCC-retningslinjerne.
3. Når emissioner og optag fra nyplantede arealer og ryddede arealer beregnes, fastlægger hver enkelt medlemsstat skovarealet ved hjælp af de parametre, der er angivet i bilag II.

Artikel 7

Regnskabsføring af forvaltede dyrkede arealer, forvaltede græsarealer og forvaltede vådområder

1. Hver medlemsstat regnskabsfører emissioner og optag fra forvaltede dyrkede arealer, der beregnes som emissioner og optag i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 minus den værdi, der fås ved at gange medlemsstatens gennemsnitlige årlige emissioner og optag fra forvaltede dyrkede arealer i dens basisperiode fra 2005 til 2009 med fem.
2. Hver medlemsstat regnskabsfører emissioner og optag fra forvaltede græsarealer, der beregnes som emissioner og optag i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 minus den værdi, der fås ved at gange medlemsstatens gennemsnitlige årlige emissioner og optag fra forvaltede græsarealer i dens basisperiode fra 2005 til 2009 med fem.
3. I perioden fra 2021 til 2025 skal hver medlemsstat, der i henhold til artikel 2, stk. 2, medtager forvaltede vådområder i anvendelsesområdet for dens forpligtelse, og i perioden fra 2026 til 2030 skal alle medlemsstater regnskabsføre emissioner og optag fra forvaltede vådområder, der beregnes som emissioner og optag i de respektive perioder minus den værdi, der fås ved at gange medlemsstatens gennemsnitlige årlige emissioner og optag fra forvaltede vådområder i dens basisperiode fra 2005 til 2009 med fem.

4. I perioden fra 2021 til 2025 skal medlemsstater, der i henhold til artikel 2, stk. 2, har valgt ikke at medtage forvaltede vådområder i anvendelsesområdet for deres forpligtelser, dog aflægge rapport til Kommissionen om emissioner og optag fra arealanvendelse rapporteret som:

- a) vådområder, der bevares som vådområder,
- b) bebyggelse eller andre arealer omlagt til vådområder, eller
- c) vådområder omlagt til bebyggelse eller andre arealer.

Artikel 8

Regnskabsføring af forvaltede skovarealer

1. Hver medlemsstat regnskabsfører emissioner og optag fra forvaltede skovarealer, der beregnes som emissioner og optag i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 minus den værdi, der fås ved at gange den pågældende medlemsstats skovreferenceniveau med fem.

2. Hvis resultatet af den beregning, der er omhandlet i stk. 1, er negativt i forhold til en medlemsstats skovreferenceniveau, skal den pågældende medlemsstat medtage et samlet nettooptag, som højst svarer til 3,5 % af denne medlemsstats emissioner i dens basisår eller periode som anført i bilag III ganget med fem, i sit regnskab over forvaltede skovarealer. Nettooptag fra kulstofpuljerne af dødt ved og høstede træprodukter, bortset fra kategorien »papir« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra a), i arealopgørelseskategorien forvaltede skovarealer er ikke omfattet af denne begrænsning.

3. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen deres nationale regnskabsplaner for skovbrug, herunder et foreslået skovreferenceniveau, senest den 31. december 2018 for perioden fra 2021 til 2025 og senest den 30. juni 2023 for perioden fra 2026 til 2030. Den nationale regnskabsplaner for skovbrug skal indeholde alle de elementer, der er anført i bilag IV, afsnit B, og offentliggøres, herunder via internettet.

4. Medlemsstaterne fastlægger deres skovreferenceniveau på grundlag af kriterierne i bilag IV, afsnit A. For Kroatien kan skovreferenceniveauet ud over kriterierne i bilag IV, afsnit A, også tage hensyn til besættelsen af dets territorium, og krigstids- og efterkrigsomstændigheder, der påvirkede skovforvaltningen i referenceperioden.

5. Skovreferenceniveauet baseres på en videreførelse af den bæredygtige skovforvaltningspraksis som dokumenteret i perioden fra 2000 til 2009 med hensyn til dynamiske aldersrelaterede skovkarakteristika i nationale skove ved anvendelse af de bedste data, der er til rådighed.

Skovreferenceniveauer, som fastlagt i henhold til første afsnit, skal tage hensyn til de fremtidige konsekvenser af dynamiske aldersrelaterede skovkarakteristika for at undgå at begrænse skovforvaltningsintensiteten unødigt og som et kerneelement i den bæredygtige skovforvaltningspraksis med henblik på at fastholde eller forbedre langsigtede kulstofdræn.

Medlemsstaterne påviser sammenhængen mellem de metoder og data, der anvendes til at fastlægge det foreslåede skovreferenceniveau i den nationale regnskabsplaner for skovbrug og dem, der anvendes i rapporteringen af forvaltede skovarealer.

6. Kommissionen foretager i samråd med eksperter, som medlemsstaterne har udpeget, en teknisk vurdering af de nationale regnskabsplaner for skovbrug, som medlemsstaterne har indgivet i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, med henblik på at vurdere, i hvilket omfang de foreslåede skovreferenceniveauer er blevet fastlagt i overensstemmelse med principperne og kravene i denne artikels stk. 4 og 5 og i artikel 5, stk. 1. Kommissionen konsulterer også interessenter og civilsamfundet. Kommissionen offentliggør en sammenfatning af det udførte arbejde, herunder de synspunkter, som eksperterne udpeget af medlemsstaterne har givet udtryk for, og konklusionerne heraf.

Kommissionen udsender om nødvendigt tekniske anbefalinger til medlemsstaterne, som afspejler konklusionerne af den tekniske vurdering, for at lette den tekniske revision af de foreslåede skovreferenceniveauer. Kommissionen offentliggør disse tekniske anbefalinger.

7. Medlemsstaterne meddeler, om nødvendigt på grundlag af de tekniske vurderinger og i givet fald af de tekniske anbefalinger, deres reviderede foreslåede skovreferenceniveauer til Kommissionen senest den 31. december 2019 for perioden fra 2021 til 2025 og senest den 30. juni 2024 for perioden fra 2026 til 2030. Kommissionen offentliggør de foreslåede skovreferenceniveauer, som medlemsstaterne har meddelt den.

8. Kommissionen vedtager på grundlag af de foreslåede skovreferenceniveauer, som medlemsstaterne har indgivet, af den tekniske vurdering, der er foretaget i henhold til denne artikels stk. 6 og, såfremt det er relevant, af det reviderede foreslåede skovreferenceniveau, der er indgivet i henhold til denne artikels stk. 7, delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 om ændring af bilag IV med henblik på fastsættelse af, hvilke skovreferenceniveauer der skal anvendes af medlemsstaterne for perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030.

9. Hvis en medlemsstat ikke indgiver sit skovreferenceniveau til Kommissionen senest på de datoer, der er angivet i denne artikels stk. 3 og i givet fald denne artikels stk. 7, vedtager Kommissionen delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 om ændring af bilag IV med henblik på fastsættelse af, hvilket skovreferenceniveau der skal anvendes af den pågældende medlemsstat for perioden fra 2021 til 2025 eller fra 2026 til 2030, i lyset af en eventuel teknisk vurdering, der er foretaget i henhold til nærværende artikels stk. 6.

10. De delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 8 og 9, skal vedtages senest den 31. oktober 2020 for perioden fra 2021 til 2025 og senest den 30. april 2025 for perioden fra 2026 til 2030.

11. For at sikre sammenhæng som omhandlet i denne artikels stk. 5, indgiver medlemsstaterne senest på de datoer, der er anført i artikel 14, stk. 1, om nødvendigt tekniske korrektioner, som ikke kræver ændringer af de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 8 eller 9, til Kommissionen.

Artikel 9

Regnskabsføring af høstede træprodukter

1. Medlemsstaterne afspejler i deres regnskaber, jf. artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, vedrørende høstede træprodukter emissioner og optag fra ændringer i kulstofpuljen af høstede træprodukter, som henhører under følgende kategorier, ved brug af førsteordensnedbrydningsfunktion, metoder og standardhalveringstiderne i bilag V:

a) papir

b) træplader

c) savskåret træ.

2. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 med henblik på at ændre nærværende artikels stk. 1 og bilag V ved at tilføje nye kategorier af høstede træprodukter, som har en kulstofbindende effekt, på baggrund af IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen, og som sikrer den miljømæssige integritet.

3. Medlemsstaterne kan angive de træbaserede materielle produkter, herunder bark, der falder inden for de eksisterende og nye kategorier, der er omhandlet i henholdsvis stk. 1 og 2, på baggrund af IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen, forudsat at de tilgængelige data er gennemsigtige og verificerbare.

Artikel 10

Regnskabsføring af naturlige forstyrrelser

1. I slutningen af hver af perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 kan medlemsstaterne udelade drivhusgasemissioner fra nyplantede arealer og forvaltede skovarealer som følge af naturlige forstyrrelser, og som overstiger de gennemsnitlige emissioner forårsaget af naturlige forstyrrelser i perioden fra 2001 til 2020, i deres regnskaber, med undtagelse af statistisk stærkt afvigende værdier, (»baggrundsniveau«). Dette baggrundsniveau beregnes i henhold til denne artikel og bilag VI.

2. Når en medlemsstat anvender stk. 1, skal den:

- a) forelægge Kommissionen oplysninger om baggrundsniveauet for de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i stk. 1, og om de data og metoder, der anvendes i henhold til bilag VI til Kommissionen, og
- b) udelukke alle efterfølgende optag på arealer, der påvirkes af naturlige forstyrrelser fra regnskaberne, indtil 2030.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 med henblik på at ændre bilag VI for at revidere kravene til metode og oplysninger i dette bilag for at afspejle ændringer i IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen.

Artikel 11

Fleksibilitet

1. En medlemsstat kan anvende:

- a) den generelle fleksibilitet, der er omhandlet i artikel 12, og
- b) fleksibiliteten for forvaltede skovarealer, der er fastsat i artikel 13, for at opfylde forpligtelsen i artikel 4.

2. Hvis en medlemsstat ikke opfylder overvågningskravene fastlagt i artikel 7, stk. 1, litra da), i forordning (EU) nr. 525/2013, forbyder den centrale administrator, der er udpeget i henhold til artikel 20 i direktiv 2003/87/EF (»den centrale administrator«), midlertidigt, at medlemsstaten overfører eller henlægger til reserver i henhold til artikel 12, stk. 2 og 3 i nærværende forordning, eller anvender fleksibiliteten for forvaltede skovarealer i henhold til artikel 13 i nærværende forordning.

Artikel 12

Generel fleksibilitet

1. Hvis de samlede emissioner overstiger det samlede optag i en medlemsstat, og denne medlemsstat har valgt at anvende sin fleksibilitet og har anmodet om at slette årlige emissionstildelinger i henhold til forordning (EU) 2018/842, skal mængden af slettede emissionstildelinger tages i betragtning i forbindelse med medlemsstatens opfyldelse af dens forpligtelse i henhold til nærværende forordnings artikel 4.

2. I det omfang de samlede optag overstiger de samlede emissioner i en medlemsstat, kan den pågældende medlemsstat efter fratrækning af enhver mængde, der tages i betragtning i henhold til artikel 7 i forordning (EU) 2018/842, overføre den resterende mængde af optag til en anden medlemsstat. Den overførte mængde skal tages i betragtning ved vurderingen af den modtagende medlemsstats opfyldelse af sin forpligtelse i henhold til nærværende forordnings artikel 4.

3. I det omfang de samlede optag overstiger de samlede emissioner i en medlemsstat i perioden fra 2021 til 2025, kan den pågældende medlemsstat efter fratrækning af enhver mængde, der tages i betragtning i henhold til artikel 7 i forordning (EU) 2018/842 eller overføres til en anden medlemsstat i henhold til nærværende artikels stk. 2, henlægge den resterende mængde af optag til reserver til perioden fra 2026 til 2030.

4. For at undgå dobbelttælling skal mængden af nettooptag, der tages i betragtning i henhold til artikel 7 i forordning (EU) 2018/842, trækkes fra den mængde, som den pågældende medlemsstat kan overføre til en anden medlemsstat eller kan henlægge til reserver i henhold til nærværende artikels stk. 2 og 3.

Artikel 13

Fleksibilitet for forvaltede skovarealer

1. Hvis de samlede emissioner overstiger det samlede optag i en medlemsstat i de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i artikel 2, som regnskabsført i overensstemmelse med denne forordning, kan den pågældende medlemsstat anvende fleksibiliteten for forvaltede skovarealer som fastsat i nærværende artikel med henblik på at overholde artikel 4.

2. Hvis resultatet af den beregning, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, er et positivt tal, er den pågældende medlemsstat berettiget til at kompensere for disse emissioner, forudsat at:

- a) medlemsstaten i sin strategi, der er indgivet i henhold til artikel 4 i forordning (EU) nr. 525/2013, har medtaget igangværende eller planlagte konkrete foranstaltninger til at sikre bevarelse eller i givet fald forøgelse af dræn og reservoirer fra skove, og
- b) de samlede emissioner i Unionen ikke overstiger det samlede optag i de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i denne forordnings artikel 2, i den periode, for hvilken medlemsstaten har til hensigt at anvende kompensation. Når Kommissionen vurderer, om de samlede emissioner i Unionen overstiger det samlede optag, sørger den for, at dobbelttælling undgås af medlemsstaterne, navnlig i forbindelse med udøvelse af fleksibiliteten der er fastsat i denne forordning og forordning (EU) 2018/842.

3. For så vidt angår kompensationsmængden, kan den pågældende medlemsstat alene kompensere for:

- a) dræn regnskabsført som emissioner i forhold til dens skovreferenceniveau, og
- b) op til den maksimale kompensationsmængde for denne medlemsstat fastsat i bilag VII for perioden fra 2021 til 2030.

4. Finland kan kompensere for op til 10 mio. ton CO₂-ækvivalente emissioner, forudsat at betingelserne anført i stk. 2, litra a) og b), opfyldes.

Artikel 14

Kontrol af overholdelsen

1. Senest den 15. marts 2027 for perioden fra 2021 til 2025 og senest den 15. marts 2032 for perioden fra 2026 til 2030 forelægger medlemsstaterne Kommissionen en rapport om overholdelsen, der indeholder balancen for de samlede emissioner og det samlede optag for den relevante periode for hver arealopgørelseskategori, der er angivet i artikel 2, under anvendelse af regnskabsreglerne i denne forordning.

En sådan rapport skal også indeholde, såfremt det er relevant, detaljerede oplysninger vedrørende hensigten om at anvende fleksibiliteten omhandlet i artikel 11 og de tilknyttede mængder eller om anvendelsen af en sådan fleksibilitet og de tilknyttede mængder.

2. Kommissionen foretager en omfattende gennemgang af rapporter om overholdelse, fremlagt i medfør af denne artikels stk. 1, med henblik på at vurdere overholdelsen af artikel 4.

3. Kommissionen aflægger i 2027 en rapport for perioden fra 2021 til 2025 og i 2032 for perioden fra 2026 til 2030 om Unionens samlede emissioner og samlede optag af drivhusgasser for hver af de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i artikel 2, beregnet som de samlede emissioner og det samlede rapporterede optag for den periode minus den værdi, der fås ved at gange Unionens gennemsnitlige rapporterede årlige emissioner og optag i perioden fra 2000 til 2009 med fem.

4. Det Europæiske Miljøagentur bistår Kommissionen i gennemførelsen af overvågnings- og overholdelsesreglerne i henhold til denne artikel og i overensstemmelse med dets årlige arbejdsprogram.

Artikel 15

Register

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 med henblik på at supplere denne forordning for at fastsætte regler for regnskabsføring af mængden af emissioner og optag for hver arealopgørelseskategori i den enkelte medlemsstat og at sikre, at regnskabsføringen gennemført i forbindelse med udøvelse af fleksibiliteten i henhold til denne forordnings artikel 12 og 13 via det EU-register, der er oprettet i henhold til artikel 10 i forordning (EU) nr. 525/2013, er korrekt.

2. Den centrale administrator fører en automatiseret kontrol med hver transaktion i henhold til denne forordning og blokerer om nødvendigt transaktioner for at sikre, at der ikke forekommer uregelmæssigheder.
3. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gøres tilgængelige for offentligheden.

Artikel 16

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, artikel 5, stk. 6, artikel 8, stk. 8 og 9, artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 3, og artikel 15, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. juli 2018. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 3, stk. 2, artikel 5, stk. 6, artikel 8, stk. 8 og 9, artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 3, og artikel 15, stk. 1, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, artikel 5, stk. 6, artikel 8, stk. 8 og 9, artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 3, og artikel 15, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen om den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 17

Revision

1. Denne forordning tages op til revision under hensyntagen til bl.a. den internationale udvikling og bestræbelserne på at nå de langsigtede mål i Parisaftalen.

På grundlag af konklusionerne i den rapport, der udarbejdes i henhold til artikel 14, stk. 3, og resultaterne af den vurdering, der er foretaget i henhold til artikel 13, stk. 2, litra b), fremsætter Kommissionen, når det er relevant, forslag for at sikre at integriteten af Unionens overordnede mål for reduktion af drivhusgasemissioner i 2030 og dens bidrag til målene i Parisaftalen respekteres.

2. Kommissionen aflægger en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet senest seks måneder efter hver global statusopgørelse som aftalt under Parisaftalens artikel 14 om anvendelsen af denne forordning, herunder, når det er relevant, en vurdering af virkningerne af den fleksibilitet, der er omhandlet i artikel 11 såvel som om denne forordnings bidrag til Unionens overordnede mål for reduktion af drivhusgasemissioner i 2030 og dens bidrag til målene i Parisaftalen, navnlig hvad angår behovet for yderligere EU-politikker og -foranstaltninger, herunder en ramme for tiden efter 2030, med henblik på den nødvendige forøgelse af drivhusgasemissionsreduktioner og -optag i Unionen, og fremsætter forslag, når det er relevant.

Artikel 18

Ændringer af forordning (EU) nr. 525/2013

I forordning (EU) nr. 525/2013 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 7, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Følgende litra indsættes:

»da) fra 2023 deres emissioner og optag, der er omfattet af artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 (*) i overensstemmelse med metoderne angivet i bilag IIIa til denne forordning

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30. maj 2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (EUT L 156 af 19.6.2018, s. 1).«

b) Følgende afsnit tilføjes:

»En medlemsstat kan anmode Kommissionen om at blive undtaget fra litra da) i første afsnit for at anvende en anden metode end den, der er angivet i bilag IIIa, hvis den påkrævede metodeforbedring ikke kan opnås i tide til, at forbedringen kan tages i betragtning i drivhusgasopgørelserne for perioden fra 2021 til 2030, eller hvis omkostningerne ved metodeforbedringen ville være uforholdsmæssigt høje i forhold til fordelene ved at anvende en sådan metode for at forbedre bogføringen af emissioner og af optag som følge af den ringe betydning af emissioner og af optag fra de pågældende kulstofpuljer. Medlemsstater, der ønsker at drage fordel af denne undtagelse, skal indgive en begrundet anmodning til Kommissionen senest den 31. december 2020 med angivelse af, hvornår metodeforbedringen kan gennemføres, den alternative metode, der foreslås, eller begge samt en vurdering af de potentielle konsekvenser for nøjagtigheden af bogføringen. Kommissionen kan anmode om, at der fremsendes yderligere oplysninger inden for en nærmere angivet rimelig frist. Hvis Kommissionen mener, at anmodningen er berettiget, skal der gives dispensation. Hvis Kommissionen afviser anmodningen, skal den begrunde sin afgørelse.«

2) I artikel 13, stk. 1, litra c), tilføjes følgende nummer:

»viii) fra 2023 oplysninger om nationale politikker og foranstaltninger, der er gennemført for at opfylde deres forpligtelser i henhold til forordning (EU) 2018/841 og oplysninger om supplerende nationale politikker og foranstaltninger, der er planlagt med henblik på at begrænse drivhusgasemissioner eller forøgede dræn ud over deres forpligtelser i henhold til nævnte forordning«.

3) I artikel 14, stk. 1, indsættes følgende litra:

»ba) fra 2023 fremskrivninger over samlede drivhusgasemissioner og separate estimater for de formodede drivhusgasemissioner og optag, der er omfattet af forordning (EU) 2018/841«.

4) Følgende bilag indsættes:

»BILAG IIIA

Metoder til overvågning og rapportering omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra da)

Tilgang 3: Geografiske data over omlægning af arealanvendelse efter IPCC's retningslinjer fra 2006 for nationale drivhusgasopgørelser.

Niveau 1-metoden efter IPCC's retningslinjer fra 2006 for nationale drivhusgasopgørelser.

Ved emissioner og optag til en kulstofpulje, der tegner sig for mindst 25-30 % af emissioner eller optag i en kilde- eller drænkategori, som er prioriteret i en medlemsstats nationale opgørelsessystem, fordi dens estimat har en betydelig indflydelse på et lands samlede opgørelse af drivhusgasser hvad angår det absolutte niveau af emissioner og optag, udviklingen i emissioner og optag, eller usikkerheden i emissioner og optag i arealanvendelseskategorierne, benyttes som minimum niveau 2-metoden i overensstemmelse med IPCC's retningslinjer for nationale drivhusgasopgørelser fra 2006.

Medlemsstaterne tilskyndes til at bruge Niveau 3-metoden i overensstemmelse med IPCC's retningslinjer fra 2006 for nationale drivhusgasopgørelser.»

Artikel 19

Ændring af afgørelse nr. 529/2013/EU

I afgørelse nr. 529/2013/EU foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 3, stk. 2, udgår første afsnit.
- 2) I artikel 6 udgår stk. 4.

Artikel 20

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 30. maj 2018.

På Europa-Parlamentets vegne
A. TAJANI
Formand

På Rådets vegne
L. PAVLOVA
Formand

BILAG I

DRIVHUSGASSER OG KULSTOFFPULJER

A. Drivhusgasser omhandlet i artikel 2:

- a) kuldioxid (CO_2)
- b) metan (CH_4)
- c) dinitrogenoxid (N_2O)

Sådanne drivhusgasser, udtrykkes i ton CO_2 -ækvivalenter og fastsættes i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013

B. Kulstofpuljer omhandlet i artikel 5, stk. 4:

- a) overjordisk biomasse
 - b) underjordisk biomasse
 - c) førne
 - d) dødt ved
 - e) organisk kulstof i jorden
 - f) høstede træprodukter i arealopgørelseskategorier for nyplantede arealer og forvaltede skovarealer.
-

BILAG II

MINIMUMSVÆRDIER FOR AREALSTØRRELSE, TRÆKRONEDÆKNINGSGRAD OG TRÆHØJDE PARAMETRE

Medlemsstat	Areal (ha)	Trækronedækningsgrad (%)	Træhøjde (m)
Belgien	0,5	20	5
Bulgarien	0,1	10	5
Tjekkiet	0,05	30	2
Danmark	0,5	10	5
Tyskland	0,1	10	5
Estland	0,5	30	2
Irland	0,1	20	5
Grækenland	0,3	25	2
Spanien	1,0	20	3
Frankrig	0,5	10	5
Kroatien	0,1	10	2
Italien	0,5	10	5
Cypern	0,3	10	5
Letland	0,1	20	5
Litauen	0,1	30	5
Luxembourg	0,5	10	5
Ungarn	0,5	30	5
Malta	1,0	30	5
Nederlandene	0,5	20	5
Østrig	0,05	30	2
Polen	0,1	10	2
Portugal	1,0	10	5
Rumænien	0,25	10	5
Slovenien	0,25	30	2
Slovakiet	0,3	20	5
Finland	0,5	10	5
Sverige	0,5	10	5
Det Forenede Kongerige	0,1	20	2

BILAG III

BASISÅR ELLER -PERIODE MED HENBLIK PÅ BEREGNING AF LOFTET I HENHOLD TIL ARTIKEL 8, STK. 2

Medlemsstat	Basisår/-periode
Belgien	1990
Bulgarien	1988
Tjekkiet	1990
Danmark	1990
Tyskland	1990
Estland	1990
Irland	1990
Grækenland	1990
Spanien	1990
Frankrig	1990
Kroatien	1990
Italien	1990
Cypern	1990
Letland	1990
Litauen	1990
Luxembourg	1990
Ungarn	1985-1987
Malta	1990
Nederlandene	1990
Østrig	1990
Polen	1988
Portugal	1990
Rumænien	1989
Slovenien	1986
Slovakiet	1990
Finland	1990
Sverige	1990
Det Forenede Kongerige	1990

BILAG IV

NATIONAL REGNSKABSPLAN FOR SKOVBRUG, DER INDEHOLDER EN MEDLEMSSTATS SKOVREFERENCENIVEAU

A. Kriterier og vejledning for fastlæggelse af skovreferenceniveau

En medlemsstats skovreferenceniveau fastsættes efter følgende kriterier:

- a) referenceniveauet skal være i overensstemmelse med målet om, at der i anden halvdel af dette århundrede opnås balance mellem menneskeskabte drivhusgasemissioner fordelt på kilder og optag gennem dræn, herunder ved at øge det potentielle optag gennem aldrende skovlagre, der ellers kan vise gradvist faldende dræn
- b) referenceniveauet skal sikre, at den blotte tilstedeværelse af kulstoflagre ikke medtages i regnskabet
- c) referenceniveauet bør sikre robust og troværdig regnskabsføringssystem, der sikrer, at emissioner og optag fra biomasse regnskabsføres behørigt
- d) referenceniveauet skal omfatte kulstofpuljen fra høstede træprodukter, idet det hermed gøres muligt at foretage en sammenligning mellem antagelsen om øjeblikkelig oxidation og anvendelsen af førsteordensnedbrydningsfunktionen og halveringstider
- e) et konstant forhold mellem fast udnyttelse og energiudnyttelse af skovbiomasse som dokumenteret i perioden 2000-2009 lægges til grund
- f) referenceniveauet bør være i overensstemmelse med målet om at bidrage til bevarelse af biodiversitet samt bæredygtig anvendelse af naturressourcerne, som anført i EU-skovbrugsstrategien, medlemsstatens nationale skovpolitikker og EU-biodiversitetsstrategien
- g) referenceniveauet skal stemme overens med de nationale fremskrivninger af menneskeskabte drivhusgasemissioner fra kilder og optag gennem dræn rapporteret i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013
- h) referenceniveauet skal være i overensstemmelse med drivhusgasopgørelser og relevante historiske data og skal baseres på gennemsigtige, komplette, konsistente, sammenlignelige og nøjagtige oplysninger. Navnlig skal den model, der anvendes til at konstruere referenceniveauet, kunne reproducere historiske data fra den nationale drivhusgasopgørelse.

B. Elementer af de nationale regnskabsplaner for skovbrug

Den nationale regnskabsplan for skovbrug, der forelægges i henhold til artikel 8, skal indeholde følgende elementer:

- a) en generel beskrivelse af, hvordan skovreferenceniveauet er fastlagt, og en beskrivelse af, hvordan kriterierne i denne forordning blev taget i betragtning
- b) identifikation af de kulstofpuljer og drivhusgasser, som er inkluderet i skovreferenceniveauet, årsagerne til at udelukke en kulstofpulje fra skovreferenceniveauet samt påvisning af sammenhængen mellem de kulstofpuljer, der er inkluderet i skovreferenceniveauet
- c) en beskrivelse af tilgange, metoder og modeller, herunder kvantitative oplysninger, som er anvendt i fastlæggelsen af skovreferenceniveauet, og som stemmer overens med den seneste indgivne nationale opgørelsesrapport og en beskrivelse af dokumenterede oplysninger om bæredygtige skovforvaltningspraksisser og intensitet såvel som vedtagne nationale politikker
- d) oplysninger om, hvordan høstrater forventes at udvikle sig under forskellige politikscenarier

- e) en beskrivelse af, hvordan hvert af følgende elementer blev undersøgt, da fastlæggelsen af skovreferenceniveauet:
- i) område under skovforvaltning
 - ii) emissioner og optag fra skove og høstede træprodukter som vist i drivhusgasopgørelser samt relevante historiske data
 - iii) skovkarakteristika, herunder dynamiske aldersrelaterede skovkarakteristika, tilvækst, rotationslængde og anden information om skovforvaltningsaktiviteter under »normale tilstande«
 - iv) historiske og fremtidige høstrater opdelt efter energirelaterede og ikkeenergirelaterede anvendelser.
-

BILAG V

FØRSTEORDENSNEDBRYDNINGSFUNKTION, METODER OG STANDARDHALVERINGSTIDER FOR HØSTEDE TRÆPRODUKTER

Metodologiske spørgsmål

- Hvis det ikke er muligt at skelne mellem høstede træprodukter i arealopgørelseskategorier for nyplantede arealer og forvaltede skovarealer, kan en medlemsstat vælge at gøre rede for høstede træprodukter ved at antage, at alle emissioner og optag har fundet sted på forvaltede skovarealer.
- Høstede træprodukter i deponeringsanlæg for fast affald samt høstede træprodukter, der blev høstet til energiformål, regnskabsføres på grundlag af den øjeblikkelige oxidation.
- Importerede høstede træprodukter medtages uanset deres oprindelse ikke af den importerende medlemsstat («produktionsmetoden»).
- Ved eksporterede høstede træprodukter refererer landespecifikke data til landespecifikke halveringstider og brug af høstede træprodukter i importlandet.
- Landespecifikke halveringstider for høstede træprodukter, der markedsføres i Unionen, bør ikke afvige fra de halveringstider, der anvendes af den importerende medlemsstat.
- Medlemsstaterne kan, alene til orientering, i deres indsendte regnskaber give oplysninger om andelen af træ anvendt til energiproduktion, der er importeret fra et land uden for Unionen, samt oprindelseslandet for sådant træ.

Medlemsstaterne kan bruge landespecifikke metoder og halveringstider i stedet for de metoder og standardhalveringstider, der er fastsat i dette bilag, under forudsætning af, at sådanne metoder og værdier er bestemt på grundlag af gennemskuelige og verificerbare data, og at de anvendte metoder er mindst lige så detaljerede og nøjagtige som de, der er angivet i dette bilag.

Standardhalveringstider:

»Halveringstid« er det antal år, det tager, før mængden af kulstofindhold, der er oplagret i en kategori af høstede træprodukter, er faldet til det halve af sin oprindelige værdi.

Standardhalveringstider er som følger:

- a) 2 år for papir
- b) 25 år for træplader
- c) 35 år for savskåret træ.

Medlemsstaterne kan angive de træbaserede materielle produkter, herunder bark, der falder ind under de i litra a), b) og c) omhandlede kategorier, på baggrund af IPCC-retningslinjerne som vedtaget af UNFCCC-partskonferencen eller den partskonference, der tjener som møde for parterne i Parisaftalen, forudsat at de tilgængelige data er gennemskuelige og verificerbare. Medlemsstaterne kan også anvende landespecifikke underkategorier af enhver af disse kategorier.

BILAG VI

BEREGNING AF BAGGRUNDSNIVEAUER FOR NATURLIGE FORSTYRRELSE

1. Ved beregningen af baggrundsniveauet skal følgende oplysninger angives:
 - a) historiske emissionsniveauer som følge af naturlige forstyrrelser
 - b) type(r) af naturlige forstyrrelser, der er medtaget i vurderingen
 - c) vurderingerne af de samlede årlige emissioner for typer af naturlige forstyrrelser for perioden fra 2001 til 2020, opført efter arealopgørelseskategori
 - d) en påvisning af overensstemmelse i tidsserien for alle relevante parametre, herunder minimumsområde, emissionsvurderingsmetoder og dækning af kulstofpuljer og gasser.
2. Baggrundsniveauet er beregnet som gennemsnittet af årrækken 2001-2020 undtagen alle år, for hvilke der er registreret abnorme emissionsniveauer, dvs. at der ses bort fra alle statistisk stærkt afvigende værdier. Identifikationen af statistisk stærkt afvigende værdier skal ske som følger:
 - a) beregning af det aritmetiske gennemsnit og standardafvigelsen fra den fuldstændige tidsserie for perioden 2001-2020
 - b) udeladelse fra tidsserien af alle de år, for hvilke de årlige emissioner ikke svarer til to gange standardafvigelsen i forhold til gennemsnittet
 - c) genberegning af det aritmetiske gennemsnit og standardafvigelsen for tidsserien for perioden 2001-2020 minus de i litra b) udeladte år
 - d) gentagelse af litra b) og c), indtil der ikke kan identificeres statistisk stærkt afvigende værdier.
3. Efter beregning af baggrundsniveauet i henhold til punkt 2 i dette bilag kan den mængde emissioner, som overstiger baggrundsniveauet, blive undtaget i henhold til artikel 10, hvis emissionerne i et særligt år i perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 overstiger baggrundsniveauet plus en margen. Margenen skal være lig med et sandsynlighedsniveau på 95 %.
4. Følgende emissioner udelukkes ikke:
 - a) emissioner, der skyldes høst og efterskovningsaktiviteter, der fandt sted på arealer, og som fandt sted efter, at der var forekommet naturlige forstyrrelser
 - b) emissioner, der stammer fra kontrolleret afbrænding, der fandt sted på arealer i et hvilket som helst år i perioden fra 2021 til 2025 eller fra 2026 til 2030
 - c) emissioner på arealer, hvor rydning er foretaget, efter at der forekom naturlige forstyrrelser.
5. Oplysningskravene i henhold til artikel 10, stk. 2, omfatter følgende:
 - a) identifikation af alle arealer, der var påvirket af naturlige forstyrrelser i det bestemte år, inklusive deres geografiske beliggenhed, perioden og type af naturlige forstyrrelser
 - b) bevis for, at ingen rydning har fundet sted i den resterende del af perioden fra 2021 til 2025 eller fra 2026 til 2030 på arealer, der var påvirket af naturlige forstyrrelser og for hvilke emissioner ikke er medtaget i regnskabet

- c) en beskrivelse af verificerbare metoder og kriterier, der anvendes til at identificere rydning på disse arealer i de efterfølgende år af perioden fra 2021 til 2025 eller fra 2026 til 2030
 - d) hvor det er muligt, en beskrivelse af de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet med henblik på at forebygge eller begrænse virkningerne af disse naturlige forstyrrelser
 - e) hvor det er muligt, en beskrivelse af de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet med henblik på at genoprette de landarealer, der blev berørt af de naturlige foranstaltninger.
-

BILAG VII

MAKSIMAL KOMPENSATIONSMÆNGDE, DER STÅR TIL RÅDIGHED I HENHOLD TIL FLEKSIBILITET FOR FORVALTEDE SKOVAREALER SOM OMHANDLET I ARTIKEL 13, STK. 3, LITRA B)

Medlemsstat	Det rapporterede gennemsnitlige optag fra dræn fra skov arealer for perioden fra 2000 til 2009 i mio. ton CO ₂ -ækvivalenter pr. år	Kompensationsgrænse udtrykt i mio. tons CO ₂ -ækvivalent i perioden 2021-2030
Belgien	– 3,61	– 2,2
Bulgarien	– 9,31	– 5,6
Tjekkiet	– 5,14	– 3,1
Danmark	– 0,56	– 0,1
Tyskland	– 45,94	– 27,6
Estland	– 3,07	– 9,8
Irland	– 0,85	– 0,2
Grækenland	– 1,75	– 1,0
Spanien	– 26,51	– 15,9
Frankrig	– 51,23	– 61,5
Kroatien	– 8,04	– 9,6
Italien	– 24,17	– 14,5
Cypern	– 0,15	– 0,03
Letland	– 8,01	– 25,6
Litauen	– 5,71	– 3,4
Luxembourg	– 0,49	– 0,3
Ungarn	– 1,58	– 0,9
Malta	0,00	0,0
Nederlandene	– 1,72	– 0,3
Østrig	– 5,34	– 17,1
Polen	– 37,50	– 22,5
Portugal	– 5,13	– 6,2
Rumænien	– 22,34	– 13,4
Slovenien	– 5,38	– 17,2
Slovakiet	– 5,42	– 6,5
Finland	– 36,79	– 44,1
Sverige	– 39,55	– 47,5
Det Forenede Kongerige	– 16,37	– 3,3

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/842**af 30. maj 2018****om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimaindsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd godkendte i sine konklusioner af 23.-24. oktober 2014 om 2030-rammen for klima- og energipolitikken et bindende mål for en national reduktion af drivhusgasemissioner på mindst 40 % for økonomien som helhed i 2030 i forhold til 1990, og dette mål blev bekræftet i Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. marts 2016.
- (2) Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner af 23.-24. oktober 2014 bør emissionsreduktionsmålet på mindst 40 % nås kollektivt af Unionen på den mest omkostningseffektive måde med reduktioner i Den Europæiske Unions emissionshandelssystem (»EU ETS«) fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF ⁽⁴⁾ og i sektorer uden for ETS på henholdsvis 43 % og 30 % senest i 2030 i forhold til 2005. Alle sektorer i økonomien bør bidrage til at nå disse reduktioner af drivhusgasemissionerne, og alle medlemsstater bør deltage i denne indsats, idet der sikres balance mellem retfærdigheds- og solidaritetshensyn. Metoden til fastsættelse af de nationale reduktionsmål for sektorerne uden for ETS under hensyntagen til alle de elementer, der anvendes i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF ⁽⁵⁾, bør videreføres indtil 2030, idet indsatsen fordeles på grundlag af det relative BNP pr. indbygger. Alle medlemsstater bør bidrage til den samlede EU-reduktion i 2030 med mål fra 0 % til – 40 % i forhold til 2005. De nationale mål for gruppen af medlemsstater med et BNP pr. indbygger over EU-gennemsnittet bør justeres forholdsvis for at afspejle omkostningseffektivitet på en retfærdig og afbalanceret måde. Opnåelsen af disse reduktioner af drivhusgasemissionerne bør øge effektiviteten og innovationen i EU-økonomien og bør navnlig føre til forbedringer inden for byggeri, landbrug, affaldshåndtering og transport, for så vidt de falder ind under anvendelsesområdet for denne forordning.

⁽¹⁾ EUT C 75 af 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ EUT C 272 af 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2018.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 136).

- (3) Denne forordning er et led i gennemførelsen af Unionens bidrag i henhold til Parisaftalen ⁽¹⁾, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer («UNFCCC»). Parisaftalen blev indgået på Unionens vegne den 5. oktober 2016 ved Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Unionens forpligtelse til at reducere drivhusgasemissionerne for hele økonomien var indeholdt i det tilsigtede nationalt bestemte bidrag, som Unionen og dens medlemsstater i lyset af Parisaftalen forelagde sekretariatet for UNFCCC den 6. marts 2015. Parisaftalen trådte i kraft den 4. november 2016 og afløser tilgangen i Kyotoprotokollen fra 1997, der ikke videreføres efter 2020.
- (4) Parisaftalen fastsætter bl.a. et langsigtet mål i overensstemmelse med målsætningen om at holde den globale temperaturstigning et godt stykke under 2 °C over det førindustrielle niveau og fortsætte bestræbelserne på at begrænse temperaturstigningen til 1,5 °C over det førindustrielle niveau. Den understreger også betydningen af at tilpasse sig til de skadelige virkninger af klimaændringerne og af at lede finansielle strømme i retning af lave drivhusgasemissioner og en klimarobust udvikling. I Parisaftalen opfordres der også til, at der i anden halvdel af dette århundrede opnås en balance mellem menneskeskabte emissioner fordelt på kilder og optaget heraf fordelt på dræn af drivhusgasser, og til at parterne træffer foranstaltninger til at bevare eller eventuelt forøge dræn og reservoirer for drivhusgasser, herunder skove.
- (5) Det Europæiske Råd støttede i sine konklusioner af 29.-30. oktober 2009 et EU-mål om i forbindelse med de nødvendige reduktioner, som ifølge Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) skal foretages af de udviklede lande i fællesskab, at reducere deres drivhusgasemissioner med 80-95 % inden 2050 i forhold til 1990.
- (6) De nationalt bestemte bidrag for parterne i Parisaftalen skal afspejle deres størst mulige ambition og udgøre et fremskridt over tid. Derudover bør parterne i Parisaftalen stræbe efter at formulere og kommunikere langsigtede udviklingsstrategier med henblik på at opnå lave drivhusgasemissioner under hensyntagen til målsætningerne i Parisaftalen. I Rådskonklusionerne af 13. oktober 2017 anerkendes betydningen af de langsigtede mål og de femårige cyklusser til gennemgang af gennemførelsen af Parisaftalen og fremhæves betydningen af langsigtede udviklingsstrategier for lave drivhusgasemissioner som et politikredskab til udvikling af pålidelige tilgange og de langsigtede politikændringer, der er nødvendige for at nå målene i Parisaftalen.
- (7) Overgangen til ren energi kræver en ændret investeringsadfærd og incitamenter på tværs af det politiske spektrum. Det er en topprioritet for Unionen at etablere en modstandsdygtig energiunion, der kan levere sikker, vedvarende, konkurrencedygtig og billig energi til sine borgere. For at opnå dette kræves, at den ambitiøse klimainsats videreføres ved hjælp af denne forordning, og at der gøres fremskridt inden for andre dele af energiunionen som beskrevet i Kommissionens meddelelse af 25. februar 2015 med titlen »En rammestrategi for en modstandsdygtig energiunion med en fremadskuende klimapolitik«.
- (8) En række EU-foranstaltninger styrker medlemsstaternes evne til at opfylde deres klimaforpligtelser og er afgørende for at opnå de nødvendige reduktioner af drivhusgasemissioner i de sektorer, der er omfattet af denne forordning. Disse foranstaltninger omfatter lovgivning om fluorholdige drivhusgasser, CO₂-reduktioner fra køretøjer, bygningers energimæssige ydeevne, vedvarende energi, energieffektivitet og den cirkulære økonomi samt Unionens finansieringsinstrumenter for klimarelaterede investeringer.
- (9) Det Europæiske Råd noterede sig i sine konklusioner af 19.-20. marts 2015, at Unionen er fast besluttet på at opbygge en energiunion med en fremadrettet klimapolitik på grundlag af Kommissionens rammestrategi, hvis fem dimensioner er tæt forbundne og styrker hinanden gensidigt. Begrænsning af energieforspørgslen er en af de fem dimensioner i denne energiunionsstrategi. Forbedring af energieffektiviteten kan give væsentlige reduktioner af drivhusgasemissionerne. Det kan også være til gavn for miljø og sundhed, forbedre energisikkerheden, mindske energiomkostningerne for husstande og virksomheder, bidrage til at afhjælpe energifattigdom og skabe øget beskæftigelse og økonomisk aktivitet i økonomien som helhed. Foranstaltninger, der bidrager til en øget udbredelse af energibesparende teknologier i bygninger og inden for industri og transport, kan være en omkostningseffektiv måde til at hjælpe medlemsstaterne med at nå deres mål i henhold til denne forordning.

⁽¹⁾ Parisaftalen (EUT L 282 af 19.10.2016, s. 4).

⁽²⁾ Rådets afgørelse (EU) 2016/1841 af 5. oktober 2016 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Parisaftalen, der er vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (EUT L 282 af 19.10.2016, s. 1).

- (10) Anvendelse og udvikling af bæredygtige og innovative praksisser og teknologier kan styrke landbrugssektorens rolle med hensyn til modvirkning af og tilpasning til klimaændringer, navnlig ved at reducere drivhusgasemissioner og bevare og forbedre dræn og kulstoflagre. For at reducere landbrugssektorens CO₂-aftryk og økologiske fodaftryk og samtidig bevare dens produktivitet, gendannelsesevne og vitalitet er det vigtigt at øge indsatsen for modvirkning af og tilpasning til klimaændringer samt forskningsstøtten til udvikling af og investeringer i bæredygtige og innovative praksisser og teknologier.
- (11) Landbrugssektoren har direkte og betydelig indvirkning på biodiversiteten og økosystemerne. Det er derfor vigtigt at sikre sammenhæng mellem målet for denne forordning og Unionens øvrige politikker og målsætninger, såsom den fælles landbrugspolitik og målsætningerne i forbindelse med biodiversitetsstrategien, skovbrugsstrategien og strategien for den cirkulære økonomi.
- (12) Transportsektoren tegner sig for næsten en fjerdedel af Unionens drivhusgasemissioner. Det er derfor vigtigt også efter 2020 at reducere de drivhusgasemissioner og risici, der er forbundet med afhængighed af fossile brændstoffer i transportsektoren, gennem en samlet tilgang med henblik på at fremme reduktioner af drivhusgasemissioner og energieffektivitet på transportområdet, elektrisk transport, omstilling til mere bæredygtige transportformer samt bæredygtige og vedvarende energikilder på transportområdet. Omstillingen til lavemissionsmobilitet som led i den bredere omstilling til en sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi kan lettes ved at indføre gunstige betingelser og stærke incitamenter samt langsigtede strategier, der kan øge investeringerne.
- (13) Virkningen af Unionens og medlemsstaternes politikker og foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vurderes i overensstemmelse med overvågnings- og rapporteringsforpligtelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 ⁽¹⁾.
- (14) Uden at det berører budgetmyndighedens beføjelser, bør metoden til integrering af klimaaspektet, som blev indført under den flerårige finansielle ramme for 2014-2020, hvor det er relevant, videreføres og forbedres med henblik på at tackle udfordringerne og investeringsbehovet i forbindelse med klimainsatsen fra 2021 og fremefter. EU-støtten bør være i tråd med målsætningerne i Unionens 2030-ramme for klima- og energipolitikken og de langsigtede målsætninger, der fremgår af Parisaftalen, med henblik på at sikre, at de offentlige midler anvendes effektivt. Kommissionen bør udarbejde en rapport om virkningerne af EU-støtte ydet via EU-budgettet eller på anden måde i henhold til EU-retten om drivhusgasemissionerne i de sektorer, der er omfattet af denne forordning eller direktiv 2003/87/EF.
- (15) Nærværende forordning bør omfatte drivhusgasemissioner fra IPCC-kategorierne energi, industriprocesser og produktanvendelse, landbrug og affald som fastsat i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, bortset fra drivhusgasemissioner fra de aktiviteter, der er opført i bilag I til direktiv 2003/87/EF.
- (16) De oplysninger, der i dag indrapporteres i de nationale drivhusgasopgørelser og i de nationale registre og Unionens register, er ikke tilstrækkelige til, at man for de enkelte medlemsstater kan fastsætte de CO₂-emissioner fra civil luftfart på nationalt plan, som ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF. Når Unionen vedtager rapporteringsforpligtelser, bør den ikke pålægge medlemsstaterne eller små og mellemstore virksomheder (SMV'er) byrder, der er uforholdsmæssige i forhold til de forfulgte målsætninger. CO₂-emissioner fra luftfart, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF, udgør kun en meget begrænset del af de samlede drivhusgasemissioner, og det ville være urimeligt byrdefuldt at indføre et rapporteringssystem for disse emissioner i lyset af de eksisterende krav for sektoren som helhed i henhold til direktiv 2003/87/EF. Derfor bør CO₂-emissioner fra IPCC-kildekategori »1.A.3.A civil luftfart« med henblik på denne forordning behandles som lig nul.
- (17) Hver enkelt medlemsstats reduktion af drivhusgasemissionerne i 2030 bør fastsættes i forhold til dens evaluerede drivhusgasemissioner for 2005, der er omfattet af denne forordning, med undtagelse af verificerede drivhusgasemissioner fra anlæg, der var i drift i 2005, og som først blev omfattet af EU ETS efter 2005. De årlige emissionstildelinger fra 2021 til 2030 bør fastsættes på grundlag af oplysninger, der indgives af medlemsstaterne og evalueres af Kommissionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).

- (18) Fremgangsmåden i beslutning nr. 406/2009/EF med årligt bindende nationale lofter bør fortsat anvendes i perioden fra 2021 til 2030. Reglerne for fastsættelse af de årlige emissionstildelinger for hver enkelt medlemsstat som fastlagt i denne forordning bør følge samme metode som for medlemsstater med negative lofter i henhold til nævnte beslutning, men således at beregningen af forløbet begynder fem tolvte dele inde i perioden fra 2019 til 2020 eller i 2020 på baggrund af de gennemsnitlige drivhusgasemissioner i perioden 2016-2018, og at forløbet slutter ved det loft for 2030, der er fastsat for hver enkelt medlemsstat. For at sikre passende bidrag til Unionens reduktionsmål for drivhusgasemissioner i perioden fra 2021 til 2030 bør startdatoen for forløbet for hver enkelt medlemsstat fastsættes på grundlag af, hvilken af disse datoer, der resulterer i den laveste tildeling. Medlemsstater, der både har et positivt loft i henhold til beslutning nr. 406/2009/EF og stigende årlige emissionstildelinger mellem 2017 og 2020 i henhold til Kommissionens afgørelse 2013/162/EU ⁽¹⁾ og Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/634/EU ⁽²⁾, bør få den årlige emissionstildeling i 2021 tilpasset for at afspejle den øgede drivhusgasemissionskapacitet i de pågældende år.

Der bør indføres en yderligere tilpasning for visse medlemsstater, der er i den særlige situation, at de både har et positivt loft i henhold til beslutning nr. 406/2009/EF og enten de laveste drivhusgasemissioner pr. indbygger i henhold til nævnte beslutning eller den laveste andel af drivhusgasemissioner fra sektorer, der ikke er omfattet af nævnte beslutning, i forhold til deres samlede drivhusgasemissioner. Denne yderligere tilpasning bør kun dække en del af de reduktioner af drivhusgasemissionerne, der er nødvendige i perioden fra 2021 til 2029, for at fastholde incitamenterne til yderligere reduktioner af drivhusgasemissioner og for ikke at påvirke opfyldelsen af målet for 2030, idet der tages hensyn til brugen af andre tilpasnings- og fleksibilitetsmuligheder fastsat i denne forordning.

- (19) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordnings bestemmelser om fastsættelse af medlemsstaternes årlige emissionstildelinger, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽³⁾.
- (20) I sine konklusioner af 23.-24. oktober 2014 erklærede Det Europæiske Råd, at tilgængeligheden og anvendelsen af de eksisterende fleksibilitetsinstrumenter i sektorerne uden for ETS bør øges væsentligt for at sikre en omkostningseffektiv kollektiv EU-indsats og en indbyrdes tilnærmelse af drivhusgasemissionerne pr. indbygger senest i 2030. For at fremme den overordnede omkostningseffektivitet af de samlede reduktioner bør medlemsstaterne have mulighed for at henlægge og låne en del af deres årlige emissionstildelinger. De bør også have mulighed for at overføre en del af deres årlige emissionstildelinger til andre medlemsstater. Sådanne overførsler bør være gennemsigtige, og de bør udføres på en måde, der passer alle parter, herunder ved hjælp af auktionering, ved brug af mellemmand, der opererer på agenturbasis, eller gennem bilaterale aftaler. Enhver sådan overførsel kan være resultatet af et projekt eller program til modvirkning af drivhusgasemissioner, der gennemføres i den sælgende medlemsstat og finansieres af den modtagende medlemsstat. Medlemsstaterne bør desuden have mulighed for at tilskynde til oprettelsen af offentlig-private partnerskaber i forbindelse med projekter som omhandlet i artikel 24a, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF.
- (21) Der bør indføres en fleksibilitetsmulighed af engangskaraktér for at gøre det lettere for medlemsstater, hvis nationale reduktionsmål ligger væsentligt over både EU-gennemsnittet og deres omkostningseffektive reduktionspotentiale, og for medlemsstater, der ikke har tildelt gratis EU ETS-kvoter til industrianlæg i 2013, at nå deres mål. Af hensyn til målet med markedsstabilitetsreserven oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 ⁽⁴⁾ om at håndtere strukturelle ubalancer mellem udbud og efterspørgsel i EU ETS bør de EU ETS-kvoter, der tages i betragtning i forbindelse med fleksibilitetsmuligheden af engangskaraktér, betragtes som EU ETS-kvoter i omsætning ved fastsættelsen af det samlede antal EU ETS-kvoter i omsætning i et givet år. Kommissionen bør i sin første revision i henhold til nævnte afgørelse vurdere, om kvoterne fortsat skal betragtes som EU ETS-kvoter i omsætning.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2013/162/EU af 26. marts 2013 om fastsættelse af medlemsstaternes årlige emissionstildelinger for perioden fra 2013 til 2020 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF (EUT L 90 af 28.3.2013, s. 106).

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/634/EU af 31. oktober 2013 om tilpasning af medlemsstaternes årlige emissionstildelinger for perioden fra 2013 til 2020 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF (EUT L 292 af 1.11.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en markedsstabilitetsreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF (EUT L 264 af 9.10.2015, s. 1).

- (22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 ⁽¹⁾ fastsætter regnskabsregler vedrørende drivhusgasemissioner og -optag i forbindelse med arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug («LULUCF»). Aktiviteter, der hører under nævnte forordnings anvendelsesområde, bør ikke være omfattet af nærværende forordning. Eftersom det miljømæssige resultat i medfør af denne forordning, hvad angår de opnåede niveauer af reduktioner af drivhusgasemissioner, påvirkes, når der tages højde for en mængde på op til summen af de samlede nettooptag og de samlede nettoemissioner fra nyplantede arealer, ryddede arealer, forvaltede dyrkede arealer, forvaltede græsarealer og på visse betingelser forvaltede skovområder samt, når det kræves i henhold til forordning (EU) 2018/841, forvaltede vådområder som defineret i nævnte forordning, bør en LULUCF-fleksibilitet for en maksimal mængde på 280 mio. ton CO₂-ækvivalenter til dette optag fordelt på medlemsstaterne medtages i nærværende forordning som en ekstra mulighed for medlemsstaterne til at opfylde deres forpligtelser, når det er nødvendigt. I denne samlede mængde og fordelingen heraf på medlemsstaterne bør der tages højde for landbrugs- og arealanvendelsessektorens mindre modvirkningspotentiale og et passende bidrag fra denne sektor til modvirkning af drivhusgasemissioner og kulstofbinding. Hertil kommer, at frivilligt afkald på årlige emissionstildelinger i henhold til nærværende forordning bør give mulighed for, at sådanne mængder kan tages i betragtning ved vurdering af medlemsstaternes overholdelse af kravene i forordning (EU) 2018/841.
- (23) Den 30. november 2016 fremlagde Kommissionen et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forvaltning af energiunionen («forvaltningsforslaget»), der pålægger medlemsstaterne at udarbejde integrerede nationale energi- og klimaplaner i forbindelse med den strategiske planlægning af energi- og klimapolitikken vedrørende alle energiunionens fem nøgledimensioner. I henhold til forvaltningsforslaget skal de nationale planer for perioden fra 2021 til 2030 spille en central rolle i medlemsstaternes planlægning af deres overholdelse af nærværende forordning og forordning (EU) 2018/841. Med henblik herpå skal medlemsstaterne fastsætte politikker og foranstaltninger for at opfylde forpligtelserne i nærværende forordning og forordning (EU) 2018/841 med blik til det langsigtede mål om at opnå en balance mellem drivhusgasemissioner og optag i overensstemmelse med Parisaftalen. Disse planer skal også indeholde en vurdering af virkningerne af de politikker og foranstaltninger, der er planlagt for at opfylde målsætningerne. Ifølge forvaltningsforslaget bør Kommissionen have mulighed for at angive i sine henstillinger om udkastene til nationale planer, om ambitionsniveauet og den efterfølgende gennemførelse af politikker og foranstaltninger er passende. Den mulige anvendelse af LULUCF-fleksibiliteten til at overholde nærværende forordning bør tages i betragtning ved udarbejdelsen af disse planer.
- (24) Det Europæiske Miljøagentur sigter mod at understøtte den bæredygtige udvikling og hjælpe med at opnå betydelige og målbare forbedringer af miljøet ved at levere rettidige, målrettede, relevante og pålidelige oplysninger til politiske beslutningstagere, offentlige institutioner og offentligheden. Det Europæiske Miljøagentur bør, hvor det er relevant, bistå Kommissionen i overensstemmelse med agenturets årlige arbejdsprogram.
- (25) Eventuelle tilpasninger af inddragelsen som fastsat i artikel 11, 24, 24a og 27 i direktiv 2003/87/EF bør modsvares af en tilsvarende tilpasning af den maksimale mængde drivhusgasemissioner, der er omfattet af denne forordning. Når medlemsstaterne inddrager yderligere drivhusgasemissioner fra anlæg, der tidligere var omfattet af direktiv 2003/87/EF, i deres forpligtelser efter denne forordning, bør disse medlemsstater således gennemføre yderligere politikker og foranstaltninger i de sektorer, der er omfattet af denne forordning, for at reducere disse drivhusgasemissioner.
- (26) I anerkendelse af den indsats, som de medlemsstater, der i 2013 havde et BNP pr. indbygger på under EU-gennemsnittet, har gjort siden 2013, bør der oprettes en begrænset sikkerhedsreserve til særlige formål svarende til op til 105 mio. ton CO₂-ækvivalenter, samtidig med at denne forordnings miljømæssige integritet og incitamenter til, at medlemsstaterne træffer tiltag ud over mindstebidragene efter denne forordning, opretholdes. Sikkerhedsreserven bør være til gavn for medlemsstater, hvis BNP pr. indbygger var under EU-gennemsnittet i 2013, hvis drivhusgasemissioner forbliver under deres årlige emissionstildelinger for perioden fra 2013 til 2020, og som har vanskeligt ved at nå deres drivhusgasemissionsmål for 2030, selv om de gør brug af andre fleksibilitetsmuligheder efter denne forordning. En sikkerhedsreserve af denne størrelse vil dække en væsentlig del af disse medlemsstaters

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30. maj 2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (se side 1 i denne EUt).

estimerede samlede underskud i perioden fra 2021 til 2030 uden yderligere politikker, samtidig med at incitamenterne til yderligere tiltag fastholdes. Sikkerhedsreserven bør være til rådighed for de pågældende medlemsstater i 2032 på visse betingelser, og forudsat at anvendelsen heraf ikke undergraver opfyldelsen af Unionens reduktionsmål for drivhusgasemissioner på 30 % for 2030 i de sektorer, der er omfattet af denne forordning.

- (27) For at tage hensyn til udviklingen inden for rammerne af forordning (EU) 2018/841 samt for at sikre en passende opgørelse efter nærværende forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt angår tilladelse til at anvende arealopgørelseskategorierne forvaltede skovarealer og forvaltede vådområder efter LULUCF-fleksibiliteten og med hensyn til opgørelsen af transaktioner efter nærværende forordning, herunder anvendelse af fleksibilitetsmuligheder, udførelsen af kontrol af overholdelsen og den korrekte udnyttelse af sikkerhedsreserven, via det register, der er indført i henhold til artikel 10 i forordning (EU) nr. 525/2013 (»EU-registret«). Oplysninger vedrørende opgørelser i henhold til denne forordning bør være offentligt tilgængelige. De nødvendige bestemmelser om opgørelse af transaktioner bør være indeholdt i et enkelt instrument, der kombinerer regnskabsbestemmelserne i forordning (EU) nr. 525/2013, forordning (EU) 2018/841, nærværende forordning og direktiv 2003/87/EF. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører hensigtsmæssige høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽¹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (28) Denne forordning bør revideres i 2024 og hvert femte år derefter for at vurdere, hvordan den fungerer generelt, navnlig for så vidt angår behovet for at stramme Unionens politikker og foranstaltninger. Revisionen bør bl.a. tage højde for udviklingen i de nationale forhold og baseres på resultaterne af den forberedende dialog i 2018 under UNFCCC (»Talanoa-dialogen«) og den globale statusopgørelse efter Parisaftalen. Som led i revisionen bør balancen mellem udbud af og efterspørgsel efter årlige emissionstildelinger også vurderes for at sikre, at forpligtelserne i denne forordning er tilstrækkelige. Endvidere bør Kommissionen som led i sin regelmæssige rapportering i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013 senest den 31. oktober 2019 vurdere resultaterne af Talanoa-dialogen. Revisionen for perioden efter 2030 bør være i overensstemmelse med de langsigtede målsætninger og forpligtelserne i Parisaftalen og bør med henblik herpå afspejle en udvikling over tid.
- (29) For at sikre en effektiv, gennemsigtig og omkostningseffektiv rapportering og verifikation af drivhusgasemissioner og af andre oplysninger, der er nødvendige for at vurdere fremskridtene inden for medlemsstaternes årlige emissionstildelinger, bør kravene til den årlige rapportering og evaluering i henhold til nærværende forordning kombineres med de relevante artikler i forordning (EU) nr. 525/2013. Nævnte forordning bør også sikre, at medlemsstaternes fremskridt med at reducere drivhusgasemissionerne fortsat evalueres årligt, idet der tages hensyn til udviklingen i Unionens politikker og foranstaltninger og oplysninger indhentet fra medlemsstaterne. Hver andet år bør evalueringen indeholde Unionens forventede fremskridt med at opfylde sine reduktionsmål samt medlemsstaternes forventede fremskridt med at opfylde deres forpligtelser. Anvendelsen af nedsættelser bør dog kun overvejes hvert femte år, så der kan tages hensyn til det potentielle bidrag fra nyplantede arealer, ryddede arealer, forvaltede dyrkede arealer og forvaltede græsarealer i medfør af forordning (EU) 2018/841. Dette berører ikke Kommissionens pligt til at sikre, at medlemsstaterne overholder deres forpligtelser i henhold til nærværende forordning, eller Kommissionens beføjelse til at indlede traktatbrudsprocedurer i den forbindelse.
- (30) Forordning (EU) nr. 525/2013 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (31) Målene for denne forordning, navnlig at fastsætte forpligtelser for medlemsstaterne med hensyn til deres mindstebidrag for perioden fra 2021 til 2030 med henblik på opfyldelse af Unionens mål om at reducere sine drivhusgasemissioner og med henblik på at bidrage til at nå målsætningerne i Parisaftalen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at opfylde disse mål.

⁽¹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

(32) Denne forordning berører ikke strengere nationale målsætninger —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastsætter forpligtelser for medlemsstaterne med hensyn til deres mindstebidrag for perioden fra 2021 til 2030 med henblik på opfyldelse af Unionens mål om i 2030 at reducere sine drivhusgasemissioner i de sektorer, der er omfattet af denne forordnings artikel 2, med 30 % i forhold til niveauet i 2005 og bidrager til at opfylde målsætningerne i Parisaftalen. Denne forordning fastsætter også regler om fastsættelse af årlige emissionstildelinger og evaluering af medlemsstaternes fremskridt med hensyn til opnåelsen af deres minimumsbidrag.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på drivhusgasemissioner fra IPCC-kildekategorierne energi, industriprocesser og produktanvendelse, landbrug og affald som fastsat i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, bortset fra drivhusgasemissioner fra de aktiviteter, der er opført i bilag I til direktiv 2003/87/EF.
2. Uden at det berører nærværende forordnings artikel 7 og artikel 9, stk. 2, finder nærværende forordning ikke anvendelse på drivhusgasemissioner og -optag, der er omfattet af forordning (EU) 2018/841.
3. Med henblik på nærværende forordning behandles CO₂-emissioner fra IPCC-kildekategori »1.A.3.A civil luftfart« som lig nul.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »drivhusgasemissioner«: emissioner i ton CO₂-ækvivalenter af kuldioxid (CO₂), metan (CH₄), dinitrogenoxid (N₂O), hydrofluorcarboner (HFC'er), perfluorcarboner (PFC'er), nitrogentrifluorid (NF₃) og svovlhexafluorid (SF₆) i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, og som er omfattet af nærværende forordnings anvendelsesområde
- 2) »årlige emissionstildelinger«: de maksimalt tilladte drivhusgasemissioner for hvert år mellem 2021 og 2030 i henhold til artikel 4, stk. 3, og artikel 10
- 3) »EU ETS-kvote«: en »kvote« som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2003/87/EF.

Artikel 4

Årlige emissionsniveauer for perioden fra 2021 til 2030

1. Hver enkelt medlemsstat skal i 2030 begrænse sine drivhusgasemissioner med mindst den procentsats, der for den pågældende medlemsstat er fastsat i bilag I, i forhold til sine drivhusgasemissioner i 2005 som fastsat i henhold til nærværende artikels stk. 3.
2. Med forbehold af de fleksibilitetsmuligheder, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 5, 6 og 7, og tilpasningen i henhold til nærværende forordnings artikel 10, stk. 2, og under hensyntagen til eventuelle nedsættelser som følge af anvendelsen af artikel 7 i beslutning nr. 406/2009/EF skal hver medlemsstat sikre, at dens drivhusgasemissioner i hvert år mellem 2021 og 2029 ikke overstiger det loft, der er defineret ved et lineært forløb, som tager sit udgangspunkt i gennemsnittet af drivhusgasemissionerne i 2016, 2017 og 2018 som fastsat i henhold til nærværende artikels stk. 3 og slutter i 2030 ved det loft, der for den pågældende medlemsstat er fastsat i bilag I. En medlemsstats lineære forløb begynder enten fem tolvte dele inde i tidsrummet fra 2019 til 2020 eller i 2020, alt efter hvad der resulterer i en lavere tildeling til den pågældende medlemsstat.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om fastsættelse af de årlige emissionstildelinger for årene fra 2021 til 2030 i ton CO₂-ækvivalenter som anført i nærværende artikels stk. 1 og 2. Med henblik på disse gennemførelsesretsakter foretager Kommissionen en omfattende gennemgang af de seneste nationale opgørelser for årene 2005 og 2016-2018, som medlemsstaterne har indgivet i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 525/2013.

Disse gennemførelsesretsakter skal angive den værdi for hver enkelt medlemsstats drivhusgasemissioner i 2005, som anvendes til at fastsætte de årlige emissionstildelinger angivet i stk. 1 og 2.

4. Disse gennemførelsesretsakter skal på grundlag af de procentsatser, som medlemsstaterne indberetter i henhold til artikel 6, stk. 3, også angive de samlede mængder, der kan tages i betragtning med henblik på en medlemsstats overholdelse i henhold til artikel 9 mellem 2021 og 2030. Hvis summen af alle medlemsstatsers samlede mængder overstiger den samlede fælles mængde på 100 millioner, reduceres hver enkelt medlemsstats samlede mængde pro rata, således at den samlede fælles mængde ikke overstiges.

5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14.

Artikel 5

Fleksibilitetsmuligheder i form af lån, henlæggelse og overførsel

1. For årene 2021-2025 kan en medlemsstat låne en mængde på op til 10 % af sin årlige emissionstildeling for det efterfølgende år.

2. For årene 2026-2029 kan en medlemsstat låne en mængde på op til 5 % af sin årlige emissionstildeling for det efterfølgende år.

3. En medlemsstat, hvis drivhusgasemissioner for et givet år under hensyntagen til anvendelsen af fleksibilitetsmulighederne i henhold til denne artikel og artikel 6 ligger under den årlige emissionstildeling for det pågældende år, kan:

- a) for året 2021 henlægge den overskydende del af sin årlige emissionstildeling til de efterfølgende år frem til 2030, og
- b) for årene 2022-2029 henlægge den overskydende del af sin årlige emissionstildeling i en størrelsesorden på op til 30 % af sine årlige emissionstildelinger frem til det pågældende år til de efterfølgende år frem til 2030.

4. En medlemsstat kan overføre op til 5 % af sin årlige emissionstildeling i et givet år til andre medlemsstater for årene 2021-2025 og op til 10 % for årene 2026-2030. Den modtagende medlemsstat kan anvende den pågældende mængde med henblik på overholdelse i henhold til artikel 9 for det pågældende år eller for efterfølgende år frem til 2030.

5. En medlemsstat, hvis reviderede drivhusgasemissioner for et givet år under hensyntagen til anvendelsen af fleksibilitetsmulighederne i henhold til nærværende artikels stk. 1-4 og artikel 6 ligger under medlemsstatens årlige emissions-tildeling for det pågældende år, kan overføre den overskydende del af sin årlige emissionstildeling til andre medlemsstater. Den modtagende medlemsstat kan anvende den pågældende mængde med henblik på overholdelse i henhold til artikel 9 for det pågældende år eller for efterfølgende år frem til 2030.

6. Medlemsstaterne kan anvende indtægterne fra overførsel af årlige emissionstildelinger i henhold til stk. 4 og 5 til at håndtere klimaændringer i Unionen eller i tredjelande. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle tiltag, der træffes i henhold til nærværende stykke.

7. En eventuel overførsel af årlige emissionstildelinger i henhold til stk. 4 og 5 kan være resultatet af et projekt eller program til modvirkning af drivhusgasemissioner, der gennemføres i den sælgende medlemsstat og betales af den modtagende medlemsstat, forudsat at dobbelttælling undgås, og at sporbarhed sikres.

8. Medlemsstaterne kan anvende kreditter udstedt til projekter i henhold til artikel 24a, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF med henblik på overholdelse i henhold til artikel 9 i denne forordning uden nogen kvantitativ begrænsning, og forudsat at dobbelttælling undgås.

Artikel 6

Fleksibilitetsmulighed for visse medlemsstater som følge af reduktion af EU ETS-kvoter

1. De medlemsstater, der er opført i nærværende forordnings bilag II, kan få en begrænset annullering af op til højst 100 millioner EU ETS-kvoter taget samlet i betragtning med henblik på deres overholdelse i henhold til denne forordning. En sådan annullering sker fra den pågældende medlemsstats auktionsmængder i henhold til artikel 10 i direktiv 2003/87/EF.

2. De EU ETS-kvoter, der efter nærværende artikels stk. 1 tages i betragtning, betragtes som EU ETS-kvoter i omsætning med henblik på artikel 1, stk. 4, i afgørelse (EU) 2015/1814.

Kommissionen overvejer i sin første evaluering efter nævnte afgørelses artikel 3, om opgørelsesmetoden fastsat i nærværende artikels første afsnit skal bibeholdes.

3. De medlemsstater, der er opført i bilag II, underretter senest den 31. december 2019 Kommissionen om deres eventuelle hensigt om at gøre brug af den begrænsede annullering af EU ETS-kvoter, der er omhandlet i stk. 1, op til den procentdel, der er anført i bilag II, for hvert år i perioden fra 2021 til 2030 for hver berørt medlemsstat med henblik på dens overholdelse i henhold til artikel 9.

De medlemsstater, der er opført i bilag II, kan beslutte at nedjustere den procentdel, der er givet underretning om, én gang i 2024 og én gang i 2027. I så fald underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen herom senest den 31. december 2024 henholdsvis senest den 31. december 2027.

4. På en medlemsstats anmodning skal den centrale administrator, der er udpeget i henhold til artikel 20, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF, (»den centrale administrator«) tage hensyn til en mængde op til den samlede mængde som fastsat i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 4, med henblik på den pågældende medlemsstats overholdelse i henhold til denne forordnings artikel 9. En tiendedel af den samlede EU ETS-kvotemængde, der er fastsat i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 4, annulleres i henhold til artikel 12, stk. 4, i direktiv 2003/87/EF for hvert år fra 2021-2030 for den pågældende medlemsstat.

5. Hvis en medlemsstat i overensstemmelse med stk. 3 har underrettet Kommissionen om sin beslutning om at nedjustere den tidligere indberettede procentdel, annulleres en tilsvarende mindre mængde EU ETS-kvoter for den pågældende medlemsstat for henholdsvis hvert år fra 2026 til 2030 eller fra 2028 til 2030.

Artikel 7

Yderligere anvendelse af op til 280 mio. ton nettooptag fra LULUCF

1. I det omfang en medlemsstats drivhusgasemissioner overstiger dens årlige emissionstildelinger for et givet år, herunder eventuelle henlagte årlige emissionstildelinger, jf. nærværende forordnings artikel 5, stk. 3, kan en mængde op til summen af de samlede nettooptag og de samlede nettoemissioner fra de kombinerede arealopgørelseskategorier nyplantede arealer, ryddede arealer, forvaltede dyrkede arealer, forvaltede græsarealer samt med forbehold af delegerede retsakter vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 2 forvaltede skovarealer og forvaltede vådområder, jf. artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i forordning (EU) 2018/841, tages i betragtning med henblik på overholdelse i henhold til nærværende forordnings artikel 9 for det pågældende år, forudsat at:

- a) den kumulative mængde, der tages i betragtning for den pågældende medlemsstat for alle årene i perioden fra 2021 til 2030 ikke overstiger den maksimale mængdesamlede nettooptag, der for den pågældende medlemsstat er fastsat i nærværende forordnings bilag III
- b) denne mængde overstiger kravene for den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 4 i forordning (EU) 2018/841
- c) medlemsstaten ikke fra andre medlemsstater har modtaget flere nettooptag i henhold til forordning (EU) 2018/841, end den har overført
- d) medlemsstaten har overholdt forordning (EU) 2018/841, og
- e) medlemsstaten har forelagt en beskrivelse af den påtænkte anvendelse af fleksibilitetsmuligheden i nærværende stykke i henhold til artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 525/2013.

2. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 13 for at ændre overskriften på bilag III for så vidt angår arealopgørelseskategorierne med henblik på at:

- a) tage hensyn til bidraget fra arealopgørelseskategorien forvaltede skovarealer under overholdelse af den maksimale mængde samlede nettooptag for hver medlemsstat som omhandlet i nærværende forordnings bilag III, når delegerede retsakter, der fastlægger skovreferenceniveauerne, er vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 8 eller 9, i forordning (EU) 2018/841, og
- b) tage hensyn til bidraget fra arealopgørelseskategorien forvaltede vådområder under overholdelse af den maksimale mængde samlede nettooptag for hver medlemsstat som omhandlet i nærværende forordnings bilag III, når alle medlemsstater er forpligtet til at opføre denne kategori i henhold til forordning (EU) 2018/841.

*Artikel 8***Korrigerende foranstaltninger**

1. Hvis Kommissionen i sin årlige vurdering i henhold til artikel 21 i forordning (EU) nr. 525/2013 og under hensyntagen til den påtænkte anvendelse af de fleksibilitetsmuligheder, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 5, 6 og 7, konstaterer, at en medlemsstat ikke gør tilstrækkelige fremskridt med at opfylde forpligtelserne i nærværende forordnings artikel 4, skal den pågældende medlemsstat inden for tre måneder forelægge Kommissionen en korrigerende handlingsplan, der omfatter:

- a) yderligere foranstaltninger, som medlemsstaten skal gennemføre for at opfylde sine specifikke forpligtelser efter artikel 4 gennem nationale politikker og foranstaltninger og ved at gennemføre Unionens tiltag
- b) en stram tidsplan for gennemførelsen af sådanne tiltag, som gør det muligt at foretage en vurdering af de årlige fremskridt med gennemførelsen.

2. I overensstemmelse med sit årlige arbejdsprogram bistår Det Europæiske Miljøagentur Kommissionen i arbejdet med at vurdere alle sådanne korrigerende handlingsplaner.

3. Kommissionen kan afgive en udtalelse om holdbarheden af de korrigerende handlingsplaner, der er forelagt i overensstemmelse med stk. 1, og skal i så fald gøre det senest fire måneder efter modtagelsen af disse planer. Den berørte medlemsstat skal tage nøje hensyn til Kommissionens udtalelse og kan revidere sine korrigerende handlingsplaner i overensstemmelse hermed.

*Artikel 9***Kontrol af overholdelsen**

1. Hvis en medlemsstats evaluerede drivhusgasemissioner i 2027 og 2032, når der tages hensyn til nærværende artikels stk. 2 og de fleksibilitetsmuligheder, der er anvendt i henhold til artikel 5, 6 og 7, overstiger medlemsstatens årlige emissionstildeling for et hvilket som helst givet år i perioden, finder følgende foranstaltninger anvendelse:

- a) til medlemsstatens drivhusgasemissionstal for det efterfølgende år lægges en mængde svarende til mængden i ton CO₂-ækvivalenter af de overskydende drivhusgasemissioner ganget med en faktor på 1,08 i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i henhold til artikel 12, og
- b) medlemsstaten forbydes midlertidigt at overføre en del af sin årlige emissionstildeling til en anden medlemsstat, indtil den overholder artikel 4.

Den centrale administrator indfører det i første afsnit, litra b), omhandlede forbud i EU-registeret.

2. Hvis en medlemsstats drivhusgasemissioner enten i perioden fra 2021 til 2025 eller i perioden fra 2026 til 2030 som omhandlet i artikel 4 i forordning (EU) 2018/841 overstiger optaget som fastsat i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 12, nedsætter den centrale administrator medlemsstatens årlige emissionstildeling med en mængde svarende til disse overskydende drivhusgasemissioner i ton CO₂-ækvivalenter for de pågældende år.

*Artikel 10***Tilpasninger**

1. Kommissionen tilpasser de årlige emissionstildeling for hver medlemsstat i henhold til artikel 4, så de tager hensyn til:

- a) tilpasninger af antallet af EU ETS-kvoter, der er udstedt i henhold til artikel 11 i direktiv 2003/87/EF, som følge af en ændring i de kilder, der er omfattet i henhold til nævnte direktiv, i overensstemmelse med Kommissionens afgørelser vedtaget i medfør af nævnte direktiv om den endelige godkendelse af de nationale tildelingsplaner for perioden fra 2008 til 2012
- b) tilpasninger af antallet af EU ETS-kvoter eller -kreditter, der er udstedt i henhold til henholdsvis artikel 24 og 24a i direktiv 2003/87/EF for reduktioner af drivhusgasemissioner i en medlemsstat, og
- c) tilpasninger af antallet af EU ETS-kvoter for drivhusgasemissioner fra anlæg, der er udelukket fra EU ETS i overensstemmelse med artikel 27 i direktiv 2003/87/EF, for det tidsrum, hvori de er udelukket.

2. Den mængde, der er angivet i bilag IV, lægges til den årlige emissionstildeling for året 2021 for hver af de medlemsstater, der er opført i dette bilag.
3. Kommissionen offentliggør de tal, der følger af sådanne tilpasninger.

Artikel 11

Sikkerhedsreserve

1. Der fastsættes en sikkerhedsreserve svarende til en mængde på op til 105 mio. ton CO₂-ækvivalenter i EU-registret med forbehold af opfyldelsen af Unionens mål i artikel 1. Sikkerhedsreserven skal være tilgængelig ud over de fleksibilitetsmuligheder, der er fastsat i artikel 5, 6 og 7.
2. En medlemsstat kan drage fordel af sikkerhedsreserven, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) dens BNP pr. indbygger i markedspriser i 2013 som offentliggjort af Eurostat i april 2016 lå under EU-gennemsnittet
 - b) dens kumulative drivhusgasemissioner for årene fra 2013 til 2020 i de sektorer, der er omfattet af denne forordning, er lavere end dens kumulative årlige emissionstildelinger for årene fra 2013 til 2020, og
 - c) dens drivhusgasemissioner overstiger dens årlige emissionstildelinger i perioden fra 2026 til 2030, selv om
 - i) den har opbrugt fleksibilitetsmulighederne i artikel 5, stk. 2 og 3,
 - ii) den har gjort størst mulig brug af nettooptag i henhold til artikel 7, selv om denne mængde ikke når op på det niveau, der er fastsat i bilag III, og
 - iii) den ikke har foretaget nogen nettooverførsler til andre medlemsstater i henhold til artikel 5.
3. En medlemsstat, der opfylder betingelserne i nærværende artikels stk. 2, modtager en yderligere mængde fra sikkerhedsreserven, der maksimalt må dække dens underskud, og som skal anvendes med henblik på overholdelse i henhold til artikel 9. Denne mængde må ikke overstige 20 % af dens samlede overopfyldelse i perioden fra 2013 til 2020.

Hvis den deraf følgende fælles mængde, der skal modtages af alle de medlemsstater, som opfylder betingelserne i nærværende artikels stk. 2, overstiger det samlede loft, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, nedsættes den mængden, der skal modtages af hver af disse medlemsstater pro rata.
4. Enhver mængde, der resterer i sikkerhedsreserven efter fordelingen i overensstemmelse med stk. 3, første afsnit, fordeles blandt de i nævnte afsnit omhandlede medlemsstater proportionalt i forhold til deres resterende underskud, men må ikke overstige det. Denne mængde kan for hver af disse medlemsstater supplere den i nævnte afsnit omhandlede procentdel.
5. Efter afslutningen af den revision, der er omhandlet i artikel 19 i forordning (EU) nr. 525/2013, for året 2020, offentliggør Kommissionen for hver medlemsstat, som opfylder betingelserne i nærværende artikels stk. 2, litra a) og b), de mængder, der svarer til 20 % af dens samlede overopfyldelse i perioden fra 2013 til 2020 som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, første afsnit.

Artikel 12

Register

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 13 til supplerings af denne forordning for at sikre en korrekt opgørelse i henhold til denne forordning via EU-registeret med hensyn til:
 - a) årlige emissionstildelinger
 - b) fleksibilitetsmuligheder udøvet i henhold til artikel 5, 6 og 7
 - c) kontrol af overholdelsen i henhold til artikel 9
 - d) tilpasninger i henhold til artikel 10, og
 - e) sikkerhedsreserven i henhold til artikel 11.

2. Den centrale administrator foretager en automatisk kontrol af alle transaktioner i EU-registret som følge af denne forordning og blokerer om nødvendigt transaktioner for at sikre, at der ikke er nogen uregelmæssigheder.
3. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-e), og i stk. 2, skal være offentligt tilgængelige.

Artikel 13

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. juli 2018. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 7, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 14

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg for klimaændringer, der er nedsat ved forordning (EU) nr. 525/2013. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 15

Revision

1. Denne forordning tages op til revision under hensyntagen til bl.a. udviklingen i de nationale forhold, måden hvorpå alle sektorer i økonomien bidrager til reduktionen af drivhusgasemissioner, den internationale udvikling og bestræbelserne på at nå Parisaftalens langsigtede målsætninger.
2. Senest seks måneder efter hver global statusopgørelse, jf. Parisaftalens artikel 14, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, herunder balancen mellem udbud af og efterspørgsel efter årlige emissionstildelinger, samt om denne forordnings bidrag til Unionens samlede reduktionsmål for drivhusgasemissioner i 2030 og dens bidrag til målene i Parisaftalen, navnlig hvad angår behovet for supplerende EU-politikker og -foranstaltninger med henblik på Unionens og dens medlemsstaters nødvendige reduktioner af drivhusgasemissioner, herunder en ramme for perioden efter 2030., og den kan, hvis det er passende, fremsætte forslag.

I disse rapporter tages der hensyn til de strategier, der er udviklet i medfør af artikel 4 i forordning (EU) nr. 525/2013 med henblik på at bidrage til udarbejdelsen af en langsigtet EU-strategi.

Artikel 16

Ændring af forordning (EU) nr. 525/2013

I forordning (EU) nr. 525/2013 foretages følgende ændringer:

1) i artikel 7, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) følgende litra indsættes:

»aa) fra 2023 deres menneskeskabte drivhusgasemissioner som omhandlet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 (*) for året X-2 i overensstemmelse med UNFCCC's rapporteringskrav

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 af 30. maj 2018 om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimaindsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 156 af 19.6.2018, s. 26).«

b) andet afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne underretter i deres rapporter årligt Kommissionen om deres intentioner om at gøre brug af fleksibilitetsmulighederne fastsat i artikel 5, stk. 4 og 5, og artikel 7 i forordning (EU) 2018/842 samt om anvendelsen af indtægterne i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 5, stk. 6. Senest tre måneder efter modtagelsen af sådanne oplysninger fra medlemsstaterne stiller Kommissionen oplysningerne til rådighed for det udvalg, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 26.«

2) i artikel 13, stk. 1, litra c), indsættes følgende nummer:

»ix) fra 2023 oplysninger om nationale politikker og foranstaltninger, der er gennemført for at overholde forpligtelserne i forordning (EU) 2018/842, og oplysninger om planlagte supplerende nationale politikker og foranstaltninger, der påtænkes med henblik på at begrænse drivhusgasemissionerne ud over forpligtelserne i nævnte forordning«

3) i artikel 14, stk. 1, indsættes følgende litra:

»f) fra 2023 fremskrivninger over de samlede drivhusgasemissioner og separate estimater for de formodede drivhusgasemissioner for de emissionskilder, der er omfattet af forordning (EU) 2018/842 og af direktiv 2003/87/EF.«

4) i artikel 21, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»c) forpligtelser i henhold til artikel 4 i forordning (EU) 2018/842. I vurderingen tages der hensyn til udviklingen i Unionens politikker og foranstaltninger og oplysninger fra medlemsstaterne. Hvert andet år omfatter vurderingen også Unionens forventede fremskridt i retning af at gennemføre sit nationalt bestemte bidrag til Parisaftalen, som indeholder Unionens forpligtelse til reduktioner af drivhusgasemissioner for hele økonomien, samt medlemsstaternes forventede fremskridt i retning af at opfylde deres forpligtelser i henhold til nævnte forordning.«

Artikel 17

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 30. maj 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

L. PAVLOVA

Formand

BILAG I

MEDLEMSSTATERNES REDUKTIONER AF DRIVHUSGASEMISSIONER I HENHOLD TIL ARTIKEL 4, STK. 1

	Medlemsstaternes reduktioner af drivhusgasemissioner i 2030 i forhold til deres niveau i 2005 som fastsat i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3
Belgien	– 35 %
Bulgarien	– 0 %
Tjekkiet	– 14 %
Danmark	– 39 %
Tyskland	– 38 %
Estland	– 13 %
Irland	– 30 %
Grækenland	– 16 %
Spanien	– 26 %
Frankrig	– 37 %
Kroatien	– 7 %
Italien	– 33 %
Cypern	– 24 %
Letland	– 6 %
Litauen	– 9 %
Luxembourg	– 40 %
Ungarn	– 7 %
Malta	– 19 %
Nederlandene	– 36 %
Østrig	– 36 %
Polen	– 7 %
Portugal	– 17 %
Rumænien	– 2 %
Slovenien	– 15 %
Slovakiet	– 12 %
Finland	– 39 %
Sverige	– 40 %
Det Forenede Kongerige	– 37 %

BILAG II

MEDLEMSSTATER, SOM I HENHOLD TIL ARTIKEL 6 KAN FÅ EN BEGRÆNSET ANNULLERING AF EU ETS-KVOTER TAGET I BETRAGTNING MED HENBLIK PÅ OVERHOLDELSE

	Maksimal procentdel af drivhusgasemissionerne i 2005 som fastsat i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3
Belgien	2 %
Danmark	2 %
Irland	4 %
Luxembourg	4 %
Malta	2 %
Nederlandene	2 %
Østrig	2 %
Finland	2 %
Sverige	2 %

BILAG III

SAMLET NETTOOPTAG FRA NYPLANTEDE AREALER, RYDDEDE AREALER, FORVALTEDE DYRKEDE AREALER OG FORVALTEDE GRÆSAREALER, SOM MEDLEMSSTATERNE I HENHOLD TIL ARTIKEL 7, STK. 1, LITRA A), KAN TAGE I BETRAGTNING MED HENBLIK PÅ OVERHOLDELSE I PERIODEN 2021-2030

	Maksimal mængde udtrykt i mio. ton CO ₂ -ækvivalenter
Belgien	3,8
Bulgarien	4,1
Tjekkiet	2,6
Danmark	14,6
Tyskland	22,3
Estland	0,9
Irland	26,8
Grækenland	6,7
Spanien	29,1
Frankrig	58,2
Kroatien	0,9
Italien	11,5
Cypern	0,6
Letland	3,1
Litauen	6,5
Luxembourg	0,25
Ungarn	2,1
Malta	0,03
Nederlandene	13,4
Østrig	2,5
Polen	21,7
Portugal	5,2
Rumænien	13,2
Slovenien	1,3
Slovakiet	1,2
Finland	4,5
Sverige	4,9
Det Forenede Kongerige	17,8
Maksimal mængde i alt:	280

BILAG IV

TILPASNINGSMÆNGDE I HENHOLD TIL ARTIKEL 10, STK. 2

	Ton CO ₂ -ækvivalenter
Bulgarien	1 602 912
Tjekkiet	4 440 079
Estland	145 944
Kroatien	1 148 708
Letland	1 698 061
Litauen	2 165 895
Ungarn	6 705 956
Malta	774 000
Polen	7 456 340
Portugal	1 655 253
Rumænien	10 932 743
Slovenien	178 809
Slovakiet	2 160 210

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/843

af 30. maj 2018

om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽⁴⁾ er den vigtigste retsakt i forebyggelsen af, at Unionens finansielle system bruges til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Nævnte direktiv, hvis frist for gennemførelse var den 26. juni 2017, opstiller en effektiv og samlet retlig ramme for medlemsstaternes bekæmpelse af indsamling af midler eller formuegoder til terrorformål med henblik på at identificere, forstå og mindske risiciene vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (2) Den senere tids terrorangreb har kastet lys over nye tendenser, navnlig hvad angår den måde terrorgrupper finansierer og udfører deres aktioner. Visse moderne teknologitjenester bliver stadig mere populære som alternative finansielle systemer, mens de fortsat falder uden for EU-retten eller undtages fra retlige krav, hvilket muligvis ikke længere kan retfærdiggøres. For at holde trit med de nye tendenser bør der træffes yderligere foranstaltninger til at sikre øget gennemsigtighed i finansielle transaktioner, i selskaber og i andre juridiske enheder samt i truste og juridiske arrangementer, der har strukturer eller funktioner, der ligner truste (»lignende juridiske arrangementer«) med henblik på at forbedre den eksisterende forebyggende ramme og mere effektivt at bekæmpe finansiering af terrorisme. Det er vigtigt at bemærke, at de foranstaltninger, der træffes, bør stå i et rimeligt forhold til risiciene.
- (3) De Forenede Nationer (FN), Interpol og Europol har rapporteret om stigende konvergens mellem organiseret kriminalitet og terrorisme. Sammenhængen mellem organiseret kriminalitet og terrorisme og forbindelserne mellem grupper af kriminelle og terroristgrupper udgør en stigende sikkerhedsrisiko for Unionen. At bekæmpe anvendelsen af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme udgør en integreret del af enhver strategi for imødegåelse af denne trussel.

⁽¹⁾ EUT C 459 af 9.12.2016, s. 3.

⁽²⁾ EUT C 34 af 2.2.2017, s. 121.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 19.4.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2018.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

- (4) Selv om der i de seneste år i medlemsstaterne er sket betydelige forbedringer med hensyn til vedtagelsen og gennemførelsen af Den Finansielle Aktionsgruppes (the Financial Action Task Force (FATF)) standarder og med hensyn til tilslutningen til Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udviklings (OECD) arbejde for gennemsigthed, er det tydeligvis nødvendigt yderligere at øge den overordnede gennemsigthed på det økonomiske og finansielle område i Unionen. Forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan kun være effektiv, hvis omgivelserne er ugunstige for kriminelle, der søger ly for deres finanser gennem uigennemsigtige strukturer. Unionens finansielle systems integritet er afhængig af gennemsigtheden af selskaber og andre juridiske enheder og lignende juridiske arrangementer. Dette direktiv har til formål ikke kun at afdække og efterforske hvidvask af penge, men også at forhindre, at det forekommer. Øget gennemsigthed kan være et effektivt afskrækkende middel.
- (5) Samtidig med at målene i direktiv (EU) 2015/849 bør forfølges, og alle ændringer heraf bør være i overensstemmelse med Unionens igangværende indsats inden for bekæmpelse af terrorisme og af finansiering af terrorisme, bør sådanne ændringer samtidig tage behørigt hensyn til den grundlæggende ret til beskyttelse af personoplysninger og til overholdelsen og anvendelsen af proportionalitetsprincippet. I Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget med titlen »Den europæiske dagsorden for sikkerhed« anføres det, at der er behov for at tackle finansiering af terrorisme på en mere effektiv og omfattende måde, og det fremhæves, at infiltrering af de finansielle markeder muliggør finansiering af terrorisme. I Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. december 2015 understregedes ligeledes behovet for hurtigt at træffe yderligere foranstaltninger mod finansiering af terrorisme inden for alle områder.
- (6) Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og til Rådet med titlen »Handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme« understreger behovet for at tilpasse sig nye trusler og for at ændre direktiv (EU) 2015/849 i overensstemmelse hermed.
- (7) EU-foranstaltningerne bør også afspejle den udvikling, der sker på internationalt plan, og de forpligtelser, der indgås der, på en korrekt måde. Derfor bør FN's Sikkerhedsråds resolution (UNSCR) 2195 (2014) om trusler mod den internationale fred og sikkerhed og UNSCR 2199 (2015) og 2253 (2015) om trusler mod den internationale fred og sikkerhed som følge af terrorhandlinger tages i betragtning. Disse UNSCR'er vedrører henholdsvis forbindelserne mellem terrorisme og grænseoverskridende organiseret kriminalitet, forhindring af terrorgrupper i at få adgang til internationale finansieringsinstitutter og udvidelse af sanktionsrammen til at omfatte Islamisk Stat i Irak og Levanten.
- (8) Udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer (dvs. et lands mønter og sedler, der har status af lovligt betalingsmiddel, og elektroniske penge, accepteret som omsætningsmiddel i det udstedende land) samt udbydere af virtuelle tegnebøger er ikke forpligtede i henhold til EU-retten til at identificere mistænkelige aktiviteter. Derfor kan terrorgrupper være i stand til at overføre penge til Unionens finansielle system eller inden for netværk for virtuelle valutaer ved at hemmeligholde overførsler eller drage fordel af en vis anonymitet på sådanne platforme. Det er derfor afgørende at udvide anvendelsesområdet for direktiv (EU) 2015/849, så det også omfatter udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer samt udbydere af virtuelle tegnebøger. Med henblik på at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør de kompetente myndigheder gennem forpligtede enheder være i stand til at overvåge anvendelsen af virtuelle valutaer. Sådant overvågning vil give en velafbalanceret og forholdsmæssig tilgang, der værner om de tekniske fremskridt og den høje grad af gennemsigthed, der er opnået inden for alternativ finansiering og socialt iværksætteri.
- (9) Den anonymitet, som er forbundet med virtuelle valutaer, gør det muligt at misbruge sådanne i kriminelt øjemed. Det vil ikke fuldstændigt løse det problem med anonymitet, som knytter sig til transaktioner i virtuelle valutaer, at inkludere udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer og udbydere af virtuelle tegnebøger, eftersom en stor del af det virtuelle valutamiljø vil forblive anonymt, fordi brugerne også har mulighed for at foretage transaktioner uden om sådanne udbydere. For at imødegå de risici, der er forbundet med anonymitet, bør de nationale finansielle efterretningsenheder (FIU'er) være i stand til at indhente oplysninger, som gør det muligt for dem at forbinde adresser vedrørende virtuelle valutaer med indehaveren af den virtuelle valuta. Desuden bør muligheden for at tillade brugere på frivillig basis at fremsætte en egenerklæring over for udpegede myndigheder undersøges nærmere.

- (10) Virtuelle valutaer bør ikke forveksles med elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾, med det bredere begreb »midler« som defineret i artikel 4, nr. 25), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽²⁾, eller med pengeværdi lagret i instrumenter, der er undtaget som anført i artikel 3, litra k) og l), i direktiv (EU) 2015/2366, eller med in-game-valutaer, der udelukkende kan anvendes inden for et specifikt spillemiljø. Selv om virtuelle valutaer ofte kan anvendes som et betalingsmiddel, kan de også anvendes til andre formål og finde bredere anvendelser, f.eks. som vekslingsmidler, til investeringsformål, som værdilagringsprodukter eller til brug i onlinekasinoer. Formålet med nærværende direktiv er at dække alle anvendelsesmuligheder for virtuelle valutaer.
- (11) Lokale valutaer, også kendt som supplerende valutaer, som anvendes i meget begrænsede netværk, f.eks. en by eller region, og af et begrænset antal brugere, bør ikke betragtes som værende virtuelle valutaer.
- (12) Forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer højrisikotredjelande, bør begrænses, når der identificeres væsentlige svagheder i ordningen for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i det pågældende tredjeland, medmindre der træffes passende yderligere afhjælpende foranstaltninger eller modforanstaltninger. I forbindelse med sådanne højrisikosager og sådanne forretningsforbindelser eller transaktioner bør medlemsstaterne pålægge forpligtede enheder at gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer for at styre og begrænse disse risici. Derfor beslutter den enkelte medlemsstat på nationalt plan, hvilken type skærpede kundekendskabsprocedurer, der skal gennemføres med hensyn til højrisikotredjelande. Medlemsstaternes forskellige tilgange skaber svage punkter i forvaltningen af forretningsforbindelser med højrisikotredjelande, som Kommissionen har identificeret. Det er vigtigt at forbedre effektiviteten af den liste over højrisikotredjelande, som Kommissionen har opstillet, ved at sørge for en harmoniseret behandling af de pågældende lande på EU-plan. Denne harmoniserede tilgang bør primært fokusere på skærpede kundekendskabsprocedurer, når sådanne foranstaltninger ikke allerede er påkrævet i henhold til national ret. I overensstemmelse med internationale forpligtelser bør medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at forpligtede enheder i givet fald træffer yderligere afhjælpende foranstaltninger som supplement til de skærpede kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse med en risikobaseret tilgang og under hensyntagen til de specifikke omstændigheder i forretningsforhold eller transaktioner. Internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme kan opfordre til, at der anvendes passende modforanstaltninger for at beskytte det internationale finansielle system mod vedvarende og betydelige risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som hidrører fra visse lande. Medlemsstaterne bør endvidere kræve, at forpligtede enheder træffer supplerende afhjælpende foranstaltninger over for højrisikotredjelande, som Kommissionen har identificeret, ved at tage hensyn til opfordringer til at træffe modforanstaltninger og anbefalinger fra eksempelvis FATF og forpligtelser i henhold til internationale aftaler.
- (13) I lyset af at de trusler og den sårbarhed, som hvidvask af penge og finansiering af terrorisme medfører, til stadighed ændrer sig, bør Unionen anlægge en integreret tilgang i forbindelse med, om de nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme overholder kravene på EU-plan, ved at tage hensyn til en effektivitetsvurdering af de pågældende nationale ordninger. Med henblik på at overvåge, at EU-kravene indarbejdes korrekt i nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, at disse krav reelt gennemføres, og at det lykkes med disse krav at opnå en effektivt forbyggende ramme, bør Kommissionen basere sin vurdering på de nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, uden at dette bør berøre vurderinger, der gennemføres af internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme, f.eks. FATF eller Ekspertkomitéen for Evaluering af Foranstaltninger til Bekæmpelse af hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorismen.
- (14) Generelle forudbetalte kort har lovlige anvendelsesformål og udgør et instrument, der bidrager til social og finansiell inklusion. Anonyme forudbetalte kort er imidlertid lette at anvende til finansiering af terrorangreb og terrorlogistik. Derfor er det afgørende at afskære terrorister fra denne form for finansiering af deres aktioner ved yderligere at sænke de grænser og maksimumbeløb, under hvilke forpligtede enheder har lov at undlade at gennemføre visse kundekendskabsprocedurer i medfør af direktiv (EU) 2015/849. Det er derfor afgørende at sænke de nuværende

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

grænser for generelle anonyme forudbetalte kort og at identificere kunden i forbindelse med fjernbetalingstransaktioner, når transaktionsbeløbet overstiger 50 EUR, samtidig med at der tages behørigt hensyn til forbrugernes behov for at anvende generelle forudbetalte instrumenter og til, at brugen af sådanne instrumenter til at fremme social og finansiel inklusion ikke hindres.

- (15) Brugen af anonyme forudbetalte kort udstedt i Unionen er i alt væsentligt begrænset til Unionens område, men det er ikke altid tilfældet med tilsvarende kort udstedt i tredjelande. Derfor er det vigtigt at sikre, at anonyme forudbetalte kort udstedt uden for Unionen kun kan anvendes i Unionen, hvis de kan anses for at opfylde krav svarende til kravene i EU-retten. Denne bestemmelse bør vedtages under fuld overholdelse af Unionens internationale handelsforpligtelser, navnlig bestemmelserne i den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser.
- (16) FIU'er spiller en vigtig rolle med hensyn til at identificere terrornetværks finansielle transaktioner, navnlig de grænseoverskridende, og med hensyn til at opdage deres finansielle støtter. Finansielle efterretninger kan være af afgørende betydning for afdækning af aktiviteter, der letter terrorhandling og terrororganisationers netværk og systemer. På grund af manglende forskriftsmæssige internationale standarder er der fortsat betydelige forskelle på, hvilke opgaver, kompetencer og beføjelser FIU'er er tillagt. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at sikre en mere effektiv og koordineret tilgang til håndtering af finansielle efterforskninger i forbindelse med terrorisme, herunder efterforskninger der vedrører misbrug af virtuelle valutaer. De nuværende forskelle bør dog ikke påvirke den enkelte FIU's virksomhed, navnlig dens evne til at udarbejde præventive analyser til støtte for alle myndigheder med ansvar for efterretning, efterforskning og retlige anliggender samt internationalt samarbejde. FIU'er bør i forbindelse med udøvelsen af deres opgaver have adgang til oplysninger og være i stand til at udveksle dem uhindret, herunder gennem passende samarbejde med retshåndhævende myndigheder. I alle tilfælde af mistanke om kriminalitet, og navnlig i tilfælde, der involverer finansiering af terrorisme, bør informationsstrømmene være direkte, hurtige og uden unødigt forsinkelse. Derfor er det afgørende at øge FIU'ernes effektivitet yderligere ved at bringe klarhed over deres beføjelser og samarbejdet mellem dem.
- (17) FIU'er bør fra alle forpligtede enheder kunne indhente alle nødvendige oplysninger af relevans for deres opgaver. Uhindret adgang for dem til oplysninger er afgørende for at sikre, at pengestrømme kan spores behørigt, og at ulovlige netværk og strømme opdages på et tidligt stadium. FIU'ernes behov for at indhente yderligere oplysninger fra forpligtede enheder på grundlag af en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, kan være udløst af en forudgående indberetning til FIU'en af en mistænkelig transaktion, men kan også udløses af andre mekanismer, f.eks. FIU'ens egen undersøgelse, efterretninger fra kompetente myndigheder eller oplysninger fra en anden FIU. FIU'er bør derfor som led i deres opgaver kunne indhente oplysninger fra enhver forpligtet enhed, også uden en forudgående indberetning. Dette omfatter ikke vilkårlige oplysningsanmodninger til de forpligtede enheder inden for rammerne af FIU'ens analyse, men kun anmodninger om oplysninger baseret på tilstrækkeligt veldefinerede betingelser. En FIU bør også kunne indhente sådanne oplysninger på anmodning af en anden FIU i Unionen og kunne udveksle oplysningerne med den anmodende FIU.
- (18) Formålet med FIU'en er at indsamle og analysere de oplysninger, den modtager, med henblik på at påvise forbindelser mellem mistænkelige transaktioner og underliggende kriminelle aktiviteter for at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og at videreformidle analyseresultaterne sammen med supplerende oplysninger til de kompetente myndigheder, når der er begrundet mistanke om hvidvask af penge, hertil knyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme. En FIU bør ikke afholde sig fra eller nægte at udveksle oplysninger med en anden FIU, hverken spontant eller efter anmodning, på grundlag af f.eks. manglende identifikation af en tilknyttet underliggende forbrydelse, særlige bestemmelser i national strafferet og forskelle i definitionerne af tilknyttede underliggende forbrydelser eller manglende henvisning til bestemte tilknyttede underliggende forbrydelser. En FIU bør ligeledes give sit forudgående samtykke til en anden FIU til at fremsende oplysningerne til de kompetente myndigheder uanset typen af eventuelle tilknyttede underliggende forbrydelser med henblik på at gøre det muligt at gennemføre formidlingsfunktionen på en effektiv måde. FIU'erne har rapporteret, at de forskelle i de nationale definitioner af visse underliggende forbrydelser, såsom skatteforbrydelser, der ikke er harmoniseret i EU-retten, har ført til vanskeligheder i forbindelse med udvekslingen af oplysninger. Sådanne forskelle bør ikke hindre den gensidige udveksling, formidlingen til kompetente myndigheder og anvendelsen af disse oplysninger som defineret i dette direktiv. FIU'er bør hurtigt, konstruktivt og effektivt sikre det bredest mulige internationale samarbejde med tredjelandes FIU'er i relation til hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme i overensstemmelse med anbefalingerne fra FATF og Egmontprincipperne for udveksling af oplysninger mellem finansielle efterretningsenheder.

- (19) Oplysninger af tilsynsmæssig karakter i relation til kredit- og finansieringsinstitutter, såsom oplysninger om bestyrelsesmedlemmers og aktionærs egnethed og hæderlighed, om de interne kontrolmekanismer, om forvaltningen eller compliance- og risikostyringen er ofte en nødvendig forudsætning for at kunne foretage et passende tilsyn vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme med sådanne institutter. Tilsvarende er oplysninger vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme også vigtige for det finansielle tilsyn med sådanne institutter. Derfor bør udvekslingen af fortrolige oplysninger og samarbejde mellem kompetente myndigheder for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der fører tilsyn med kredit- og finansieringsinstitutterne, og finansielle tilsynsmyndigheder ikke hæmmes af juridisk usikkerhed, der kan opstå som følge af mangel på udtrykkelige bestemmelser på området. En præcisering af den retlige ramme er endnu mere vigtig, da den finansielle tilsynsopgave i en række tilfælde er blevet pålagt myndigheder, der ikke fører tilsyn med bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, såsom Den Europæiske Centralbank (ECB).
- (20) Når FIU'er og andre kompetente myndigheders adgang til oplysninger om indehavere af navnlig anonyme bankkonti, betalingskonti og deponeringsbøkses forsinkes, vanskeliggør det opdagelsen af overførsler af midler med forbindelse til terrorisme. Nationale data, som muliggør identifikation af bankkonti og betalingskonti og deponeringsbøkses tilhørende enkeltpersoner, er fragmenterede, og FIU'er og andre kompetente myndigheder har derfor ikke rettidig adgang til dem. Derfor er det afgørende at oprette centrale automatiske mekanismer, f.eks. et register eller system for dataudtræk, i alle medlemsstater som et effektivt middel til at skaffe rettidig adgang til identitetsoplysninger om bankkonto- og betalingskontohavere og deponeringsbøkses, deres mellemmand, og de reelle ejere. Ved anvendelsen af bestemmelserne om adgang er det hensigtsmæssigt at anvende allerede eksisterende mekanismer, forudsat at de nationale FIU'er kan få hurtig og ufiltreret adgang til de oplysninger, de anmoder om. Medlemsstaterne bør overveje at tilføre sådanne mekanismer andre oplysninger, som anses for at være nødvendige og forholdsmæssige, for at sikre en mere effektiv begrænsning af risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Der bør sikres fuld fortrolighed med hensyn til anmodninger og de hermed forbundne oplysninger af FIU'er og andre kompetente myndigheder, som ikke er ansvarlige for retsforfølgning.
- (21) Af hensyn til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger bør det minimum af oplysninger, der er nødvendige for at kunne gennemføre efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, lagres i centrale automatiske mekanismer for banker og betalingskonti, såsom registre eller systemer for dataudtræk. Det bør være muligt for medlemsstaterne at fastsætte, hvilke data det er hensigtsmæssigt og rimeligt at indsamle, under hensyntagen til de eksisterende systemer og retlige traditioner, der muliggør en meningsfuld identifikation af de reelle ejere. Når medlemsstaterne gennemfører bestemmelser vedrørende disse mekanismer, bør de fastsætte opbevaringsperioder svarende til perioden for opbevaring af den dokumentation og de oplysninger, der er indhentet inden for rammerne af kundekendskabsprocedurer. Det bør være muligt for medlemsstaterne at forlænge opbevaringsperioden ved lov, uden at dette kræver, at der træffes afgørelse herom fra sag til sag. Opbevaringsperioden bør højst kunne forlænges med yderligere fem år. Denne periode bør ikke berøre national ret, som fastsætter andre krav til datalagring, og som tillader, at der træffes afgørelse herom fra sag til sag med henblik på at lette strafferetlige eller administrative procedurer. Adgang til disse mekanismer bør kun gives, i det omfang det er nødvendigt («need-to-know»).
- (22) Præcis identifikation og kontrol af oplysninger om fysiske og juridiske personer er afgørende for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Den seneste teknologiske udvikling inden for digitalisering af transaktioner og betalinger muliggør sikker fjernidentifikation eller elektronisk identifikation. Der bør tages hensyn til disse identifikationsmidler, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014⁽¹⁾, særlig med hensyn til anmeldte elektroniske identifikationsordninger og måder, hvorpå der sikres grænseoverskridende retlig anerkendelse, og som indeholder værktøjer på højt niveau samt fastsætter benchmarks, som identifikationsmetoderne på nationalt plan kan kontrolleres i forhold til. Derudover kan der tages højde for andre sikre fjernidentifikationsprocesser eller elektroniske identifikationsprocesser, som er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret på nationalt plan af den kompetente nationale myndighed. Hvor det er relevant, bør der ligeledes i identifikationsprocessen tages højde for anerkendelsen af elektroniske dokumenter og tillidstjenester som fastsat i forordning (EU) nr. 910/2014. Der bør tages hensyn til princippet om teknologineutralitet ved anvendelsen af dette direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

- (23) Med henblik på at identificere politisk udsatte personer i Unionen bør medlemsstaterne udarbejde lister, som angiver de specifikke funktioner, der i henhold til nationale love og administrative bestemmelser udgør højerestående offentlige hverv. Medlemsstaterne bør anmode hver international organisation, der er akkrediteret på deres område, om at udarbejde og ajourføre en liste over højerestående offentlige hverv inden for den pågældende internationale organisation.
- (24) Fremgangsmåden ved kontrol af eksisterende kunder inden for de nuværende rammer er risikobaseret. På grund af den højere risiko for hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og tilknyttede underliggende forbrydelser i forbindelse med visse mellemiggende strukturer gør denne fremgangsmåde det måske ikke muligt at opdage og vurdere risici rettidigt. Derfor er det vigtigt at sikre, at visse klart angivne kategorier af eksisterende kunder også overvåges regelmæssigt.
- (25) Medlemsstaterne er på nuværende tidspunkt forpligtede til at sikre, at selskaber og andre juridiske enheder, som er etableret på deres område, indhenter og opbevarer passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab. Nøjagtige og opdaterede oplysninger om den reelle ejer er af afgørende betydning for at kunne spore kriminelle, som ellers kan skjule deres identitet bag selskabsstrukturer. Det globalt forbundne finansielle system gør det muligt at skjule midler og flytte dem rundt i verden, og den mulighed har personer, der hvidvasker penge eller finansierer terrorisme, og andre kriminelle i stigende grad benyttet sig af.
- (26) Det bør afklares, hvilken specifik faktor der afgør, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for overvågningen og registreringen af oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer. På grund af forskelle i medlemsstaternes retssystemer er visse trustere og lignende juridiske arrangementer ikke overvåget eller registreret nogetsteds i Unionen. Oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer bør registreres, hvor forvalterne af trustere og personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer, har hjemsted, eller hvor de har bopæl. Med henblik på at sikre effektiv overvågning og registrering af oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer er det også nødvendigt, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden. En sammenkobling af medlemsstaternes registre over reelle ejere af trustere og lignende juridiske arrangementer vil gøre disse oplysninger tilgængelige, og vil også sikre, at flere registreringer af den samme trust og det samme lignende juridiske arrangement undgås i Unionen.
- (27) De regler, der finder anvendelse på trustere og lignende juridiske arrangementer for så vidt angår adgang til oplysninger om deres reelle ejere, bør være sammenlignelige med de tilsvarende regler, der finder anvendelse på selskaber og andre juridiske enheder. På grund af den brede vifte af typer af trustere, som findes i Unionen i dag, sammenholdt med en endnu større variation af lignende juridiske arrangementer, bør afgørelsen om, hvorvidt en trust eller et lignende juridisk arrangement er sammenlignelig med selskaber og andre juridiske enheder eller ej, træffes af medlemsstaterne. Formålet med national ret til gennemførelse af disse bestemmelser bør være at forhindre anvendelsen af trustere eller lignende juridiske arrangementer til hvidvask af penge, finansiering af terrorisme eller tilknyttede underliggende forbrydelser.
- (28) Med hensyn til de forskellige karakteristika ved trustere og lignende juridiske arrangementer bør medlemsstaterne være i stand til i henhold til national ret og i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at fastlægge graden af gennemsigtighed med hensyn til trustere og lignende juridiske arrangementer, der ikke er sammenlignelige med selskaber og andre juridiske enheder. De dermed forbundne risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan variere afhængigt af de særlige karakteristika ved typen af trusten eller det lignende juridiske arrangement, og forståelsen af disse risici kan udvikle sig over tid, f.eks. som et resultat af de nationale og supranationale risikovurderinger. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at fastsætte bestemmelser om udvidet adgang til oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer, hvis sådan adgang udgør en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning med det legitime mål at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Ved fastsættelsen af graden af gennemsigtighed for så vidt angår oplysninger om det reelle ejerskab af sådanne trustere eller lignende juridiske arrangementer bør medlemsstaterne tage behørigt hensyn til beskyttelsen af fysiske personers grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger. Adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer bør gives til enhver person, der kan godtgøre at have en legitim interesse. Adgang bør også gives til enhver person, der indgiver en skriftlig anmodning i relation til en trust eller et lignende juridisk arrangement, der råder over eller har bestemmende indflydelse i ethvert selskab eller enhver anden juridisk enhed etableret uden for Unionen, gennem direkte eller indirekte ejerskab, herunder via beholdninger af

ihændehaveaktier eller ved at udøve kontrol på anden vis. Kriterierne og betingelserne for at imødekomme anmodninger om adgang til oplysninger om reelt ejerskab af trusters og lignende juridiske arrangementer bør være tilstrækkelig præcise og i overensstemmelse med målene for dette direktiv. Det bør være muligt for medlemsstaterne at afvise en skriftlig anmodning, hvis der er begrundet mistanke om, at den skriftlige anmodning ikke er i overensstemmelse med dette direktivs formål.

- (29) Med henblik på at sikre retssikkerhed og lige vilkår er det af afgørende betydning, at det klart fastsættes, hvilke juridiske arrangementer i hele Unionen der som følge af deres funktioner eller struktur bør anses for at svare til trusters. De enkelte medlemsstater bør derfor pålægges at identificere de trusters, såfremt de er anerkendt efter national ret, og lignende juridiske arrangementer, der kan oprettes i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivningsramme eller sædvane, og som har en struktur eller funktion, der svarer til trusters, såsom muligheden for at adskille eller afbryde det juridiske ejerskab fra det reelle ejerskab af aktiver. Medlemsstaterne bør derefter underrette Kommissionen om de forskellige kategorier og beskrivelser af karakteristika samt navnene på, og hvor det er relevant, retsgrundlaget for disse trusters og lignende juridiske arrangementer med henblik på offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*, således at det bliver muligt for andre medlemsstater at identificere disse. Der bør tages hensyn til, at trusters og lignende juridiske arrangementer kan have forskellige juridiske karakteristika i hele Unionen. Når de særlige karakteristika ved en trust eller et lignende juridisk arrangement med hensyn til struktur eller funktioner er sammenlignelige med de særlige karakteristika ved selskaber og andre juridiske enheder, ville offentlig adgang til oplysninger om reelt ejerskab bidrage til at bekæmpe misbrug af trusters og lignende juridiske arrangementer på samme måde, som den offentlige adgang kan bidrage til at forebygge misbrug af selskaber og andre juridiske enheder til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (30) Offentlig adgang til oplysninger om reelt ejerskab giver civilsamfundet, herunder pressen eller civilsamfundsorganisationer, bedre mulighed for at kontrollere oplysninger, og bidrager til at bevare tilliden til integriteten i forretningstransaktioner og det finansielle system. En sådan adgang kan bidrage til at bekæmpe misbrug af selskaber og andre juridiske enheder og juridiske arrangementer til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, både ved at være til hjælp for efterforskningen og via indvirkningen på ry og omdømme, idet enhver, der overvejer at indgå i transaktioner, kan få kendskab til de reelle ejere. En sådan adgang fremmer også rettidig og effektiv tilgængelighed af oplysninger for finansieringsinstitutter og myndigheder, herunder myndigheder i tredjelande, som er involveret i bekæmpelsen af sådanne lovovertrædelser. Adgangen til disse oplysninger ville også bidrage til efterforskninger om hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme.
- (31) Investorers og den brede offentligheds tillid til de finansielle markeder afhænger i vid udstrækning af, om der findes præcise regler for offentliggørelse, som skaber gennemsigtighed vedrørende selskabers reelle ejerskab og kontrolstrukturer. Det gælder i særlig grad i selskabsledelsessystemer, som er kendetegnede ved koncentreret ejerskab, f.eks. det, der findes i Unionen. På den ene side kan store investorer med betydelige stemme- og pengestrømsrettigheder virke befordrende for langsigtet vækst og virksomhedens resultater. På den anden side kan reelle ejere, der takket være store stemmeandele har bestemmende indflydelse, have et incitament til at aflede selskabsaktiver og udnytte muligheder for personlig vinding på bekostning af minoritetsinvestorer. Den potentielle øgning af tilliden til de finansielle markeder bør betragtes som en positiv bivirkning og ikke som selve formålet med at øge gennemsigtigheden, som er at skabe et miljø, der er mindre tilbøjeligt til at blive anvendt til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.
- (32) Investorers og den brede offentligheds tillid til de finansielle markeder afhænger i vid udstrækning af, om der findes præcise regler for offentliggørelse, som skaber gennemsigtighed vedrørende selskabers og andre juridiske enheders samt visse typer af trusters og lignende juridiske arrangementers reelle ejerskab og kontrolstrukturer. Medlemsstaterne bør derfor give adgang til oplysninger om reelt ejerskab på en tilstrækkelig sammenhængende og koordineret måde gennem fastlæggelse af klare regler for offentlig adgang, således at tredjeparter får mulighed for over alt i Unionen at fastslå, hvem der er de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder samt af visse typer trusters og lignende juridiske arrangementer.
- (33) Derfor bør medlemsstaterne sikre adgang til oplysninger om selskaber og andre juridiske enheders reelle ejerskab på en tilstrækkelig sammenhængende og koordineret måde, gennem centrale registre over oplysninger om reelt ejerskab, med opstilling af klare regler for offentlighedens adgang, således at tredjeparter over alt i Unionen er i stand til at fastslå, hvem der er de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder. Det er afgørende, at der også fastlægges en sammenhængende retlig ramme, der sikrer bedre adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af trusters og lignende juridiske arrangementer, når de først er blevet registreret i Unionen. De regler, der finder anvendelse på trusters og lignende juridiske arrangementer for så vidt angår adgangen til oplysninger om deres reelle ejerskab, bør være sammenlignelige med de tilsvarende regler, der finder anvendelse på selskaber og andre juridiske enheder.

- (34) Under alle omstændigheder bør der såvel med hensyn til selskaber og andre juridiske enheder som med hensyn til truster og lignende juridiske arrangementer tilstræbes en rimelig balance, navnlig mellem på den ene side den generelle samfundsinteresse i forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og på den anden side de registreredes grundlæggende rettigheder. De datasæt, der skal gøres offentligt tilgængelige, bør være afgrænsede, klart og udtømmende definerede og af generel art, så den potentielle skade for de reelle ejere minimeres. De oplysninger, der gøres offentligt tilgængelige, bør samtidig ikke adskille sig markant fra de data, som i dag indsamles. Med henblik på at begrænse indgrebet i retten til respekt for privatlivet i almindelighed og til beskyttelse af personoplysninger i særdeleshed bør de pågældende oplysninger primært vedrøre status for de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder og af truster og lignende juridiske arrangementer og bør udelukkende vedrøre det økonomiske aktivitetsområde, hvor de reelle ejere er aktive. I tilfælde, hvor den øverste leder alene er blevet udpeget som den reelle ejer ex officio, og ikke som følge af ejerandele eller udøvelse af kontrol ved hjælp af andre midler, bør dette klart fremgå af registrene. Med hensyn til oplysninger om reelle ejere kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at oplysninger om statsborgerskab skal indgå i det centrale register, navnlig for reelle ejere, der ikke har statsborgerskab i den pågældende medlemsstat. Med henblik på at lette procedurerne, og eftersom langt størstedelen af de reelle ejere vil være statsborgere i den stat, som fører det centrale register, kan medlemsstaterne antage, at den reelle ejer er statsborger i den pågældende stat, medmindre andet er anført.
- (35) Den øgede offentlige kontrol vil bidrage til at forebygge misbrug af juridiske enheder og juridiske arrangementer, herunder skatteundgåelse. Derfor er det afgørende, at oplysninger om reelt ejerskab fortsat er tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år efter, at grundene til registrering af oplysninger om det reelle ejerskab af trusten eller det lignende juridisk arrangement er ophørt med at eksistere. Medlemsstaterne bør dog ved lov kunne fastsætte bestemmelser om behandling af oplysninger om reelt ejerskab, herunder af personoplysninger, til andre formål, hvis en sådan behandling opfylder et formål i samfundets interesse og udgør en i et demokratisk samfund nødvendig foranstaltning, der står i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges.
- (36) Desuden bør det være muligt for medlemsstaterne med henblik på en velafbalanceret og forholdsmæssig tilgang og for at garantere retten til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger under ekstraordinære omstændigheder at tillade undtagelser fra kravet om offentliggørelse gennem registrene af oplysninger om reelt ejerskab og fra retten til adgang til sådanne oplysninger, hvis oplysningerne ville udsætte den reelle ejer for en uforholdsmæssigt stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at kræve onlineregistrering med henblik på at identificere enhver person, der anmoder om oplysninger fra registret, samt betaling af et gebyr for at få adgang til oplysningerne i registret.
- (37) Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre indeholdende oplysninger om reelt ejerskab gennem den europæiske centrale platform, som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽¹⁾, nødvendiggør koordinering af nationale systemer med forskellige tekniske karakteristika. Dette indebærer vedtagelse af tekniske foranstaltninger og specifikationer, der skal tage hensyn til forskelle mellem registrene. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af nærværende direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at behandle sådanne tekniske og operationelle spørgsmål. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁾. Medlemsstaterne bør under alle omstændigheder inddrages i hele systemets funktion gennem en regelmæssig dialog mellem Kommissionen og medlemsstaternes repræsentanter om spørgsmålene vedrørende driften af systemet og videreudviklingen heraf.
- (38) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽³⁾ finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i medfør af dette direktiv. Heraf følger, at fysiske personer, hvis personoplysninger opbevares i nationale registre som reelle ejere, bør oplyses herom. Desuden bør kun personoplysninger, som er ajourførte og vedrører de reelle ejere, gøres tilgængelige, og de pågældende reelle ejere bør oplyses om deres rettigheder i henhold til den

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

gældende retlige EU-databeskyttelsesramme, jf. forordning (EU) 2016/679 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680⁽¹⁾, og om de procedurer, der finder anvendelse for udøvelse af disse rettigheder. Medlemsstaterne kan med henblik på at forhindre misbrug af oplysningerne i registrene og for at skabe ligevægt i forhold til reelle ejeres rettigheder desuden finde det hensigtsmæssigt at overveje at stille oplysningerne vedrørende den anmodende person sammen med oplysninger om retsgrundlaget for vedkommendes anmodning til rådighed for den reelle ejer.

- (39) I tilfælde af, at indberetninger vedrørende uoverensstemmelser fra FIU'er og kompetente myndigheder ville skade en igangværende efterforskning, bør FIU'erne eller de kompetente myndigheder udskyde indberetningen af uoverensstemmelsen til det øjeblik, hvor årsagerne til den manglende indberetning ophører. FIU'erne og de kompetente myndigheder bør endvidere ikke indberette en eventuel uoverensstemmelse, såfremt en sådan indberetning ville være i strid med en bestemmelse om fortrolighed i national ret eller ville udgøre en overtrædelse af forbuddet mod »tipping off«.
- (40) Dette direktiv berører ikke beskyttelsen af personoplysninger, som kompetente myndigheder behandler i henhold til direktiv (EU) 2016/680.
- (41) Adgang til oplysninger og definitionen af legitim interesse bør være reguleret af lovgivningen i den medlemsstat, hvor forvalteren af en trust eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl. Hvis forvalteren af trusten eller personen med en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement ikke er etableret eller ikke har bopæl i en medlemsstat, bør adgang til oplysninger og definitionen af legitim interesse være reguleret af lovgivningen i den medlemsstat, hvor oplysningerne om det reelle ejerskab af trusten eller af det lignende juridiske arrangement er registreret i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.
- (42) Medlemsstaterne bør i national ret fastlægge en definition af legitim interesse, både som et generelt begreb og som et kriterium for at få adgang til oplysninger om reelt ejerskab. Disse definitioner bør navnlig ikke begrænse begrebet legitim interesse til verserende administrative eller juridiske procedurer og bør, hvor det er relevant, gøre det muligt at tage hensyn til det forebyggende arbejde på området for bekæmpelse af hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og tilknyttede underliggende forbrud, der gennemføres af NGO'er og undersøgende journalister. Når sammenkoblingen af medlemsstaternes registre over reelle ejere er gennemført, bør der bevilges såvel national som grænseoverskridende adgang til hver medlemsstats register på grundlag af definitionen af legitim interesse i den medlemsstat, hvor oplysningerne om det reelle ejerskab af trusten eller af det lignende juridiske arrangement er registreret i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, i overensstemmelse med en afgørelse truffet af de relevante myndigheder i den pågældende medlemsstat. I forhold til medlemsstaternes registre over reelt ejerskab bør medlemsstaterne også have mulighed for at oprette klagemekanismer mod afgørelser, der bevilger eller nægter adgang til oplysninger om reelt ejerskab. Med henblik på at sikre ensartet og effektiv registrering og udveksling af oplysninger bør medlemsstaterne sikre, at deres myndighed med ansvar for registret over oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer samarbejder med de tilsvarende myndigheder i de øvrige medlemsstater, herunder deler oplysninger vedrørende trustere og lignende juridiske arrangementer, der er reguleret af lovgivningen i en medlemsstat og forvaltet i en anden medlemsstat.
- (43) Grænseoverskridende korrespondentforbindelser med et respondentinstitut fra et tredjeland er karakteriseret ved deres igangværende, repetitive natur. Det følger heraf, at medlemsstaterne, samtidig med at de kræver, at der vedtages skærpede kundekendskabsprocedurer i denne særlige sammenhæng, bør tage hensyn til, at korrespondentforbindelser ikke omfatter enkeltstående transaktioner eller den blotte udveksling af beskedfunktioner. I erkendelse af, at ikke alle grænseoverskridende tjenesteydelser fra korrespondentbankforbindelser frembyder den samme grad af risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan intensiteten af de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger bestemmes ved at anvende principperne om risikobaseret tilgang og foregriber ikke graden af risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som er forbundet med det finansielle respondentinstitut.
- (44) Det er vigtigt at sikre, at forpligtede enheder gennemfører reglerne om bekæmpelse af hvidvask af penge og af finansiering af terrorisme korrekt. I den sammenhæng bør medlemsstaterne styrke den rolle, som spilles af de offentlige myndigheder, der er udpeget som kompetente myndigheder med ansvar for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder FIU'erne, de myndigheder, der har til opgave at efterforske eller

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

retsfølgelse hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme og at spore og beslaglægge eller indefryse og konfiskere kriminelle aktiver, myndigheder, der modtager rapporter om grænseoverskridende transport af valuta og ihændeleverpapirer, samt myndigheder, der har ansvar for tilsyn eller overvågning med henblik på at sikre forpligtede enheders regeloverholdelse. Medlemsstaterne bør styrke den rolle, der spilles af andre relevante myndigheder, herunder korruptionsbekæmpende myndigheder og skattemyndigheder.

- (45) Medlemsstaterne bør sikre et effektivt og uvildigt tilsyn med alle forpligtede enheder, fortrinsvis foretaget af offentlige myndigheder gennem en separat og uafhængig national regulerings- eller tilsynsmyndighed.
- (46) Kriminelle flytter uretmæssigt udbytte gennem talrige finansielle mellemmand for at undgå at blive opdaget. Det er derfor vigtigt at sætte finansierings- og kreditinstitutter i stand til ikke kun at udveksle oplysninger mellem koncernmedlemmer, men også med andre kredit- og finansieringsinstitutter, under behørig hensyntagen til de i national ret fastsatte databeskyttelsesregler.
- (47) Kompetente myndigheder, der fører tilsyn med forpligtede enheders overholdelse af dette direktiv, bør være i stand til at samarbejde og udveksle fortrolige oplysninger, uanset deres art eller status. Med henblik herpå bør sådanne kompetente myndigheder have et tilstrækkeligt retsgrundlag for udveksling af fortrolige oplysninger og samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og de finansielle tilsynsmyndigheder bør ikke utilsigtet hæmmes af juridisk usikkerhed, der kan skyldes manglen på udtrykkelige bestemmelser på området. Overvågningen af den effektive gennemførelse af koncernpolitik om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør ske i overensstemmelse med de principper og retningslinjer om konsolideret tilsyn, som er fastsat i den relevante europæiske sektorspecifikke lovgivning.
- (48) Udveksling af oplysninger og levering af bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder er af afgørende betydning med henblik på dette direktiv. Medlemsstaterne bør følgelig ikke forbyde eller opstille urimelige eller unødigt restriktive betingelser for denne udveksling af oplysninger og levering af bistand.
- (49) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (50) Målet for dette direktiv, nemlig at beskytte det finansielle system ved at forebygge, opdage og efterforske hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da individuelle foranstaltninger vedtaget af medlemsstaterne til beskyttelse af deres finansielle systemer kan være uforenelige med det indre markeds funktion og med retsstatens og Unionens fundamentale retsgrundsætninger, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (51) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv (chartrets artikel 7), retten til beskyttelse af personoplysninger (chartrets artikel 8) og friheden til at oprette og drive egen virksomhed (chartrets artikel 16).
- (52) Ved udarbejdelsen af en rapport, der evaluerer gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen tage behørigt hensyn til overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i chartret.
- (53) På grund af behovet for straks at gennemføre foranstaltninger, som er vedtaget med henblik på at styrke Unionens regler for forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at opfylde det tilsagn, som medlemsstaterne har givet, om hurtigt at gennemføre direktiv (EU) 2015/849, bør ændringerne af direktiv (EU) 2015/849 gennemføres i national ret senest den 10. januar 2020. Medlemsstaterne bør oprette registre over det reelle ejerskab af selskaber og andre juridiske enheder senest den 10. januar 2020 og for så vidt angår truste og lignende juridiske arrangementer senest den 10. marts 2020. Centrale registre bør sammenkobles gennem den europæiske centrale platform senest den 10. marts 2021. Medlemsstaterne bør oprette centrale automatiske mekanismer, som muliggør identifikation af indehavere af bank- og betalingskonti og deponeringsbokse, senest den 10. september 2020.

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- (54) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og afgav en udtalelse den 2. februar 2017 ⁽²⁾.
- (55) Direktiv (EU) 2015/849 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv (EU) 2015/849

Direktiv (EU) 2015/849 ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3), ændres således:

a) Litra a) affattes således:

»a) revisorer, eksterne regnskabssagkyndige og skatterådgivere, og enhver anden person, der forpligter sig til at yde, enten direkte eller ved hjælp af andre personer, som denne anden person har tilknytning til, materiel hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som vigtigste forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed«

b) Litra d) affattes således:

»d) ejendomsmæglere, herunder når de optræder som mellemmand i forbindelse med udlejning af fast ejendom, men kun i relation til transaktioner, for hvilke den månedlige leje beløber sig til 10 000 EUR eller derover«

c) Følgende litraer tilføjes:

»g) udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer

h) udbydere af virtuelle tegnebøger

i) personer, som handler med eller formidler handel med kunstværker, herunder når dette foretages af kunstgallerier og auktionshuse, hvor værdien af transaktionen eller af en række indbyrdes forbundne transaktioner beløber sig til 10 000 EUR eller derover

j) personer, som opbevarer, handler med eller formidler handel med kunstværker, herunder når dette foretages af freeports, hvor værdien af transaktionen eller af en række indbyrdes forbundne transaktioner beløber sig til 10 000 EUR eller derover.«

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) I nr. 4) foretages følgende ændringer:

i) Litra a) affattes således:

»a) terrorhandlinger, lovovertrædelser med forbindelse til en terrorgruppe og lovovertrædelser med forbindelse til terroraktiviteter som fastsat i afsnit II og III i direktiv (EU) 2017/541 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).«

ii) Litra c) affattes således:

»c) handlinger udført af kriminelle organisationer som defineret i artikel 1, nr. 1), i Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA (*)

(*) Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA af 24. oktober 2008 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (EUT L 300 af 11.11.2008, s. 42).«

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 85 af 18.3.2017, s. 3.

b) Nr. 6), litra b), affattes således:

»b) For truster — alle følgende personer:

- i) stifteren eller stifterne
- ii) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
- iii) protektoren eller protektorerne, hvis der findes sådanne
- iv) begunstigede eller, såfremt de enkeltpersoner, der nyder godt af det juridiske arrangement eller den juridiske enhed, endnu ikke kendes, den gruppe personer, i hvis hovedinteresse det juridiske arrangement eller den juridiske enhed er oprettet eller fungerer
- v) enhver anden fysisk person, der i sidste ende udøver kontrol over trusten gennem direkte eller indirekte ejerskab eller ved hjælp af andre midler«

c) Nr. 16) affattes således:

»16) »elektroniske penge«: elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, bortset fra pengeværdi som omhandlet i nævnte direktivs artikel 1, stk. 4 og 5«

d) Følgende numre tilføjes:

- »18) »virtuelle valutaer«: et digitalt udtryk for værdi, som ikke er udstedt eller garanteret af en centralbank eller en offentlig myndighed, ikke nødvendigvis er bundet til en lovligt oprettet valuta og ikke har samme retlige status som valuta eller penge, men som accepteres af fysiske eller juridiske personer som vekslingsmiddel, og som kan overføres, lagres og handles elektronisk
- 19) »udbydere af virtuelle tegnebøger«: en enhed, som leverer tjenester til at beskytte private kryptografiske nøgler på vegne af dens kunder med henblik på at opbevare, lagre og overføre virtuelle valutaer.«

3) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2, litra b) og c), affattes således:

- »b) de risici, der er forbundet med hver enkelt relevant sektor, herunder, hvor sådanne er til rådighed, estimeret fra Eurostat over, hvor store pengebeløb, der hvidvaskes i hver af disse sektorer
- c) de mest udbredte metoder anvendt af kriminelle til at hvidvaske uretmæssigt udbytte, herunder, hvor oplysninger herom er til rådighed, de metoder, der anvendes ved transaktioner mellem medlemsstater og tredjelande, uafhængigt af om et tredjeland er identificeret som værende et højrisikotredjeland i medfør af artikel 9, stk. 2.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Kommissionen stiller den i stk. 1 omhandlede rapport til rådighed for medlemsstaterne og de forpligtede enheder for at hjælpe dem med at identificere, forstå, styre og begrænse risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og for at gøre det muligt for andre interessenter, herunder de nationale lovgivere, Europa-Parlamentet, de europæiske tilsynsmyndigheder (ESA'erne) og repræsentanter for FIU'er at få bedre indsigt i risiciene. Rapporterne offentliggøres senest seks måneder efter at være blevet gjort tilgængelige for medlemsstaterne, undtagen de dele af rapporterne, der indeholder klassificerede oplysninger.«

4) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4 tilføjes følgende litraer:

- »f) rapportere om den institutionelle struktur og de overordnede procedurer i deres ordning til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder bl.a. FIU'en, skattemyndigheder og anklagemyndigheder, såvel som de tildelte menneskelige og finansielle ressourcer i det omfang der foreligge oplysninger herom
- g) rapportere om nationale indsatser og ressourcer (arbejdskraft og budget) afsat til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne stiller resultaterne af deres risikovurderinger sammen med opdateringerne heraf til rådighed for Kommissionen, ESA'erne og de øvrige medlemsstater. Andre medlemsstater kan give yderligere relevante oplysninger, hvor det er hensigtsmæssigt, til den medlemsstat, der foretager risikovurderingen. Et resumé af vurderingen gøres offentligt tilgængeligt. Dette resumé må ikke indeholde klassificerede oplysninger.«

5) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 64 med henblik på at identificere højrisikotredjelande, idet der tages hensyn til strategiske mangler, navnlig hvad angår følgende områder:

a) tredjelandets retlige og institutionelle rammer for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, navnlig:

i) kriminalisering af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme

ii) kundekendskabsprocedurer

iii) krav om opbevaring af registreringer

iv) krav om indberetning af mistænkelige transaktioner

v) kompetente myndigheders adgang til nøjagtige og rettidige oplysninger om det reelle ejerskab for juridiske personer og juridiske arrangementer

b) tredjelandets kompetente myndigheders beføjelser og procedurer med henblik på bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder passende effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, såvel som tredjelandets praksis med hensyn til at samarbejde og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne

c) effektiviteten af tredjelandets ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme med hensyn til at imødegå risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Kommissionen tager i forbindelse med udarbejdelsen af de delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 2, hvor dette er hensigtsmæssigt, hensyn til relevante evalueringer, vurderinger eller rapporter, der er udarbejdet af internationale organisationer og standardsættere med kompetencer inden for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.«

6) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne forbyder deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter at have anonyme konti, anonyme bankbøger eller anonyme deponeringsbokse. Medlemsstaterne skal i alle tilfælde kræve, at ejerne af bestående anonyme konti, anonyme bankbøger eller anonyme deponeringsbokse og modtagerne underkastes kundekendskabsprocedurer senest den 10. januar 2019 og under alle omstændigheder inden nogen form for anvendelse af kontiene, bankbøgerne eller deponeringsboksene.«

7) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres således:

i) I første afsnit, affattes litra a) og b) således:

»a) betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på 150 EUR, som udelukkende kan anvendes i den ene medlemsstat

b) det maksimale elektronisk lagrede beløb overstiger ikke 150 EUR.«

ii) Andet afsnit udgår

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at undtagelsen fastsat i nærværende artikels stk. 1 ikke finder anvendelse i tilfælde af kontantindløsning eller kontanthævning af pengeværdien af elektroniske penge, hvis det indløste beløb overstiger 50 EUR, eller i tilfælde af fjernbetalingstransaktioner som defineret i artikel 4, nr. 6), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), hvor det beløb, der betales, overstiger 50 EUR pr. transaktion.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

c) Følgende stykke indsættes:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, der handler som erhververe, alene accepterer betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder betingelser svarende til betingelserne i stk. 1 og 2.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at acceptere betalinger foretaget ved brug af anonyme forudbetalte kort på deres område.«

8) Artikel 13, stk. 1, ændres således:

a) Litra a) affattes således:

»a) identifikation af kunden og kontrol af kundens identitet på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger indhentet fra en pålidelig og uafhængig kilde, herunder elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 (*), eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).«

b) I slutningen af litra b) tilføjes følgende punktum:

»Hvis den reelle ejer identificeres som den øverste leder som omhandlet i artikel 3, stk. 6, litra a), nr. ii), skal de forpligtede enheder træffe de nødvendige rimelige foranstaltninger for at kontrollere identiteten af den fysiske person, der varetager stillingen som den øverste leder, og føre registre over de iværksatte foranstaltninger og over eventuelle opståede vanskeligheder under udførelsen af kontrollen.«

9) I artikel 14 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende punktum:

»Når der etableres en ny forretningsforbindelse med et koncernselskab eller en anden juridisk enhed, eller en trust eller et juridisk arrangement, der har strukturer eller funktioner, der ligner trust, (»lignende juridisk arrangement«), som er genstand for registrering af oplysninger om reelt ejerskab i henhold til artikel 30 eller 31, indhenter de forpligtede enheder et registreringsbevis eller et ekstrakt af oplysningerne i registret.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre kundekendskabsprocedurer, ikke blot over for alle nye kunder, men også over for eksisterende kunder på passende tidspunkter på et risikobaseret grundlag, eller når en kundes relevante omstændigheder ændrer sig, eller når den forpligtede enhed i løbet af det relevante kalenderår er juridisk forpligtet til at kontakte kunden med henblik på at undersøge enhver relevant oplysning vedrørende den eller de reelle ejere, eller hvis den forpligtede enhed har haft en sådan forpligtelse i henhold til Rådets direktiv 2011/16/EU (*).

(*) Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT L 64 af 11.3.2011, s. 1).«

10) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første afsnit, affattes således:

»Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer i de situationer, der er omhandlet i artikel 18a-24, og i andre højrisikotilfælde, som medlemsstaterne eller forpligtede enheder har identificeret, med det formål at styre og begrænse de pågældende risici på en passende måde.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder, i det omfang det med rimelighed er muligt, undersøger baggrunden for og formålet med alle transaktioner, der opfylder mindst én af følgende betingelser:

- i) de er komplekse
- ii) de er usædvanligt store
- iii) de foretages i et usædvanligt mønster
- iv) de har intet åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

De forpligtede enheder skal navnlig udvide overvågningen af forretningsforbindelsen, både med hensyn til art og omfang, med det formål at afgøre, om transaktionerne eller aktiviteterne forekommer mistænkelige.«

11) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 18a

1. Ved forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2, kræver medlemsstaterne, at forpligtede enheder anvender følgende skærpede kundekendskabsprocedurer:

- a) indhente yderligere oplysninger om kunden og de(n) reelle ejer(e)
- b) indhente yderligere oplysninger om forretningsforbindelsens tilsigtede karakter
- c) indhente oplysninger om midlernes oprindelse og kilden til kundens og den reelle ejers formue
- d) indhente oplysninger om årsagerne til de ønskede eller udførte transaktioner
- e) indhente den øverste ledelses godkendelse ved etablering eller fortsættelse af forretningsforbindelser
- f) gennemføre skærpet overvågning af forretningsforbindelsen ved at øge antallet og hyppigheden af kontroller og ved at udvælge transaktionsmønstre, der kræver nøjere undersøgelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at forpligtede enheder, når det er relevant, sikrer, at første betaling foretages gennem en konto i kundens navn i et kreditinstitut, der er underlagt krav om kundekendskabsstandarder, der ikke er mindre omfangsrige end dem, der er fastsat i dette direktiv.

2. Udover de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser pålægger medlemsstaterne, hvor det er muligt, forpligtede enheder at gennemføre en eller flere supplerende afhjælpende foranstaltninger i forbindelse med fysiske personer eller juridiske enheder, der gennemfører transaktioner, som involverer højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2. Disse foranstaltninger skal bestå i en eller flere af følgende:

- a) anvendelse af supplerende elementer af skærpede kundekendskabsprocedurer
- b) indførelse af relevante skærpede indberetningsmekanismer eller systematisk indberetning af finansielle transaktioner
- c) begrænsning af forretningsforbindelser eller transaktioner med fysiske personer eller juridiske enheder fra de tredjelande, der er identificeret som højrisikolande i henhold til artikel 9, stk. 2.

3. Udover de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser anvender medlemsstaterne, hvor det er muligt, en eller flere af følgende foranstaltninger i forhold til højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2:

- a) afvise etablering af datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer af forpligtede enheder fra det pågældende land eller på anden måde tage højde for, at den relevante forpligtede enhed er fra et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- b) forbyde forpligtede enheder at etablere filialer eller repræsentationskontorer i det pågældende land eller på anden måde tage højde for, at den pågældende filial eller det pågældende repræsentationskontor ville komme til at ligge i et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- c) kræve øget tilsyn eller stille øgede krav om ekstern revision for forpligtede enheders filialer og datterselskaber, der er beliggende i det pågældende land
- d) stille skærpede krav til ekstern revision af finansielle koncerner vedrørende alle deres filialer og datterselskaber, der er beliggende i det pågældende land
- e) påbyde kredit- og finansieringsinstitutter at undersøge og ændre eller om nødvendigt bringe korrespondentforbindelser med respondentinstitutter i det pågældende land til ophør.

4. Medlemsstaterne tager i forbindelse med vedtagelsen eller anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3, hvor dette er hensigtsmæssigt, hensyn til relevante evalueringer, vurderinger eller rapporter, der er udarbejdet af internationale organisationer og standardsættere med kompetencer inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme, for så vidt angår de risici, som individuelle tredjelande udgør.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, inden de gennemfører eller anvender de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3.«

12) I artikel 19, affattes indledningen således:

»Ved grænseoverskridende korrespondentforbindelser, der involverer gennemførelse af betalinger med et respondent-institut fra et tredjeland, pålægger medlemsstaterne ud over de i artikel 13 fastsatte kundekendskabsprocedurer deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i forbindelse med etablering af en forretningsforbindelse at:«

13) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 20a

1. Hver medlemsstat udarbejder og ajourfører en liste, som angiver de nøjagtige funktioner, der i henhold til nationale love og administrative bestemmelser udgør højerestående offentlige hverv, jf. artikel 3, nr. 9). Medlemsstaterne anmoder en international organisation, der er akkrediteret på deres område, om at udarbejde og ajourføre en liste over højerestående offentlige hverv inden for den pågældende internationale organisation, jf. artikel 3, nr. 9). Disse lister fremsendes til Kommissionen og kan offentliggøres.

2. Kommissionen udarbejder og ajourfører listen over de nøjagtige funktioner, der udgør et højerestående offentligt hverv inden for rammerne af Unionens institutioner og organer. Denne liste skal også omfatte enhver funktion, der kan gives til repræsentanter for tredjelande, og for internationale organisationer, der er godkendt på EU-plan.

3. Kommissionen sammensætter på grundlag af de lister, der er omhandlet i stk. 1 og 2 i denne artikel, én enkelt liste over alle højerestående offentlige hverv, jf. artikel 3, nr. 9). Denne samlede liste offentliggøres.

4. Funktioner, der er opført på den i nærværende artikels stk. 3 omhandlede liste, skal behandles i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 41, stk. 2.«

14) Artikel 27, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder, som kunden henvises til, træffer passende foranstaltninger til at sikre, at tredjemand omgående efter anmodning fremsender relevante kopier af identifikations- og kontroloplysninger, herunder, hvor det er muligt, data indhentet ved hjælp af elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester som fastsat i forordning (EU) nr. 910/2014, eller enhver sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder.«

15) I artikel 30 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Første afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne sikrer, at selskaber og andre juridiske enheder etableret på deres område pålægges at indhente og opbevare passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab, herunder oplysninger om den reelle ejers rettigheder. Medlemsstaterne sikrer, at overtrædelser af denne artikel er underlagt effektive, forholdsmæssige og afskrækkende foranstaltninger eller sanktioner.«

ii) Følgende afsnit tilføjes:

»Medlemsstaterne kræver, at de reelle ejere af selskaber eller andre juridiske enheder, herunder via aktier, stemmerettigheder, ejerandele, ihændehaveraktier eller ved at udøve kontrol på anden vis, forsyner disse enheder med alle de oplysninger, som er nødvendige for, at selskabet eller den anden juridiske enhed kan opfylde de i første afsnit nævnte krav.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register som omhandlet i stk. 3 er passende, nøjagtige og aktuelle, og indfører mekanismer med henblik herpå. Sådanne mekanismer skal omfatte krav om, at de forpligtede enheder og, hvor det er relevant og ikke griber unødigt ind i deres funktioner, at de kompetente myndigheder skal indberette eventuelle uoverensstemmelser, som de finder mellem oplysningerne om reelt ejerskab i de centrale registre og de oplysninger om reelt ejerskab, som er tilgængelige for dem. I tilfælde af at der er indberettet uoverensstemmelser sikrer medlemsstaterne, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at løse uoverensstemmelserne i tide og, såfremt det er hensigtsmæssigt, at der i mellemtiden indføres en specifik henvisning herom i det centrale register.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om reelt ejerskab i alle tilfælde er tilgængelige for:

- a) kompetente myndigheder og FIU'er uden nogen begrænsninger
- b) forpligtede enheder inden for rammerne af kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II
- c) ethvert medlem af offentligheden.

De personer, der er omhandlet i litra c), skal mindst have adgang til den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og statsborgerskab, samt art og omfang af den reelle ejers rettigheder.

Medlemsstaterne kan under betingelser, som skal fastsættes i national ret, give adgang til supplerende oplysninger, der tillader identifikation af den reelle ejer. Disse supplerende oplysninger skal som minimum omfatte fødselsdato eller kontaktoplysninger, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.«

d) Følgende stykke indsættes:

»5a. Medlemsstaterne kan vælge at stille oplysningerne i deres nationale registre, jf. stk. 3, til rådighed på betingelse af onlineregistrering og betaling af et gebyr, som ikke må overstige de administrative omkostninger, som er forbundet med at stille oplysningerne til rådighed, herunder omkostninger til vedligeholdelsen og videreudviklingen af registret.«

e) Stk. 6 affattes således:

»6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og FIU'erne har rettidig og uhindret adgang til alle oplysninger, der opbevares i det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, uden at den berørte enhed varsles. Medlemsstaterne giver også forpligtede enheder rettidig adgang, når de gennemfører kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II.

De kompetente myndigheder, som får adgang til det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, er de offentlige myndigheder, som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder, myndigheder, som fører tilsyn med forpligtede enheder, og myndigheder, som har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme samt sporing og beslaglæggelse eller infrysning og konfiskation af kriminelle aktiver.«

f) Stk. 7 affattes således:

»7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, til andre medlemsstats kompetente myndigheder og FIU'er vederlagsfrit.«

g) Stk. 9 og 10 affattes således:

»9. I ekstraordinære situationer, som fastsættes i national ret, hvor den adgang, der er omhandlet i stk. 5, første afsnit, litra b) og c), ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, eller hvis den reelle ejer er mindreårig eller på anden måde juridisk umyndig, kan medlemsstaterne i det enkelte tilfælde indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne undtagelser indrømmes efter en grundig vurdering af situationens ekstraordinære beskaffenhed. Retten til en administrativ fornyet gennemgang af afgørelsen om undtagelse og til en effektiv domstolsprøvelse skal garanteres. En medlemsstat, som har indrømmet undtagelser, offentliggør årlige statistiske data over antallet af indrømmede undtagelser sammen med begrundelserne herfor og indberetter dataene til Kommissionen.

Undtagelser, der indrømmes i medfør af dette stykkes første afsnit, finder ikke anvendelse på kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, eller på de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra b), som er offentligt ansatte.

10. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale registre, som er omhandlet i stk. 3, sammenkobles via den europæiske centrale platform, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 (*). Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre via platformen foretages efter de tekniske specifikationer og procedurer, der er fastsat ved de gennemførelsesretsakter, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og til nærværende direktivs artikel 31a.

Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, er tilgængelige gennem det registersammenkoblingssystem, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i direktiv (EU) 2017/1132, i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning til gennemførelse af nærværende artikels stk. 5, 5a og 6.

De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal være tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år og højst ti år efter, at selskabet eller den anden juridiske enhed er blevet slettet fra registret. Medlemsstaterne samarbejder indbyrdes og med Kommissionen om at gennemføre de forskellige typer af adgang i henhold til denne artikel.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).«

16) Artikel 31 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at denne artikel finder anvendelse på truste og andre typer juridiske arrangementer, såsom bl.a. fiducia, visse Treuhand-typer eller fideikommis, når sådanne arrangementer har en struktur og funktion, der svarer til truste. Medlemsstaterne fastlægger de karakteristika, som er bestemmende for, hvornår juridiske arrangementer har en struktur og funktion, der svarer til truste, for så vidt angår sådanne juridiske arrangementer, som er reguleret af deres lovgivning.

Hver medlemsstat stiller krav om, at forvaltere af viljesbestemte truste, der forvaltes i den pågældende medlemsstat, indhenter og opbevarer passende, nøjagtige og ajourførte oplysninger om reelt ejerskab vedrørende trusten. Oplysningerne skal omfatte identiteten af:

a) stifteren eller stifterne

- b) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
- c) protektoren eller protektorerne (hvis en sådan eller sådanne findes)
- d) de begunstigede eller gruppen af begunstigede
- e) enhver anden fysisk person, som udøver reel kontrol over trusten.

Medlemsstaterne sikrer, at overtrædelser af denne artikel er underlagt effektive, forholdsmæssige og afskrækkende foranstaltninger eller sanktioner.»

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forvaltere af truste eller personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer som dem, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, underretter forpligtede enheder om deres status og rettidigt giver de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, når de i deres egenskab af forvaltere eller personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer, etablerer forretningsforbindelser eller udfører lejlighedsvis transaktioner, som overstiger de tærskler, der er fastsat i artikel 11, litra b), c) og d).«

c) Følgende stykke indsættes:

»3a. Den enkelte medlemsstat stiller krav om, at oplysninger om reelt ejerskab af viljesbestemte truste og lignende juridiske arrangementer som omhandlet i stk. 1 skal opbevares i et centralt register over reelle ejere, som oprettes af den medlemsstat, hvor forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl.

Hvis etableringsstedet eller bopælen for forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er uden for Unionen, skal de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, opbevares i et centralt register, som oprettes af den medlemsstat, hvor forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, indgår en forretningsforbindelse eller erhverver fast ejendom i trustens eller det lignende juridiske arrangements navn.

Hvis forvalteren af en trust eller personerne, der varetager tilsvarende stillinger i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl i forskellige medlemsstater, eller hvis forvalteren af en trust eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, indgår flere forretningsforbindelser i trustens eller det lignende juridiske arrangements navn i forskellige medlemsstater, kan et registreringsbevis eller et ekstrakt af oplysningerne om reelt ejerskab i et register, som føres af en medlemsstat, anses for at være tilstrækkelig til at opfylde registreringsforpligtelsen.»

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om reelt ejerskab af en trust eller et lignende juridisk arrangement i ethvert tilfælde er tilgængelige for:

- a) kompetente myndigheder og FIU'er uden nogen begrænsninger
- b) forpligtede enheder inden for rammerne af kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II
- c) enhver fysisk eller juridisk person, der kan godtgøre at have en legitim interesse heri
- d) enhver fysisk eller juridisk person, som indgiver en skriftlig anmodning i relation til en trust eller et lignende juridisk arrangement, der gennem bestemmende indflydelse i ethvert selskab eller lignende juridisk arrangement bortset fra de i artikel 30, stk. 1, omhandlede enheder, gennem direkte eller indirekte ejerskab, herunder via beholdninger af ihændehaveraktier eller ved at udøve kontrol på anden vis.

De oplysninger, som er tilgængelige for fysiske eller juridiske personer, der er omhandlet i første afsnit, litra c) og d), omfatter den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og statsborgerskab samt art og omfang af den reelle ejers rettigheder.

Medlemsstaterne kan under betingelser, som skal fastsættes i national ret, give adgang til supplerende oplysninger, der tillader identifikation af den reelle ejer. Disse supplerende oplysninger omfatter som minimum fødselsdato eller kontaktoplysninger, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Medlemsstaterne kan give mulighed for en bredere adgang til oplysningerne i registret i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

De kompetente myndigheder, som får adgang til det centrale register, der er omhandlet i stk. 3a, skal være offentlige myndigheder, som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder, myndigheder, som fører tilsyn med forpligtede enheder og myndigheder, som har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme samt sporing og beslaglæggelse eller indefrysning og konfiskation af kriminelle aktiver.«

e) Følgende stykke indsættes:

»4a. Medlemsstaterne kan vælge at stille oplysningerne i deres nationale registre, jf. stk. 3a, til rådighed på betingelse af onlineregistrering og betaling af et gebyr, som ikke må overstige de administrative omkostninger, som er forbundet med at stille oplysningerne til rådighed, herunder omkostninger til vedligeholdelsen og videreudviklingen af registret.«

f) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register, der er omhandlet i stk. 3a, er passende, nøjagtige og aktuelle, og indfører mekanismer med henblik herpå. Sådanne mekanismer skal omfatte krav om, at de forpligtede enheder og, hvor det er relevant og ikke griber unødigt ind i deres funktioner, at de kompetente myndigheder skal indberette eventuelle uoverensstemmelser, som de finder mellem oplysningerne om reelt ejerskab i de centrale registre og de oplysninger om reelt ejerskab, som er tilgængelige for dem. I tilfælde af, at der er indberettet uoverensstemmelser sikrer medlemsstaterne, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at løse uoverensstemmelserne i tide og, såfremt det er hensigtsmæssigt, at der i mellemtiden indføres en specifik henvisning herom i det centrale register.«

g) Stk. 7 affattes således:

»7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, til andre medlemsstaters kompetente myndigheder og FIU'er vederlagsfrit.«

h) Følgende stykke indsættes:

»7a. I ekstraordinære situationer, som fastsættes i national ret, hvor den adgang, der er omhandlet i stk. 4, første afsnit, litra b), c) og d), ville udsætte den reelle ejer for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, eller hvis den reelle ejer er mindreårig eller på anden måde juridisk umyndig, kan medlemsstaterne i det enkelte tilfælde indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne undtagelser indrømmes efter en grundig vurdering af situationens ekstraordinære beskaffenhed. Retten til en administrativ fornyet gennemgang af afgørelsen om undtagelse og til en effektiv domstolsprøvelse skal garanteres. En medlemsstat, som har indrømmet undtagelser, offentliggør årlige statistiske data over antallet af indrømmede undtagelser sammen med begrundelserne herfor og indberetter dataene til Kommissionen.

Undtagelser, der indrømmes i medfør af første afsnit, finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra b), som er offentligt ansatte.

Hvis en medlemsstat beslutter at indrømme undtagelse i medfør af første afsnit, må den ikke begrænse kompetente myndigheders og FIU'ers adgang til oplysninger.«

i) Stk. 8 udgår

j) Stk. 9 affattes således:

»9. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale registre, som er omhandlet i stk. 3a, sammenkobles via den europæiske centrale platform, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i direktiv (EU) 2017/1132. Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre via platformen foretages efter de tekniske specifikationer og procedurer, der er fastsat ved de gennemførelsesretsakter, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og til nærværende direktivs artikel 31a.

Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, er tilgængelige gennem det registersammenkoblingssystem, der er oprettet ved artikel 22, stk. 2, i direktiv (EU) 2017/1132/EU, i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning til gennemførelse af nærværende artikels stk. 4 og 5.

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at kun de oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, og som er ajourførte og vedrører de reelle ejere, gøres tilgængelige gennem deres nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet, og at adgangen til de pågældende oplysninger er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.

De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal være tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år og højst ti år efter, at grundene til registrering af oplysningerne om det reelle ejerskab, jf. stk. 3a, er ophørt med at eksistere. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen om at gennemføre de forskellige typer adgang i henhold til stk. 4 og 4a.»

k) Følgende stykke tilføjes:

»10. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de forskellige kategorier og beskrivelser af karakteristika samt navnene på og, hvor det er relevant, retsgrundlaget for de i stk. 1 omhandlede truste og lignende juridiske arrangementer senest den 10. juli 2019. Kommissionen offentliggør den samlede liste over sådanne truste og lignende juridiske arrangementer i *Den Europæiske Unions Tidende* senest den 10. september 2019.

Kommissionen forelægger senest den 26. juni 2020 Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af, om alle truste og lignende juridiske arrangementer som omhandlet i stk. 1 reguleret i henhold til medlemsstaternes lovgivning er blevet behørigt identificeret og underlagt forpligtelserne i dette direktiv. Hvor det er relevant, træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger til at følge op på resultaterne i denne rapport.«

17) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 31a

Gennemførelsesretsakter

Hvor det er nødvendigt som supplement til de gennemførelsesretsakter, der vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og i overensstemmelse med anvendelsesområdet for artikel 30 og 31 i nærværende direktiv, vedtager Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske specifikationer og procedurer, der er nødvendige for sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre som omhandlet i artikel 30, stk. 10, og artikel 31, stk. 9, for så vidt angår:

- a) den tekniske specifikation, der definerer det sæt af tekniske data, der er nødvendigt for, at platformen kan udøve sine funktioner, og metoden for lagring, brug og beskyttelse af sådanne data
- b) fælles kriterier for, hvornår oplysninger om reelt ejerskab er tilgængelige gennem registersammenkoblingssystemet, afhængigt af omfanget af den adgang, der indrømmes af medlemsstaterne
- c) de tekniske detaljer om, hvordan oplysningerne om reelle ejere, skal stilles til rådighed
- d) de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som registersammenkoblingssystemet tilbyder
- e) de tekniske betingelser for, hvordan de forskellige former for adgang til oplysninger om reelt ejerskab i henhold til artikel 30, stk. 5, og artikel 31, stk. 4, skal gennemføres
- f) betalingsmetoderne for så vidt angår de tilfælde, hvor adgangen til oplysninger om reelt ejerskab er betinget af betaling af et gebyr i henhold til artikel 30, stk. 5a, og artikel 31, stk. 4a, under hensyntagen til tilgængelige betalingsfaciliteter som fjernbetalingstransaktioner.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 64a, stk. 2.

Kommissionen efterstræber i sine gennemførelsesretsakter at genbruge allerede afprøvet teknologi og praksis. Kommissionen sikrer, at de systemer, der skal udvikles, ikke medfører omkostninger ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at gennemføre dette direktiv. Kommissionens gennemførelsesretsakter skal være præget af gennemsigtighed og karakteriseret ved en udveksling af erfaringer og oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne.«

18) I artikel 32 tilføjes følgende stykke:

»9. Med forbehold af artikel 34, stk. 2, skal hver FIU inden for rammerne af sine opgaver kunne anmode om, indhente og anvende oplysningerne fra enhver forpligtet enhed med henblik på stk. 1, selv hvis der ikke er foretaget en forudgående indberetning i henhold til artikel 33, stk. 1, litra a), eller artikel 34, stk. 1.«

19) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 32a

1. Medlemsstaterne indfører centrale automatiske mekanismer, f.eks. centrale registre eller centrale elektroniske systemer for dataudtræk, som muliggør rettidig identifikation af alle fysiske eller juridiske personer, som har eller kontrollerer betalingskonti og bankkonti, der identificeres ved IBAN, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 (*), samt deponeringsbokse, som indehaves af et kreditinstitut på deres område. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om kendetegnene ved disse nationale mekanismer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der lagres i de centrale mekanismer, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, er direkte tilgængelige på en hurtig og ufiltreret måde for nationale FIU'er. Oplysningerne skal også være tilgængelige for nationale kompetente myndigheder med henblik på opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer, at alle FIU'er rettidigt kan give oplysninger, der opbevares i de centrale mekanismer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, til andre FIU'er, jf. artikel 53.

3. Følgende oplysninger skal være tilgængelige og søgbare gennem de centrale mekanismer, der er omhandlet i stk. 1:

- vedrørende kundekontohaveren og enhver person, der foregiver at handle på kundens vegne: navn, suppleret med øvrige oplysninger om enten identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra a), eller individuelt identifikationsnummer
- vedrørende den reelle ejer bag kundekontohaveren: navn, suppleret med øvrige oplysninger om enten identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra b), eller individuelt identifikationsnummer
- vedrørende bankkonto eller betalingskonto: IBAN-nummer og dato for åbning og lukning af kontoen
- vedrørende deponeringsbokse: lejerens navn, suppleret enten med øvrige oplysninger om identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, eller et individuelt identifikationsnummer og lejeperiodens varighed.

4. Medlemsstaterne kan overveje at kræve, at andre oplysninger, der skønnes at være af afgørende betydning for FIU'er og kompetente myndigheder med henblik på opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til dette direktiv, gøres tilgængelige og søgbare gennem de centrale mekanismer.

5. Senest den 26. juni 2020 forelægger Kommissionen for Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer betingelserne for og de tekniske specifikationer og procedurer til at garantere sikker og effektiv sammenkobling af de centrale automatiske mekanismer. Rapporten ledsages, hvor det er relevant, af et lovgivningsmæssigt forslag.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 32b

1. Medlemsstaterne giver FIU'er og kompetente myndigheder adgang til oplysninger, som muliggør rettidig identifikation af alle fysiske eller juridiske personer, der ejer fast ejendom, herunder gennem registre eller elektroniske systemer for dataudtræk, når sådanne registre eller systemer er tilgængelige.

2. Senest den 31. december 2020 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer nødvendigheden af og proportionaliteten i forbindelse med at harmonisere oplysningerne i registrene og behovet for at sammenkoble disse registre. Denne rapport ledsages, hvor det er relevant, af et lovgivningsmæssigt forslag.»

21) I artikel 33, stk. 1, affattes litra b) således:

»b) efter anmodning fra FIU'en direkte at give denne alle nødvendige oplysninger.«

22) I artikel 34 tilføjes følgende stykke:

»3. Selvregulerende organer, der er udpeget af medlemsstaterne, offentliggør en årlig rapport med oplysninger om følgende:

a) foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 58, 59 og 60

b) antallet af modtagne indberetninger om overtrædelser som omhandlet i artikel 61, hvis det er relevant

c) antallet af rapporter, der blev modtaget af det selvregulerende organ som omhandlet i stk. 1 og antallet af rapporter, som det selvregulerende organ har fremsendt til FIU'en, hvor det er relevant

d) hvor det er nødvendigt, antal og beskrivelse af foranstaltninger, der er gennemført i medfør af artikel 47 og 48 med henblik på at overvåge, at de forpligtede enheder overholder deres forpligtelser i henhold til:

i) artikel 10-24 (kunderkendskabskrav)

ii) artikel 33, 34 og 35 (indberetning af mistænkelige transaktioner)

iii) artikel 40 (opbevaring af registreringer) og

iv) artikel 45 og 46 (interne kontroller).«

23) Artikel 38 affattes således:

»Artikel 38

1. Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, herunder ansatte i og repræsentanter for den forpligtede enhed, som indberetter en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, er juridisk beskyttet mod trusler, repressalier eller fjendtligsindede handlinger, og navnlig mod negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, som udsættes for trusler, repressalier, fjendtligsindede handlinger eller negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger for at have indberettet en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, har ret til at klage til de respektive kompetente myndigheder på en sikker måde. Uden at det berører fortroligheden af oplysninger indsamlet af FIU'en sikrer medlemsstaterne også, at sådanne enkeltpersoner har ret til effektive retsmidler med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af dette stykke.«

24) Artikel 39, stk. 3, affattes således:

»3. Forbuddet i denne artikels stk. 1 forhindrer ikke udveksling af sådanne oplysninger mellem kreditinstitutter og finansieringsinstitutter fra medlemsstaterne, forudsat at de tilhører samme koncern, eller mellem disse enheder og deres filialer og majoritetsjede datterselskaber etableret i tredjelande, forudsat at disse filialer og majoritetsjede datterselskaber fuldt ud overholder koncernens politikker og procedurer, herunder procedurer for udveksling af oplysninger inden for koncernen, i overensstemmelse med artikel 45, og at koncernens politikker og procedurer opfylder de krav, der er fastsat i dette direktiv.«

25) I artikel 40, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) med hensyn til kunderkendskab opbevares en kopi af de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for at opfylde kunderkendskabskravene fastsat i kapitel II, herunder tilgængelige oplysninger indhentet ved hjælp af elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester, jf. forordning (EU) nr. 910/2014, eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndighed i en periode på fem år, efter at kunde-forholdet er ophørt eller efter datoen for den lejlighedsvise transaktion«

b) Følgende afsnit tilføjes:

»Den opbevaringsperiode, der er omhandlet i dette stykke, herunder den yderligere opbevaringsperiode, der ikke må overstige yderligere fem år, finder også anvendelse på de data, der er tilgængelige gennem de centrale mekanismer, der er omhandlet i artikel 32a.«

26) Artikel 43 affattes således:

»Artikel 43

Behandling af personoplysninger på grundlag af dette direktiv med henblik på forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, jf. artikel 1, betragtes som værende i samfundets interesse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*).«

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«

27) Artikel 44 affattes således:

»Artikel 44

1. Med henblik på at bidrage til udarbejdelsen af risikovurderinger i henhold til artikel 7 sikrer medlemsstaterne, at de er i stand til at føre tilsyn med effektiviteten af deres ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, ved at føre omfattende statistikker over forhold, der er relevante for disse ordningers effektivitet.

2. De i stk. 1 omhandlede statistikker omfatter:

- a) data, som måler størrelsen og betydningen af de forskellige sektorer, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, herunder antallet af fysiske personer og enheder i de enkelte sektorer og hver sektors økonomiske betydning
- b) data, som måler indberetninger, efterforskninger og retslige faser i den nationale ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder antallet af indberetninger til FIU'en af mistænkelige transaktioner, den videre behandling af disse indberetninger og, på årsbasis, antallet af efterforskede sager, antallet af retsforfulgte personer, antallet af personer, der er blevet dømt for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, typerne af underliggende forbrydelser, hvor sådanne oplysninger er tilgængelige, samt værdien i euro af indefrosne, beslaglagte eller konfiskerede formuegoder
- c) eventuelle data, som identificerer antallet og procentdelen af indberetninger, der resulterer i yderligere efterforskning, og årlige rapporter til forpligtede enheder med en nærmere beskrivelse af, hvor nyttige indberetningerne har været, og hvordan de følges op
- d) data vedrørende antallet af grænseoverskridende anmodninger om oplysninger, der blev indgivet, modtaget, afvist og helt eller delvis besvaret af FIU'en, opstillet efter modpartsland
- e) menneskelige ressourcer, der er allokeret til de kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, samt menneskelige ressourcer allokeret til FIU'en med henblik på udførelse af de i artikel 32 omhandlede opgaver
- f) antallet af on-site og off-site tilsynsforanstaltninger og antallet af overtrædelser, der konstateres på grundlag af de af tilsynsmyndighedernes gennemførte tilsynsforanstaltninger og de pålagte sanktioner/administrative foranstaltninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en årlig konsolideret oversigt over deres statistikker offentliggøres.

4. Medlemsstaterne tilsender årligt Kommissionen de statistikker, der er omhandlet i stk. 2. Kommissionen offentliggør en årlig rapport, der sammenfatter og forklarer de i stk. 2 omhandlede statistikker, som skal gøres tilgængelig via dens websted.»

28) Artikel 45, stk. 4, affattes således:

»4. Medlemsstaterne og ESA'erne underretter hinanden om tilfælde, hvor et tredjeland nationale ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1. I sådanne tilfælde kan en løsning tilstræbes ved samordnede tiltag. I vurderingen af, hvilke tredjelands ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1, tager medlemsstaterne og ESA'erne hensyn til eventuelle retlige begrænsninger, der eventuelt kan hindre en korrekt gennemførelse af disse politikker og procedurer, herunder tavshedspligt, databeskyttelse og andre begrænsninger for udveksling af oplysninger, der kan være relevante for dette formål.«

29) Artikel 47, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer samt udbydere af virtuelle tegneböcker registreres, og at valutavekslings- og checkindløsningskontorer samt udbydere af tjenester til trustere eller selskaber er godkendte eller registrerede, og at udbydere af spiltjenester reguleres.«

30) I artikel 48 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Med henblik på at lette og fremme et effektivt samarbejde, herunder navnlig udveksling af oplysninger, tilsender medlemsstaterne Kommissionen listen over de kompetente myndigheder for de forpligtede enheder, der er anført i artikel 2, stk. 1, herunder deres kontaktoplysninger. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, som er blevet forelagt Kommissionen, løbende ajourføres.

Kommissionen offentliggør et register over disse myndigheder og deres kontaktoplysninger på sit websted. Myndighederne i registret fungerer inden for rammerne af deres beføjelser som et kontaktpunkt for de tilsvarende kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. Finansielle tilsynsmyndigheder i medlemsstaterne fungerer ligeledes som et kontaktpunkt for ESA'erne.

For at sikre tilstrækkelig håndhævelse af dette direktiv kræver medlemsstaterne, at alle forpligtede enheder er underlagt passende tilsyn, herunder beføjelser til at foretage on-site og off-site tilsyn, og træffer passende og forholdsmæssige administrative foranstaltninger til at rette op på eventuelle overtrædelser.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har tilstrækkelige beføjelser, herunder beføjelse til at kræve fremlæggelse af alle oplysninger, der er relevante for at overvåge direktivets overholdelse, og gennemføre kontroller, samt har tilstrækkelige finansielle, menneskelige og tekniske ressourcer til at kunne udføre deres funktioner. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheders personale udviser en høj grad af integritet, har tilstrækkelig kompetence samt fastholder en høj professionel standard for deres arbejde, herunder standarder for fortrolighed og databeskyttelse samt standarder for behandling af interessekonflikter.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført.

For så vidt angår kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af en koncern, sikrer medlemsstaterne med henblik på det i første afsnit omhandlede formål, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret, samarbejder med de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor virksomheder, der er en del af koncernen er etableret.

For så vidt angår de i artikel 45, stk. 9, omhandlede virksomheder kan tilsyn som omhandlet i nærværende stykkes første afsnit omfatte, at der træffes passende og rimelige foranstaltninger for at imødegå alvorlige overtrædelser, der kræver omgående afhjælpning. Disse foranstaltninger skal være midlertidige og afsluttes, når de konstaterede overtrædelser er afhjulpnet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med de kompetente myndigheder i den forpligtede enheds hjemland, i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2.«

d) I stk. 5 tilføjes følgende afsnit:

»For så vidt angår kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af en koncern, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret, fører tilsyn med den effektive gennemførelse af koncernens politikker og procedurer, som er omhandlet i artikel 45, stk. 1. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af koncernen, er etableret, samarbejder med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret.«

31) Artikel 49 affattes således:

»Artikel 49

Medlemsstaterne sikrer, at politiske beslutningstagere, FIU'ere, tilsynsførende og andre kompetente myndigheder, som deltager i bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder og retshåndhævende myndigheder, når de handler inden for rammerne af anvendelsesområdet for dette direktiv, har effektive midler, der sætter dem i stand til at samarbejde og koordinere på nationalt plan i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af politikker og aktiviteter, som har til formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder med henblik på at opfylde deres forpligtelse i henhold til artikel 7.«

32) I kapitel VI, afdeling 3, indsættes følgende underafdeling:

»Underafdeling IIa

Samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

Artikel 50a

Medlemsstaterne må ikke forbyde eller opstille urimelige eller unødigt restriktive betingelser for udveksling af oplysninger eller bistand mellem kompetente myndigheder med henblik på dette direktiv. Navnlig skal medlemsstaterne sikre, at kompetente myndigheder ikke afslår anmodninger om bistand med henvisning til at:

- a) anmodningen også anses for at omfatte skatteanliggender
- b) forpligtede enheder i henhold til national ret er forpligtede til hemmeligholdelse eller fortrolighed, bortset fra i de tilfælde, hvor de pågældende oplysninger er beskyttet af retten til fortrolighed eller er omfattet af tavshedspligt, jf. artikel 34, stk. 2
- c) der pågår en undersøgelse, efterforskning eller retsforfølgning i den anmodede medlemsstat, medmindre bistanden ville vanskeliggøre undersøgelsen, efterforskningen eller retsforfølgningen
- d) den anmodende myndighed hos modparten er af en anden type eller har en anden status end den anmodende kompetente myndighed.«

33) Artikel 53 ændres således:

a) Stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'er uopfordret eller efter anmodning udveksler alle oplysninger, som måtte være relevante for FIU'ernes behandling eller analyse af oplysninger om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og de fysiske eller juridiske personer, der er involveret, uanset typen af tilknyttet underliggende forbrydelse, også selv om det på tidspunktet for udvekslingen ikke er identificeret, hvilken tilknyttet underliggende forbrydelse der er tale om.«

b) I stk. 2, andet afsnit, affattes andet punktum således:

»Den pågældende FIU indhenter oplysninger i overensstemmelse med artikel 33, stk. 1, og svarer hurtigt.«

34) I artikel 54 tilføjes følgende stykke:

»Medlemsstaterne sikrer, at FIU'erne udpeger mindst én kontaktperson som ansvarlig eller ét kontaktpunkt som ansvarligt for at modtage forespørgsler om oplysninger fra FIU'er i andre medlemsstater.«

35) Artikel 55, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forhåndsgodkendelsen fra den anmodede FIU til at formidle oplysningerne til kompetente myndigheder gives omgående og i videst muligt omfang, uanset typen af tilknyttet underliggende forbrydelse. Den anmodede FIU må ikke nægte at give sin godkendelse til en sådan formidling, medmindre dette

ville falde uden for anvendelsesområdet for dens bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, eller ville kunne vanskeliggøre en efterforskning, eller på anden måde ville være i uoverensstemmelse med de grundlæggende principper i den pågældende medlemsstats nationale ret. Et eventuelt afslag på godkendelse begrundes behørigt. Disse undtagelser skal præciseres på en måde, der forhindrer misbrug og uretmæssige begrænsninger af formidlingen af oplysninger til kompetente myndigheder.»

36) Artikel 57 affattes således:

»Artikel 57

Forskelle i de nationale retlige definitioner af underliggende forbrydelser, jf. artikel 3, nr. 4), må ikke vanskeliggøre FIU'ers mulighed for at yde bistand til en anden FIU og må ikke begrænse udvekslingen, formidlingen og anvendelsen af oplysningerne i henhold til artikel 53, 54 og 55.»

37) I kapitel VI, afdeling 3, tilføjes følgende underafdeling:

»Underafdeling IIIa

Samarbejde mellem kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter og andre myndigheder, der har tavshedspligt

Artikel 57a

1. Medlemsstaterne kræver, at alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutters overholdelse af dette direktiv, og revisorer eller eksperter, der optræder på vegne af sådanne kompetente myndigheder, er underlagt tavshedspligt.

Uden at det berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, må de fortrolige oplysninger, som de i første afsnit omhandlede personer modtager i forbindelse med deres opgaver i henhold til dette direktiv, kun videregives i summarisk eller samlet form, på en sådan måde at de enkelte kredit- og finansinstitutter ikke kan identificeres.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at der udveksles oplysninger mellem:

- a) kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter inden for en medlemsstat i overensstemmelse med dette direktiv eller andre retsakter vedrørende tilsyn med kredit- og finansinstitutter
- b) kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med dette direktiv eller andre retsakter vedrørende tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder Den Europæiske Centralbank (ECB), der handler i medfør af Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (*). Denne udveksling af oplysninger er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Senest den 10. januar 2019 indgår de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter i overensstemmelse med dette direktiv, og ECB, der handler i medfør af artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1024/2013 og artikel 56, stk. 1, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (**), med støtte fra de europæiske tilsynsmyndigheder en aftale om de praktiske betingelser for udveksling af oplysninger.

3. Kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter og modtager fortrolige oplysninger i henhold til stk. 1, må udelukkende anvende disse oplysninger:

- a) i forbindelse med udførelsen af deres opgaver i henhold til dette direktiv eller andre retsakter vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, tilsynsmæssig regulering og tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder idømmelse af sanktioner
- b) i forbindelse med en appelsag mod en beslutning truffet af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder retssager
- c) i forbindelse med indbringelse for domstolene efter særbestemmelser i den EU-ret, som er vedtaget vedrørende dette direktivs område eller vedrørende tilsynsmæssig regulering og tilsyn med kredit- og finansinstitutter.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, samarbejder med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, uanset deres respektive art eller status. Et sådant samarbejde skal også omfatte muligheden for inden for rammerne af den anmodede kompetente myndigheds beføjelser at foretage undersøgelser på vegne af en anmodende kompetent myndighed samt efterfølgende udveksling af de oplysninger, der fremkommer under en sådan undersøgelse.

5. Medlemsstaterne kan bemyndige de nationale kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, til at indgå samarbejdsaftaler vedrørende samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger med de kompetente myndigheder i tredjelande, der er modparter til disse nationale kompetente myndigheder. Sådanne samarbejdsaftaler skal være gensidige og kan kun indgås, såfremt de oplysninger, der videregives, er underlagt en garanti om krav om tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten omhandlet i stk. 1. Udvekslingen af fortrolige oplysninger inden for rammerne af sådanne samarbejdsaftaler skal have til formål at give de pågældende myndigheder mulighed for at udføre deres tilsynsopgaver.

Stammer de udvekslede oplysninger fra en anden medlemsstat, videregives de kun med udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har videregivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, som disse myndigheder har givet deres samtykke til.

Artikel 57b

1. Uanset artikel 57a, stk. 1 og 3, og med forbehold af artikel 34, stk. 2, kan medlemsstaterne give tilladelse til udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i den samme medlemsstat eller i andre medlemsstater, mellem de kompetente myndigheder og myndigheder med ansvar for tilsyn med enheder i den finansielle sektor og fysiske eller juridiske personer under udøvelsen af deres erhverv, som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), samt myndigheder, som ved lov er udpeget som ansvarlige for tilsyn med finansielle markeder i forbindelse med udførelsen af disses respektive tilsynsopgaver.

De modtagne oplysninger er under alle omstændigheder underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 57a, stk. 1.

2. Uanset artikel 57a, stk. 1 og 3, kan medlemsstaterne ved bestemmelser i national ret give tilladelse til, at visse oplysninger videregives til andre nationale myndigheder, som ved lov er udpeget som ansvarlige for tilsyn med finansielle markeder, eller som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge eller efterforske hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme.

Fortrolige oplysninger, der udveksles i henhold til nærværende stykke, må dog kun anvendes til det formål at varetage de pågældende myndigheders lovmæssige opgaver. Personer, der har adgang til sådanne oplysninger, er underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 57a, stk. 1.

3. Medlemsstaterne kan give tilladelse til, at visse oplysninger i forbindelse med tilsyn med kreditinstitutters overholdelse af dette direktiv videregives til parlamentariske undersøgelsesudvalg, revisionsretter og andre enheder med ansvar for undersøgelser i deres medlemsstat på følgende betingelser:

- a) enhederne har et præcist ved lov defineret mandat efter national lovgivning til at undersøge eller granske de aktiviteter, som udføres af myndigheder med ansvar for tilsynet med disse kreditinstitutter eller for lovgivningen om dette tilsyn
- b) oplysningerne er strengt nødvendige for udøvelsen af det i litra a) nævnte mandat
- c) de personer, som har adgang til oplysningerne, er underlagt krav om tavshedspligt i henhold til national lovgivning, der mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 57a, stk. 1
- d) oplysninger, der stammer fra en anden medlemsstat, videregives ikke uden udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har videregivet dem, og i givet fald udelukkende til de formål, som de pågældende myndigheder har givet deres samtykke til.

(*) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).«

38) I artikel 58, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer endvidere, at deres kompetente myndigheder, såfremt de identificerer overtrædelser, der er omfattet af strafferetlige sanktioner, underretter de retshåndhævende myndigheder rettidigt.«

39) Artikel 61 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, såvel som de selvregulerende organer, hvor dette er relevant, indfører effektive og pålidelige mekanismer til at fremme indberetningen til kompetente myndigheder og i givet fald selvregulerende organer af potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv.

Med henblik herpå sørger de for én eller flere sikre kommunikationskanaler, hvorigennem personer kan foretage den i første afsnit omhandlede indberetning. Sådanne kanaler skal sikre, at det kun er de kompetente myndigheder og i givet fald de selvregulerende organer, der er bekendt med identiteten på de personer, som afgiver oplysninger.«

b) I stk. 3 tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, herunder ansatte i og repræsentanter for den forpligtede enhed, som indberetter en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, er juridisk beskyttet mod trusler, repressalier eller fjendtligsindede handlinger, og navnlig mod negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger.

Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, som udsættes for trusler, repressalier, fjendtligsindede handlinger eller negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger for at have indberettet en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, har ret til at klage til de respektive kompetente myndigheder på en sikker måde. Uden at det berører fortroligheden af oplysninger indsamlet af FIU'en sikrer medlemsstaterne også, at sådanne enkeltpersoner har ret til effektive retsmidler med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af dette stykke.«

40) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 64a

1. Kommissionen bistås af Udvalget til Forebyggelse af Hvidvaskning af Penge og Finansiering af Terrorismen (»udvalget«) som omhandlet i artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011 (**).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«

41) Artikel 65 affattes således:

»Artikel 65

1. Senest den 11. januar 2022, og hvert tredje år derefter, udarbejder Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv og forelægger den for Europa-Parlamentet og Rådet.

Denne rapport skal navnlig omfatte:

- a) en redegørelse for specifikke foranstaltninger og mekanismer på EU-plan og medlemsstatsplan til at forebygge og håndtere spirende problemer og ny udvikling, der udgør en trussel mod Unionens finansielle system
- b) opfølgende foranstaltninger, der er truffet på EU-plan og på medlemsstatsplan på grundlag af forhold, som deres opmærksomhed er blevet henledt på, herunder klager vedrørende national lovgivning, der hæmmer de kompetente myndigheders og selvregulerende organers tilsyns- og undersøgelsesmæssige beføjelser

- c) en redegørelse for tilgængeligheden af relevante oplysninger for de kompetente myndigheder og FIU'er i medlemsstaterne, med henblik på at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- d) en redegørelse for det internationale samarbejde og udvekslingen af oplysninger mellem kompetente myndigheder og FIU'er
- e) en redegørelse for nødvendigheden af tiltag fra Kommissionens side til at kontrollere, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv og til at vurdere spirende problemer og ny udvikling i medlemsstaterne
- f) en analyse af gennemførligheden af specifikke foranstaltninger og mekanismer på EU-plan og medlemsstatsplan om mulighederne for at indsamle og få adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af selskaber og andre juridiske enheder, der er etableret uden for Unionen, og af proportionaliteten af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b)
- g) en evaluering af, i hvilket omfang de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet overholdt.

Den første rapport, som offentliggøres senest den 11. januar 2022, ledsages om nødvendigt af passende lovgivningsmæssige forslag, herunder, hvis det er relevant, om virtuelle valutaer, beføjelse til at oprette og føre en central database, hvor de brugeridentiteter og tegnebogsadresser, som FIU'erne har adgang til, registreres, samt egenerklæringsblanketter til brugere af virtuelle valutaer og om at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver og en risikobaseret model for anvendelse af foranstaltningerne omhandlet i artikel 20, litra b).

2. Senest den 1. juni 2019 vurderer Kommissionen rammerne for FIU'ernes samarbejde med tredjelande og hindringer og muligheder for at styrke samarbejdet mellem FIU'er i Unionen, herunder muligheden for at oprette en koordinerings- og støttemekanisme.

3. Kommissionen udarbejder, hvor det er relevant, en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med henblik på at vurdere behovet for og proportionaliteten af en sænkelse af procentsatsen for identifikation af reelle ejere af juridiske enheder i lyset af eventuelle anbefalinger i denne henseende fra internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme som følge af en ny vurdering og fremsætter om fornødent et lovgivningsmæssigt forslag.»

42) Artikel 67, affattes stk. 1, således:

»1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 26. juni 2017.

Medlemsstaterne anvender artikel 12, stk. 3, fra den 10. juli 2020.

Medlemsstaterne opretter de i artikel 30 omhandlede registre senest den 10. januar 2020, de i artikel 31 omhandlede registre senest den 10. marts 2020 og de i artikel 32a omhandlede centrale automatiske mekanismer senest den 10. september 2020.

Kommissionen sikrer den i artikel 30 og 31 omhandlede sammenkobling af registre i samarbejde med medlemsstaterne senest den 10. marts 2021.

Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen teksten til de i dette stykke omhandlede love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen i medlemsstaterne indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.»

43) I bilag II, punkt 3, affattes indledningen således:

»3) Geografiske risikofaktorer — registrering, etablering, bopæl i:«

44) I bilag III foretages følgende ændringer:

a) I punkt 1) tilføjes følgende litra:

»g) kunden er en tredjelandsstatsborger, der ansøger om opholdstilladelse eller statsborgerskab i medlemsstaten i bytte for kapitaloverførsler, køb af ejendom eller statsobligationer eller investering i selskaber i den pågældende medlemsstat.«

b) I punkt 2 foretages følgende ændringer:

i) Litra c) affattes således:

»c) forretningsforbindelser eller transaktioner uden direkte kontakt, uden visse sikkerhedsforanstaltninger såsom elektroniske identifikationsmidler eller relevante tillidstjenester som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014 eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder«

ii) Følgende litra tilføjes:

»f) transaktioner vedrørende olie, våben, ædelmetaller, tobaksvarer, kulturelle værdigenstande og andre vigtige genstande af arkæologisk, historisk, kulturel og religiøs betydning eller af særlig videnskabelig værdi samt elfenben og beskyttede dyrearter.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2009/138/EF

I artikel 68, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/138/EF tilføjes følgende nummer:

»iv) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*), artikel 2, stk. 1, nr. 1 og 2, vedrørende overholdelse af dette direktiv

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

I artikel 56, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU tilføjes følgende litra:

»g) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*), artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2), vedrørende overholdelse af dette direktiv.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 10. januar 2020. De sender straks teksten til disse love og bestemmelser til Kommissionen.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 6***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 30. maj 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

L. PAVLOVA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/844
af 30. maj 2018
om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU
om energieffektivitet
(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 194, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og ⁽³⁾

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen er fast besluttet på at udvikle et bæredygtigt, konkurrencedygtigt, sikkert og dekarboniseret energisystem. Energiunionen og den klima- og energipolitiske ramme for 2030 fastsætter ambitiøse forpligtelser for Unionen til at reducere drivhusgasemissionerne yderligere med mindst 40 % senest i 2030 sammenlignet med 1990, øge andelen af vedvarende energi i energiforbruget, gennemføre energibesparelser i overensstemmelse med Unionens ambitionsniveau og forbedre Europas energisikkerhed, konkurrenceevne og bæredygtighed.
- (2) For at nå disse målsætninger kombinerer revisionen af Unionens lovgivning om energieffektivitet i 2016 en revurdering af Unionens energieffektivitetsmål for 2030 som ønsket af Det Europæiske Råd i dets konklusioner i 2014, en revision af de centrale bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU ⁽⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU ⁽⁵⁾ og en styrkelse af finansieringsrammen, herunder de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESI-fondene) og Den Europæiske Fond for Strategiske Investeringer (EFIS), hvilket i sidste ende vil forbedre de finansielle vilkår for investeringer i energieffektivitet på markedet.
- (3) I henhold til direktiv 2010/31/EU skulle Kommissionen senest den 1. januar 2017 foretage en gennemgang i lyset af de erfaringer og fremskridt, der er gjort under det nævnte direktivs anvendelse, og om nødvendigt fremsætte forslag.
- (4) For at forberede denne gennemgang tog Kommissionen en række skridt for at indsamle dokumentation for, hvordan direktiv 2010/31/EU var blevet gennemført i medlemsstaterne, med fokus på, hvad der fungerede, og hvad der kunne forbedres.
- (5) Resultatet af gennemgangen og af Kommissionens konsekvensanalyse viste, at en række ændringer er nødvendige for at styrke de gældende bestemmelser i direktiv 2010/31/EU og for at forenkle visse aspekter.
- (6) Unionen har forpligtet sig til at udvikle et bæredygtigt, konkurrencedygtigt, sikkert og dekarboniseret energisystem senest i 2050. For at opfylde dette mål har medlemsstaterne og investorerne brug for foranstaltninger, der sigter mod at nå det langsigtede mål for drivhusgasemissioner og som dekarboniserer bygningsmassen, der tegner sig for ca. 36 % af alle CO₂-emissioner i Unionen, senest i 2050. Medlemsstaterne bør tilstræbe en omkostningseffektiv

⁽¹⁾ EUT C 246 af 28.7.2017, s. 48.

⁽²⁾ EUT C 342 af 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2018.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (EUT L 153 af 18.6.2010, s. 13)

balance mellem dekarbonisering af energiforsyningen og reducere af det endelige energiforbrug. Med henblik herpå har medlemsstater og investorer brug for en klar vision, der kan være rettesnor for deres politikker og investeringsbeslutninger, hvilket omfatter vejledende nationale delmål og energieffektivitetstiltag med henblik på at nå de kortsigtede (2030), mellemfristede (2040) og langsigtede (2050) mål. I lyset af sådanne målsætninger og med tanke på Unionens overordnede ambitioner med hensyn til energieffektivitet er det vigtigt, at medlemsstaterne angiver de forventede resultater af deres langsigtede renoveringsstrategier og overvåger udviklingen ved at fastsætte indenlandske indikatorer for fremskridt under hensyntagen til nationale forhold og udvikling.

- (7) Parisaftalen fra 2015 om klimaændringer, som fulgte den 21. partskonference under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (COP 21), sætter skub i Unionens indsats for at dekarbonisere bygningsmassen. I betragtning af at opvarmning og afkøling tegner sig for næsten 50 % af Unionens endelige energiforbrug, hvoraf 80 % forbruges i bygninger, er opfyldelsen af Unionens energi- og klimamål forbundet med Unionens indsats for at renovere sin bygningsmasse gennem prioritering af energieffektivitet og anvendelse af princippet om »energieffektivitet først« samt overvejelser om at benytte vedvarende energikilder.
- (8) Bestemmelserne om langsigtede renoveringsstrategier i direktiv 2012/27/EU bør overflyttes til direktiv 2010/31/EU, hvor de passer bedre i sammenhængen. Medlemsstaterne bør kunne anvende deres langsigtede renoveringsstrategier til at imødegå brandsikkerhed og risici i forbindelse kraftig seismisk aktivitet, der påvirker energieffektive renoveringer og bygningers levetid.
- (9) For at opnå en yderst energieffektiv og dekarboniseret bygningsmasse og for at sikre at de langsigtede renoveringsstrategier leverer de nødvendige fremskridt hen mod omdannelsen af eksisterende bygninger til næsten energineutrale bygninger, navnlig gennem en stigning i gennemgribende renoveringer, bør medlemsstaterne etablere klare retningslinjer, skitsere målbare, målrettede tiltag såvel som fremme lige adgang til finansiering, herunder til de mindst energieffektive segmenter af den nationale bygningsmasse, til energifattige forbrugere, til socialt boligbyggeri og til husholdninger, der er ramt af dilemmaet med delte incitamenter, samtidig med at der tages hensyn til prisoverkommelighed. For yderligere at støtte de nødvendige forbedringer af deres nationale lejeboligmasse bør medlemsstaterne overveje at indføre eller fortsat at anvende krav om en vis grad af energimæssig ydeevne for udlejningsejendomme i overensstemmelse med energiattesterne.
- (10) Ifølge Kommissionens konsekvensanalyse bliver der behov for en gennemsnitlig årlig renoveringsprocent på 3 % for at nå Unionens ambitioner med hensyn til energieffektivitet på en omkostningseffektiv måde. I betragtning af at hver gang energibesparelserne øges med 1 %, mindskes gasimporten med 2,6 %, er klare ambitioner for renovering af den eksisterende bygningsmasse yderst vigtige. Derfor vil en indsats for at øge bygningers energimæssige ydeevne bidrage aktivt til Unionens uafhængighed på energiområdet, og vil desuden have et stort potentiale for jobskabelse i Unionen, særlig blandt små og mellemstore virksomheder. I den forbindelse bør medlemsstaterne tage hensyn til behovet for en klar forbindelse mellem deres langsigtede renoveringsstrategier og relevante initiativer til fremme af kompetenceudvikling og uddannelse inden for bygge- og energieffektivitetssektorerne.
- (11) Der bør tages hensyn til behovet for at afhjælpe energifattigdom i overensstemmelse med kriterier, der er fastlagt af medlemsstaterne. Medlemsstaterne har ret til at fastlægge, hvad de betragter som relevante foranstaltninger, når de i deres renoveringsstrategier beskriver de nationale foranstaltninger, der bidrager til at afhjælpe energifattigdom.
- (12) Medlemsstaterne kan i deres langsigtede renoveringsstrategier og i forbindelse med planlægning af tiltag og foranstaltninger gøre brug af begreber som tærskelpunkt, dvs. tidspunkter i en bygningens livscyklus, der for så vidt angår omkostningseffektivitet eller driftsforstyrrelser er passende i forhold til gennemførelse af energieffektive renoveringer.
- (13) Med hensyn til indendørs luftkvalitet fremgår det af Verdenssundhedsorganisationens retningslinjer fra 2009, at bygninger med en større ydeevne giver beboerne større komfort og velvære og forbedrer sundheden. Kuldebroer, utilstrækkelig isolering og utilsigtede luftstrømme kan resultere i overfladetemperaturer under luftens dugpunkt og i fugt. Det er derfor afgørende at sikre en fuldstændig og homogen isolering af bygningen, herunder altaner, vinduespartier, tage, vægge, døre og gulve, og der bør lægges særlig vægt på at hindre, at temperaturen på bygningens indendørs overflader falder til under dugpunkttemperaturen.

- (14) Medlemsstaterne bør støtte opgraderinger af den energimæssige ydeevne i eksisterende bygninger, der bidrager til et sundt indeklima, herunder ved fjernelse af asbest og andre skadelige stoffer, og derved forebygge ulovlig fjernelse af skadelige stoffer og lette overholdelsen af gældende lovgivningsmæssige retsakter som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF ⁽¹⁾ og (EU) 2016/2284 ⁽²⁾.
- (15) Det er vigtigt at sikre, at foranstaltninger til forbedring af bygningers energimæssige ydeevne ikke kun har fokus på klimaskærmen, men omfatter alle relevante elementer og tekniske systemer i en bygning såsom passive elementer, der indgår i passive teknikker, der har til formål at reducere energibehovet til opvarmning eller køling, energiforbruget til belysning og til ventilation og dermed forbedre den termiske og visuelle komfort.
- (16) Finansielle mekanismer, incitamenter og mobiliseringen af finansielle institutioner med henblik på energieffektive renoveringer i bygninger bør spille en central rolle i nationale langsigtede renoveringsstrategier og fremmes aktivt af medlemsstaterne. Sådanne tiltag bør omfatte fremme af energieffektivitetsrealkreditlån til certificerede energieffektive renoveringer af bygninger, fremme af offentlige investeringer i en energieffektiv bygningsmasse, f.eks. gennem offentlig-private partnerskaber eller frivillige kontrakter om energimæssig ydeevne, nedbringelse af den oplevede risiko ved en investering, sikring af tilgængelige og gennemsigtige rådgivningsværktøjer og støtteinstrumenter som one-stop-shops, der tilbyder integrerede energirenoveringstjenester, samt gennemførelse af andre foranstaltninger og initiativer såsom dem, der er omhandlet i Kommissionens initiativ om intelligent finansiering af intelligente bygninger.
- (17) Løsninger baseret på natur, såsom velplanlagt gadebeplantning, grønne tage og vægge, der giver isolering og skygge til bygninger, bidrager til at reducere efterspørgslen efter energi, idet de begrænser behovet for opvarmning og køling og forbedrer en bygningens energimæssige ydeevne.
- (18) Forskning i og forsøg med nye løsninger til forbedring af historiske bygningers og steders energimæssige ydeevne bør fremmes, samtidig med at kulturarven beskyttes og bevares.
- (19) I forbindelse med nye bygninger og bygninger, der gennemgår større renoveringer, bør medlemsstaterne tilskynde til installation af højeffektive alternative systemer, hvis det er teknisk, funktionelt og økonomisk muligt, samtidig med at der også tages hensyn til forhold vedrørende sunde indendørs klimaforhold, brandsikkerhed og risici vedrørende kraftig seismisk aktivitet, i overensstemmelse med indenlandske sikkerhedsforskrifter.
- (20) For at opfylde målene om energieffektivitet for bygninger bør gennemsigtheden af energiattester forbedres ved at sikre, at alle de nødvendige parametre til beregninger, for både attesting og mindstekrav til energimæssig ydeevne, fastsættes og anvendes på en ensartet måde. Medlemsstaterne bør træffe passende foranstaltninger, der sikrer, at eksempelvis ydeevnen for installerede, udskiftede eller opgraderede tekniske bygningsinstallationer så som til rumopvarmning, luftkonditionering eller vandopvarmning dokumenteres med henblik på attesting af bygninger og kontrol af overholdelsen.
- (21) Installationen af selvregulerende enheder i eksisterende bygninger til separat regulering af temperaturen i hvert rum, eller, når dette er begrundet, i et angivet opvarmet område af bygningsenheden, bør overvejes, hvor dette er økonomisk muligt, f.eks. hvor omkostningerne i forbindelse hermed udgør under 10 % af de samlede udgifter til de udskiftede varmeproducerende enheder.
- (22) Innovation og ny teknologi gør det også muligt for bygninger at støtte den samlede dekarbonisering af økonomien, herunder transportsektoren. Eksempelvis kan bygninger bruges til at fremskynde udviklingen af den infrastruktur, der er nødvendig for intelligent opladning af elektriske køretøjer, og samtidig skabe et grundlag for medlemsstaterne til at anvende bilbatterier som en strømkilde, hvis de ønsker det.
- (23) Kombineret med vedvarende energikilders øgede andel af elproduktionen, producerer elektriske køretøjer færre CO₂-emissioner, hvilket fører til bedre luftkvalitet. Elektriske køretøjer er et vigtigt element i overgangen til ren energi baseret på energieffektivitetsforanstaltninger, alternative brændstoffer, vedvarende energikilder og innovative forvaltningsløsninger vedrørende energifleksibilitet. Bygningsreglementer kan anvendes effektivt til indførelse af

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (EUT L 330 af 16.12.2009, s. 28).

⁽²⁾ Gem Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2284 af 14. december 2016 om nedbringelse af nationale emissioner af visse luftforurenende stoffer, om ændring af direktiv 2003/35/EF og om ophævelse af direktiv 2001/81/EF (EUT L 344 af 17.12.2016, s. 1).

målrettede krav, der støtter etableringen af opladningsinfrastruktur i beboelsesejendomme og erhvervsbygningers parkeringsanlæg. Medlemsstaterne bør fastlægge foranstaltninger til forenkling af etableringen af opladningsinfrastruktur med henblik på at fjerne hindringer såsom delte incitamenter og administrative vanskeligheder, som de enkelte ejere møder, når de forsøger at opsætte en ladestander på deres parkeringsplads.

- (24) Kabelføringsinfrastruktur sikrer de rette betingelser for hurtig udrulning af ladestandere, hvis og hvor de er nødvendige. Medlemsstaterne bør sikre udviklingen af elektromobilitet på en afbalanceret og omkostningseffektiv måde. I særdeleshed bør der i forbindelse med større renovering, der berører elektrisk infrastruktur, sørges for relevant installation af kabelføringsinfrastruktur. Medlemsstaterne bør i forbindelse med gennemførelsen af kravene til elektromobilitet i national lovgivning tage behørigt hensyn til potentielle forskelligartede vilkår såsom ejendomsret til bygninger og de tilstødende parkeringspladser, offentlige parkeringspladser, der drives af private enheder, og bygninger, der har både en beboelses- og erhvervsmæssig funktion.
- (25) Hvis infrastrukturen er etableret, vil det mindske udgifterne til opsætning af ladestandere for de enkelte ejere og sikre, at brugere af elektriske køretøjer har adgang til ladestandere. Fastsettelse af krav til elektromobilitet på EU-plan vedrørende forberedelse af parkeringspladser og opsætning af ladestandere er en effektiv metode til at fremme elektriske køretøjer i nærmeste fremtid og samtidigt gøre den videre udvikling mulig til en lavere pris på mellem- langt til langt sigt.
- (26) Når medlemsstaterne fastsætter deres krav til opsætning af et mindste antal ladestandere i erhvervsbygninger med mere end 20 parkeringspladser, som skal gælde fra 2025, bør de tage hensyn til de relevante nationale, regionale og lokale forhold, samt mulige forskelligartede behov og omstændigheder på grundlag af areal, bygningstypologi, dækning med offentlig transport og andre relevante kriterier for at sikre den forholdsmæssige og passende udrulning af ladestandere.
- (27) Nogle særligt sårbare geografiske områder kan imidlertid have særlige problemer med at opfylde disse krav om elektromobilitet. Dette kan være tilfældet for regionerne i den yderste periferi som omhandlet i artikel 349 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) på grund af deres fjerne beliggenhed, deres status som øsamfund, deres lille areal og deres vanskelige topografiske og klimatiske forhold samt mikroisolerede systemer, hvis elnet måske skal udvikles for at kunne klare en yderligere elektrificering af lokal transport. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne have mulighed for ikke at anvende kravene om elektromobilitet. Uanset denne undtagelse kan elektrificering af transporten være et vigtigt redskab til håndtering af de problemer med luftkvalitet eller forsyningssikkerhed, som de nævnte regioner og systemer ofte står over for.
- (28) Når medlemsstaterne anvender de krav til elektromobilitetsinfrastruktur, der fremgår af ændringerne til direktiv 2010/31/EU som fastsat i nærværende direktiv, bør de overveje behovet for en samlet og sammenhængende byplanlægning samt fremme af alternative, sikre og bæredygtige transportformer og deres understøttende infrastruktur, f.eks. gennem en særlig parkeringsinfrastruktur, der tager hensyn til elektriske cykler og til køretøjer til bevægelseshæmmede personer.
- (29) Dagsordnerne for det digitale indre marked og energiunionen bør være afstemt efter hinanden og tjene fælles mål. Digitaliseringen af energisystemet er hurtigt ved at ændre energilandskabet, fra integrationen af vedvarende energikilder til intelligente net og bygninger, som er klar til installationer med intelligente funktioner. Med henblik på at digitalisere byggesektoren er Unionens konnektivitetsmål og ambitioner med hensyn til etableringen af kommunikationsnet med høj kapacitet vigtige for intelligente boliger og godt opkoblede samfund. Der bør gives målrettede incitamenter til at fremme systemer, der er intelligensparate, og digitale løsninger i det bebyggede miljø. Dette giver nye muligheder for energibesparelser ved at give forbrugerne mere nøjagtige oplysninger om deres forbrugsmønstre og ved at give systemoperatøren mulighed for at styre nettet mere effektivt.
- (30) Indikatoren for intelligensparathed bør anvendes til at måle bygningers evne til at udnytte informations- og kommunikationsteknologi og elektroniske systemer med henblik på at tilpasse driften af bygningerne til beboernes og nettets behov samt til at forbedre energieffektiviteten og den samlede ydeevne af bygninger. Indikatoren for intelligensparathed bør øge bygningsejeres og beboeres bevidsthed om værdien af bygningsautomatisering og elektronisk overvågning af tekniske bygningsinstallationer og bør skabe tillid hos beboere, hvad angår de reelle besparelser som følge af nævnte nye forbedrede funktioner. Anvendelse af ordningen for vurdering af bygningers intelligensparathed bør være frivillig for medlemsstaterne.

- (31) For at tilpasse direktiv 2010/31/EU til den tekniske udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere nævnte direktiv ved at etablere definitionen på indikatoren for intelligensparathed og en metode til dens beregning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽¹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de af Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2010/31/EU, som ændret ved nærværende direktiv, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår de nærmere betingelser for etableringen af en frivillig fælles EU-ordning for vurdering af bygningers intelligensparathed. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽²⁾.
- (33) For at sikre at finansielle foranstaltninger vedrørende energieffektivitet anvendes bedst muligt i forbindelse med bygningsrenovering, bør de sammenkædes med kvaliteten af renoveringsarbejdet i lyset af de planlagte eller opnåede energibesparelser. De pågældende foranstaltninger bør derfor sammenkædes med ydeevnen for det udstyr eller materiale, der anvendes til renoveringen, med installatørens certificerings- eller færdighedsniveau, med et energisyn eller med de forbedringer, der er opnået som følge af renoveringen, og som bør vurderes ved at sammenligne energiattester udstedt før og efter renoveringen, ved hjælp af standardværdier eller ved en anden gennemsigtig og forholdsmæssig metode.
- (34) De nuværende uafhængige kontrolsystemer for energiattester kan anvendes til kontrol af overholdelse og bør styrkes for at sikre, at attesterne er af god kvalitet. Når det uafhængige kontrolsystem for energiattester suppleres af en frivillig database, som går videre end kravene i direktiv 2010/31/EU som ændret ved nærværende direktiv, kan det anvendes med henblik på kontrol af overholdelsen og til at levere statistiske oplysninger om den regionale eller nationale bygningsmasse. Højkvalitetsdata om bygningsmassen er nødvendige og kan til dels genereres ud fra de databaser, som næsten alle medlemsstater er i færd med at udvikle og forvalte for energiattester.
- (35) Ifølge Kommissionens konsekvensanalyse blev bestemmelser vedrørende eftersyn af varme- og klimaanlæg vurderet til at være ineffektive, fordi de ikke i tilstrækkelig grad sikrede nævnte tekniske anlægs oprindelige og fortsatte ydeevne. Selv billige energieffektive tekniske løsninger med meget korte tilbagebetalingstider, såsom hydraulisk afbalancering af varmeanlægget og monteringen eller udskiftningen af termostatventiler, overvejes ikke i tilstrækkelig grad i dag. Bestemmelserne vedrørende eftersyn bør ændres for at sikre bedre eftersynsresultater. Nævnte ændringer bør have fokus på eftersyn af centralvarmeanlæg og klimaanlæg, herunder når de er kombineret med ventilationsanlæg. Nævnte ændringer bør udelukke små varmeanlæg såsom elektriske varmeovne og brændeovne, når de ligger under tærsklen for eftersyn i henhold til direktiv 2010/31/EU som ændret ved nærværende direktiv.
- (36) Ved udførelsen af eftersyn og for at opnå de tilsigtede forbedringer i bygningers energimæssige ydeevne i praksis bør målet være at forbedre den faktiske energimæssige ydeevne af varmeanlæg, klimaanlæg og ventilationsanlæg under reelle driftsforhold. Sådanne anlægs faktiske ydeevne er styret af energiforbruget under dynamisk varierende typiske eller gennemsnitlige driftsforhold. Disse forhold kræver for det meste kun en del af den nominelle effekt-kapacitet, og derfor bør eftersyn af varmeanlæg, klimaanlæg og ventilationsanlæg omfatte en vurdering af udstyrets relevante kapacitet til at forbedre anlæggenes ydeevne under varierende forhold, f.eks. driftsbetingelser ved delvis belastning.
- (37) Bygningsautomatisering og elektronisk overvågning af tekniske bygningsinstallationer har vist sig at være en effektiv erstatning for eftersyn, navnlig når det gælder store installationer, og rummer et stort potentiale til at levere omkostningseffektive og betydelige energibesparelser både for forbrugere og virksomheder. Montering af

⁽¹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

sådant udstyr bør betragtes som værende det mest omkostningseffektive alternativ til eftersyn i store erhvervsbygninger og ejendomme, der består af flere lejligheder og har en størrelse, som muliggør en tilbagebetalingsperiode på under tre år, da det gør det muligt at reagere på de leverede oplysninger og derved sikre energibesparelser over tid. For små installationer bør installatørernes dokumentation for systemets ydeevne støtte kontrollen med overholdelsen af de mindstekrav, der er fastsat for alle tekniske bygningsinstallationer.

- (38) Medlemsstaternes nuværende mulighed for at vælge foranstaltninger baseret på rådgivning som et alternativ til eftersyn af varmeanlæg, klimaanlæg, kombinerede varme- og ventilationsanlæg og kombinerede klima- og ventilationsanlæg skal bevares, forudsat at det i en rapport forelagt Kommissionen er blevet dokumenteret, at virkningen svarer til virkningen af eftersyn før anvendelsen af disse foranstaltninger.
- (39) Indførelsen af ordninger for regelmæssigt eftersyn af varme- og klimaanlæg i henhold til direktiv 2010/31/EU indebar betydelige administrative og finansielle investeringer for medlemsstaterne og den private sektor, herunder for uddannelsen og godkendelsen af eksperter, kvalitetssikring og -kontrol såvel som omkostningerne ved eftersyn. Medlemsstater, der har truffet de nødvendige foranstaltninger til at etablere regelmæssige eftersyn, og som har indført effektive eftersynsordninger, kan finde det hensigtsmæssigt at videreføre de pågældende ordninger, herunder for mindre varme- og klimaanlæg. I så fald bør medlemsstaterne ikke have pligt til at meddele disse strengere krav til Kommissionen.
- (40) Uden at dette berører medlemsstaternes valg, hvad angår anvendelsen af sættet af standarder vedrørende bygnings energimæssige ydeevne, udarbejdet under Kommissionens mandat M/480 til Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), vil anerkendelsen og udbredelsen af disse standarder i medlemsstaterne få en positiv indvirkning på gennemførelsen af direktiv 2010/31/EU som ændret ved nærværende direktiv.
- (41) I Kommissionens henstilling (EU) 2016/1318 ⁽¹⁾ om næsten energineutrale bygninger blev det beskrevet, hvordan gennemførelsen af direktiv 2010/31/EU samtidigt kunne sikre omdannelsen af bygningsmassen og overgangen til en mere bæredygtig energiforsyning, der også støtter strategien for opvarmning og køling. For at sikre en korrekt gennemførelse bør de generelle rammebestemmelser for beregning af bygningers energimæssige ydeevne ajourføres, og der bør tilskyndes til en forbedret ydeevne af klimaskærme, understøttet af det arbejde, der er udført af CEN under mandat M/480 fra Kommissionen. Medlemsstaterne kan vælge at gå videre ved at indføre yderligere numeriske indikatorer, f.eks. for hele bygningens samlede energiforbrug eller drivhusgasemissioner.
- (42) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte mere ambitiøse krav til energimæssig ydeevne for bygninger og for bygningsdele, så længe sådanne krav er forenelige med EU-retten. Det er i overensstemmelse med målene i direktiv 2010/31/EU og 2012/27/EU, at nævnte krav under visse omstændigheder kan begrænse installationen eller brugen af produkter, der er omfattet af anden gældende EU-harmoniseringslovgivning, forudsat at sådanne krav ikke udgør en urimelig markedshindring.
- (43) Målet for dette direktiv, nemlig at reducere den mængde energi, der er nødvendig for at dække den energiefterspørgsel, som er forbundet med den typiske brug af bygninger, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den garanterede sammenhæng, hvad angår fælles målsætninger, forståelse og politisk vilje, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (44) Dette direktiv respekterer fuldt ud medlemsstaternes særlige nationale forhold og forskelle og deres beføjelser i overensstemmelse med artikel 194, stk. 2, i TEUF. Endvidere er formålet med dette direktiv at gøre det muligt at dele bedste praksis for at lette overgangen til en yderst energieffektiv bygningsmasse i Unionen.
- (45) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽²⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv anser lovgiveren fremsendelse af sådanne dokumenter for at være begrundet.

⁽¹⁾ Kommissionens henstilling (EU) 2016/1318 af 29. juli 2016 om retningslinjer for fremme af næsten energineutrale bygninger og bedste praksis for at sikre, at alle nye bygninger er næsten energineutrale senest i 2020 (EUT L 208 af 2.8.2016, s. 46).

⁽²⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(46) Direktiv 2010/31/EU og 2012/27/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer til direktiv 2010/31/EU

I direktiv 2010/31/EU foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 ændres således:

a) nr. 3) affattes således:

»3) »teknisk bygningsinstallation«: teknisk udstyr til en bygnings eller bygningsenheds rumopvarmning, rumkøling, ventilation, varmt brugsvand, indbygget belysning, automatisering og kontrol, elproduktion på stedet eller en kombination heraf, herunder sådanne installationer, der anvender energi fra vedvarende energikilder«

b) følgende nummer indsættes:

»3a) »bygningssystemerings- og -kontrolsystem«: et system, der omfatter samtlige produkter, software og ingeniørtjenester, der kan understøtte energieffektiv, økonomisk og sikker drift af tekniske bygningsinstallationer gennem automatisk kontrol og ved at lette den manuelle forvaltning af nævnte tekniske bygningsinstallationer«

c) følgende numre indsættes:

»15a) »varmeanlæg«: en kombination af de komponenter, der er nødvendige for at sikre en form for behandling af indeluften, hvorved temperaturen øges

15b) »varmeproducerende enhed«: den del af et varmeanlæg, der producerer nyttevarme ved hjælp af en eller flere af følgende processer:

a) forbrænding af brændsel i for eksempel en kedel

b) jouleeffekten i varmelegemerne i et elektrisk modstandsovervarmningssystem

c) optagelse af varme fra den omgivende luft, udsugningsluft eller en vand- eller jordvarmekilde ved hjælp af en varmepumpe

15c) »kontrakt om energimæssig ydeevne«: kontrakt om energimæssig ydeevne som defineret i artikel 2, nr. 27), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).«

d) Følgende nummer tilføjes:

»20) »mikroisoleret system«: et mikroisoleret system som defineret i artikel 2, nr. 27), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 55).«

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 2a

Langsigtet renoveringsstrategi

1. Hver medlemsstat opstiller en langsigtet renoveringsstrategi for støtte til renovering af den nationale masse af såvel offentlige som private beboelsesejendomme og erhvervsbygninger med henblik på at gøre den til en yderst energieffektiv og dekarboniseret bygningsmasse senest i 2050 og lette den omkostningseffektive omdannelse af eksisterende bygninger til næsten energineutrale bygninger. Hver langsigtet renoveringsstrategi skal forelægges i overensstemmelse med de gældende planlægnings- og indberetningsforpligtelser og skal omfatte:

- a) en oversigt over den nationale bygningsmasse, efter omstændighederne baseret på statistisk stikprøveudtagning og forventet andel af renoverede bygninger i 2020
- b) kortlægningen af omkostningseffektive renoveringsmetoder af relevans for bygningstypen og klimazonen, eventuelt under hensyntagen til de potentielle relevante tærskelpunkter af en bygnings levetid
- c) politikker og foranstaltninger, der skal fremme omkostningseffektive gennemgribende renovering af bygninger, herunder gennemgribende renovering i etaper, og støtte målrettede, omkostningseffektive foranstaltninger og renoveringer, f.eks. ved indførelse af en frivillig ordning for bygningsrenoveringspas
- d) en oversigt over politikker og foranstaltninger, der er målrettet de mindst energieffektive segmenter i den nationale bygningsmasse, dilemmaer med delte incitamenter og markedssvigt, og en oversigt over relevante nationale foranstaltninger, der bidrager til at afhjælpe energifattigdom
- e) politikker og foranstaltninger, der er målrettet alle offentlige bygninger
- f) en oversigt over nationale initiativer til fremme af intelligente teknologier og godt opkoblede bygninger og samfund såvel som færdigheder og uddannelse inden for bygge- og energieffektivitetssektoren, og
- g) et evidensbaseret skøn over forventede energibesparelser og mere generelle fordele, f.eks. hvad angår sundhed, sikkerhed og luftkvalitet.

2. Hver medlemsstat fastsætter i sin langsigtede renoveringsstrategi en køreplan med foranstaltninger og indenlandsk fastsatte målbare indikatorer for fremskridt for - med henblik på det langsigtede mål for 2050 om at reducere drivhusgasemissionerne i Unionen med 80-95 % i forhold til 1990 - at sikre en yderst energieffektiv og dekarboniseret national bygningsmasse og at lette den omkostningseffektive omdannelse af eksisterende bygninger til næsten energineutrale bygninger. Køreplanen skal indeholde vejledende delmål for 2030, 2040 og 2050 og redegøre for, hvordan de bidrager til at nå Unionens energieffektivitetsmål i overensstemmelse med direktiv 2012/27/EU.

3. For at støtte mobiliseringen af investeringer i den renovering, der er nødvendig for at nå målene i stk. 1, letter medlemsstaterne adgangen til passende mekanismer til:

- a) sammenlægningen af projekter, herunder gennem investeringsplatforme eller -grupper og gennem konsortier af små og mellemstore virksomheder, for at sikre investoradgang såvel som pakked løsninger til potentielle klienter
- b) nedbringelsen af den oplevede risiko ved energieffektivitetsaktiviteter for investorer og den private sektor
- c) anvendelsen af offentlige midler til at mobilisere yderligere private investeringer eller til at afhjælpe specifikke markedssvigt
- d) styring af investeringer hen imod en energieffektiv offentlig bygningsmasse i overensstemmelse med Eurostat-vejledning, og
- e) tilgængelige og gennemsigtige rådgivningsværktøjer, f.eks. one-stop-shops for forbrugere og energirådgivningstjenester, for så vidt angår relevante energieffektive renoveringer og finansielle instrumenter.

4. Kommissionen indsamler og udbreder, som minimum til offentlige myndigheder, bedste praksis vedrørende vellykkede offentlige og private finansieringsordninger for energieffektiv renovering såvel som oplysninger om ordninger for sammenlægning af små energieffektivitetsrenoveringsprojekter. Kommissionen kortlægger og udbreder bedste praksis om finansielle incitamenter til renovering fra et forbrugerperspektiv under hensyntagen til forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til omkostningseffektivitet.

5. For at støtte udviklingen af sin langsigtede renoveringsstrategi gennemfører hver medlemsstat en offentlig høring om sin langsigtede renoveringsstrategi forud for indgivelsen af den til Kommissionen. Hver medlemsstat medtager et sammendrag af resultaterne af sin offentlige høring som bilag til den langsigtede renoveringsstrategi.

Hver medlemsstat fastlægger de nærmere vilkår for høring på en inklusiv måde under gennemførelsen af sin langsigtede renoveringsstrategi.

6. Hver medlemsstat medtager oplysningerne om gennemførelsen af sin seneste langsigtede renoveringsstrategi som bilag til sin langsigtede renoveringsstrategi, herunder om de planlagte politikker og foranstaltninger.

7. Hver medlemsstat kan anvende sin langsigtede renoveringsstrategi til at tage højde for brandsikkerhed og risici i forbindelse med kraftig seismisk aktivitet, der påvirker energieffektive renoveringer og bygningers levetid.»

3) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

Nye bygninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at nye bygninger opfylder de mindstekrav til energimæssig ydeevne, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 4.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de tekniske, miljømæssige og økonomiske muligheder for at benytte højeffektive alternative systemer, hvis sådanne er til rådighed, tages i betragtning, inden byggeriet af nye bygninger går i gang.»

4) Artikel 7, stk. 5, affattes således:

»I forbindelse med bygninger, som gennemgår større renovering, tilskynder medlemsstaterne til at anvende højeffektive alternative systemer, for så vidt dette er teknisk, funktionelt og økonomisk muligt, og tager hensyn til forhold vedrørende sunde indendørs klimaforhold, brandsikkerhed og risici i forbindelse med kraftig seismisk aktivitet.»

5) Artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

Tekniske bygningsinstallationer, elektromobilitet og indikator for intelligensparathed

1. Med henblik på optimering af tekniske bygningsinstallationers energiforbrug fastsætter medlemsstaterne krav til installationer for så vidt angår den samlede energimæssige ydeevne, korrekt installering og passende dimensionering, indstilling og kontrol af de tekniske bygningsinstallationer, der er installeret i eksisterende bygninger.

Kravene til installationer fastsættes for tekniske bygningsinstallationer, som er nye, som udskiftes og som opgraderes, og anvendes for så vidt det er teknisk, økonomisk og funktionelt muligt.

Medlemsstaterne kræver, at nye bygninger, hvis det er teknisk og økonomisk muligt, udstyres med selvregulerende enheder til separat regulering af temperaturen i hvert rum eller, hvis det er begrundet, i et angivet opvarmet område af bygningsenheden. I eksisterende bygninger stilles der krav om installation af sådanne selvregulerende enheder, når varmeproducerende enheder udskiftes, såfremt det er teknisk og økonomisk muligt.

2. For så vidt angår nye erhvervsbygninger og erhvervsbygninger, som gennemgår større renovering, og som har mere end ti parkeringspladser, sikrer medlemsstaterne, at der opsættes mindst én ladestander som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU (*) og etableres kabelføringsinfrastruktur, dvs. rør til elektriske kabler, for mindst hver femte parkeringsplads, for at der på et senere tidspunkt kan opsættes ladestander til elektriske køretøjer, hvor:

a) parkeringsanlægget befinder sig inde i bygningen, og, for større renoveringer, renoveringsforanstaltninger omfatter parkeringsanlægget eller bygningens elektriske infrastruktur, eller

b) parkeringsanlægget støder fysisk op til bygningen, og, for større renoveringer, renoveringsforanstaltninger omfatter parkeringsanlægget eller parkeringsanlæggets elektriske infrastruktur.

Kommissionen aflægger senest den 1. januar 2023 rapport til Europa-Parlamentet og til Rådet om det potentielle bidrag fra en EU-bygningspolitik i forhold til at fremme elektromobilitet, og foreslår, hvis det er relevant, foranstaltninger i den henseende.

3. Medlemsstaterne fastsætter krav om opsætning af et minimum af ladestandere for alle erhvervsbygninger med mere end 20 parkeringspladser senest den 1. januar 2025.

4. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte eller anvende de krav, der er omhandlet i stk. 2 og 3, for bygninger, som ejes og benyttes af små og mellemstore virksomheder som defineret i afsnit I i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF (**).

5. For så vidt angår nye beboelsesejendomme og beboelsesejendomme, der gennemgår større renovering, og som har mere end ti parkeringspladser, sikrer medlemsstaterne, at der etableres kabelføringsinfrastruktur, dvs. rør til elektriske kabler for hver parkeringsplads, for at der på et senere tidspunkt kan opsættes ladestandere til elektriske køretøjer for hver parkeringsplads, hvor:

- a) parkeringsanlægget befinder sig inde i bygningen, og, for større renovering, renoveringsforanstaltninger omfatter parkeringsanlægget eller bygningens elektriske infrastruktur, eller
- b) parkeringsanlægget støder fysisk op til bygningen, og, for større renovering, renoveringsforanstaltninger omfatter parkeringsanlægget eller parkeringsanlæggets elektriske infrastruktur.

6. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende stk. 2, 3 og 5 på specifikke kategorier af bygninger, hvor:

- a) der i relation til stk. 2 og 5 er indgivet ansøgninger om byggetilladelse eller tilsvarende ansøgninger senest den 10. marts 2021
- b) den krævede kabelføringsinfrastruktur ville være afhængig af mikroisolerede systemer, eller hvis bygningerne er beliggende i regionerne i den yderste periferi, som omhandlet i artikel 349 i TEUF, hvis dette ville medføre betydelige problemer for driften af det lokale energisystem og bringe det lokale nets stabilitet i fare
- c) omkostningerne til opladnings- og kabelføringsinstallationer overstiger 7 % af de samlede omkostninger ved den større renovering af bygningen
- d) en offentlig bygning allerede er omfattet af sammenlignelige krav i henhold til gennemførelsen af direktiv 2014/94/EU.

7. Medlemsstaterne fastlægger foranstaltninger med henblik på at forenkle udrulningen af ladestandere i nye og eksisterende beboelsesejendomme og erhvervsbygninger og håndtere eventuelle reguleringsmæssige hindringer, herunder tilladelses- og godkendelsesprocedurer, uden at dette berører medlemsstaternes ejendoms- og lejeret.

8. Medlemsstaterne overvejer behovet for sammenhængende politikker for bygninger, blød og grøn mobilitet og byplanlægning.

9. Medlemsstaterne sikrer, at når en teknisk bygningsinstallation installeres, udskiftes eller opgraderes, vurderes den samlede energimæssige ydeevne for den ændrede del og, hvor det er relevant, for hele den ændrede installation. Resultaterne dokumenteres og videreformidles til bygningsejeren, således at de forbliver tilgængelige og kan anvendes til kontrol af overholdelsen af de mindstekrav, der er fastsat i henhold til stk. 1, og i forbindelse med udstedelse af energiattester. Uden at dette berører artikel 12, beslutter medlemsstaterne, om de vil kræve, at der udstedes en ny energiattest.

10. Kommissionen vedtager senest den 31. december 2019 en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 23, der supplerer dette direktiv ved at fastsætte en frivillig fælles EU-ordning for vurdering af bygningers intelligensparathed. Vurderingen baseres på bygningens eller bygningsenhedens evne til at tilpasse driften til beboerens og elnettets behov og forbedre energieffektiviteten og den samlede ydeevne.

I overensstemmelse med bilag Ia skal den frivillige fælles EU-ordning for vurdering af bygningers intelligensparathed:

- a) fastlægge definitionen af indikatoren for intelligensparathed og
- b) fastlægge en metode til beregning heraf.

11. Kommissionen vedtager senest den 31. december 2019, og efter høring af relevante interessenter, en gennemførelsesretsakt, der fastsætter de tekniske betingelser for en effektiv gennemførelse af den ordning, der er omhandlet i denne artikels stk. 10, herunder en tidsplan for en uforbindende testfase på nationalt plan, og præciserer, på hvilken måde ordningen er et supplement til de i artikel 11 omhandlede energiattester.

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 26, stk. 3.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer (EUT L 307 af 28.10.2014, s. 1).

(**) Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).«

6) Artikel 10, stk. 6, affattes således:

»6. Medlemsstaterne sammenkæder deres finansielle foranstaltninger til energieffektivitetsforbedringer inden for renovering af bygninger med planlagte eller gennemførte energibesparelser, som fastsættes ved hjælp af et eller flere af følgende kriterier:

- a) den energimæssige ydeevne for det udstyr eller materiale, der anvendes til renoveringen, i hvilket tilfælde det udstyr eller materiale, der anvendes til renoveringen, skal installeres af en installatør med det relevante certificerings- eller færdighedsniveau
- b) standardværdier til beregning af energibesparelser i bygninger
- c) de forbedringer, der er opnået som følge af en sådan renovering, ved at sammenligne energiattester udstedt før og efter renoveringen
- d) resultatet af et energisyn
- e) resultatet af en anden relevant, gennemsigtig og forholdsmæssig metode, som viser forbedringen af den energimæssige ydeevne.

6a. Databaser til energiattester skal gøre det muligt at indsamle data om det målte eller beregnede energiforbrug i de omfattede bygninger, herunder som minimum offentlige bygninger, for hvilke der i henhold til artikel 12 er udstedt en energiattest som omhandlet i artikel 13.

6b. Som minimum aggregerede anonymiserede data, der opfylder EU-krav og nationale krav til databeskyttelse, stilles til rådighed efter anmodning med henblik på statistiske og forskningsmæssige formål og for bygningsejeren.«

7) Artikel 14 og 15 affattes således:

»Artikel 14

Eftersyn af varmeanlæg

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre regelmæssige eftersyn af de tilgængelige dele af varmeanlæg eller anlæg til kombineret rumopvarmning og ventilation med en nominel nytteeffekt på over 70 kW, som f.eks. varmeproducerende enheder, kontrolsystemer og cirkulationspumpe(r), der anvendes til opvarmning af bygninger. Eftersynet skal omfatte en vurdering af den varmeproducerende enheds effektivitet og dimensionering i forhold til bygningens opvarmningsbehov, og, hvis det er relevant, tage hensyn til varmeanlæggets eller anlægget til kombineret rumopvarmning og ventilations kapacitet til at optimere ydeevnen under typiske eller gennemsnitlige driftsforhold.

Hvis der ikke er foretaget ændringer i varmeanlægget eller i anlægget til kombineret rumopvarmning og ventilation eller i bygningens opvarmningsbehov, siden et eftersyn er blevet gennemført i henhold til dette stykke, kan medlemsstater vælge at undlade at kræve en ny vurdering af den varmeproducerende enheds dimensionering.

2. Tekniske bygningsinstallationer, der udtrykkeligt er omfattet af et aftalt kriterium for energimæssig ydeevne eller af en kontraktlig ordning om et aftalt niveau for forbedring af energieffektiviteten, f.eks. en kontrakt om energimæssig ydeevne, eller som drives af en driftsansvarlig eller en netoperatør, og som derfor er underlagt foranstaltninger til overvågning af ydeevnen for så vidt angår installationer, er undtaget fra kravene i stk. 1, forudsat at den samlede virkning af en sådan tilgang svarer til virkningen af stk. 1.

3. Som alternativ til stk. 1, og under forudsætning af at den samlede virkning svarer til virkningen af stk. 1, kan medlemsstaterne vælge at træffe foranstaltninger for at sikre rådgivning til brugerne vedrørende udskiftning af varmeproducerende enheder, andre ændringer af varmeanlægget eller af anlægget til kombineret rumopvarmning og ventilation og alternative løsninger til vurdering af effektiviteten og dimensioneringen af nævnte anlæg.

Inden anvendelse af de i dette stykkes første afsnit omhandlede alternative foranstaltninger dokumenterer hver enkelt medlemsstat i en rapport til Kommissionen ækvivalensen af disse foranstaltningers effekt i forhold til effekten af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

En sådan rapport forelægges i overensstemmelse med gældende planlægnings- og indberetningsforpligtelser.

4. Medlemsstaterne fastsætter de krav, der skal sikre, hvis det er teknisk og økonomisk muligt, at erhvervsbygninger, der har varmeanlæg eller kombinerede rumopvarmnings- og ventilationsanlæg med en nominel nytteeffekt på over 290 kW, udstyres med bygningsautomatiserings- og kontrolsystemer senest i 2025.

Bygningsautomatiserings- og kontrolsystemerne skal være i stand til:

- a) løbende at overvåge, registrere, analysere og give mulighed for at tilpasse energiforbruget
- b) at benchmarke bygningens energieffektivitet, opdage effektivitetstab i tekniske bygningsinstallationer og underrette den person, der er ansvarlig for faciliteterne eller den tekniske bygningsforvaltning, om mulighederne for at forbedre energieffektiviteten, og
- c) at give mulighed for kommunikation med opkoblede tekniske bygningsinstallationer og andre apparater inde i bygningen og være interoperable med tekniske bygningsinstallationer på tværs af forskellige typer beskyttet teknologi, udstyr og producenter.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte krav, der skal sikre, at beboelsesejendomme udstyres med:

- a) funktionen kontinuerlig elektronisk overvågning, som måler installationernes effektivitet og underretter bygnings-ejere eller -forvaltere, når effektiviteten er faldet væsentligt, og når det er tid at vedligeholde installationen, og
- b) effektive kontrolfunktioner, der gør det muligt at sikre en optimal produktion, distribution, lagring og anvendelse af energi.

6. Bygninger, der opfylder kravene i stk. 4 eller 5, er undtaget fra kravene i stk. 1.

Artikel 15

Eftersyn af klimaanlæg

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre regelmæssige eftersyn af de tilgængelige dele af klimaanlæg eller kombinerede klima- og ventilationsanlæg med en nominel nytteeffekt på over 70 kW. Eftersynet skal omfatte en vurdering af klimaanlæggets effektivitet og dets dimensionering i forhold til bygningens kølebehov og, hvis det er relevant, tage hensyn til klimaanlæggets eller det kombinerede klima- og ventilationsanlægs kapacitet til at optimere ydeevnen under typiske eller gennemsnitlige driftsforhold.

Hvis der ikke er foretaget ændringer i klimaanlægget eller det kombinerede klima- og ventilationsanlæg eller i bygningens kølebehov, siden et eftersyn er blevet gennemført i henhold til dette stykke, kan medlemsstaterne vælge at undlade at kræve en ny vurdering af dimensioneringen af klimaanlægget.

Medlemsstater, der opretholder strengere krav i medfør af artikel 1, stk. 3, er fritaget for pligten til at meddele dem til Kommissionen.

2. Tekniske bygningsinstallationer, der udtrykkeligt er omfattet af et aftalt kriterium for energimæssig ydeevne eller af en kontraktlig ordning om et aftalt niveau for forbedring af energieffektiviteten, f.eks. en kontrakt om energimæssig ydeevne eller som drives af en driftsansvarlig eller en netværksoperatør, og som derfor er underlagt foranstaltninger til overvågning af ydeevnen for så vidt angår installationer, er undtaget fra kravene i stk. 1, forudsat at den samlede virkning af en sådan metode svarer til virkningen af stk. 1.

3. Som alternativ til stk. 1, og under forudsætning af at den samlede virkning svarer til virkningen af stk. 1, kan medlemsstaterne vælge at træffe foranstaltninger for at sikre rådgivning af brugere vedrørende udskiftning af klimaanlæg eller kombinerede klima- og ventilationsanlæg, andre ændringer af klimaanlæg eller kombinerede klima- og ventilationsanlæg og alternative løsninger til vurdering af disse anlægs effektivitet og passende størrelse.

Inden anvendelsen af de i dette stykkes første afsnit omhandlede alternative foranstaltninger dokumenterer hver enkelt medlemsstat i en rapport til Kommissionen ækvivalensen af disse foranstaltningers effekt i forhold til effekten af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

En sådan rapport skal desuden forelægges i overensstemmelse med de gældende planlægnings- og indberetningsforpligtelser.

4. Medlemsstaterne fastsætter de krav, der skal sikre, hvis det er teknisk og økonomisk muligt, at erhvervsbygninger, der har et klimaanlæg eller et kombineret klima- og ventilationsanlæg med en nominal nytteeffekt på over 290 kW, udstyres med bygningsautomatiserings- og kontrolsystemer senest i 2025.

Bygningsautomatiserings- og kontrolsystemerne skal være i stand til:

- a) løbende at overvåge, registrere, analysere og give mulighed for at tilpasse energiforbruget
- b) at benchmarke bygningens energieffektivitet, opdatere effektivitetstab i tekniske bygningsinstallationer og underrette den person, der er ansvarlig for faciliteterne eller den tekniske bygningsforvaltning, om mulighederne for at forbedre energieffektiviteten, og
- c) at give mulighed for kommunikation med opkoblede tekniske bygningsinstallationer og andre apparater inde i bygningen, og være interoperable med tekniske bygningsinstallationer på tværs af forskellige typer af beskyttet teknologi, udstyr og producenter.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte krav, der skal sikre, at beboelsesejendomme udstyres med:

- a) funktionen kontinuerlig elektronisk overvågning, som måler installationernes effektivitet, og underretter bygnings ejere eller -forvaltere, når effektiviteten er faldet væsentligt, og når det er tid at vedligeholde installationen, og
- b) effektive kontrolfunktioner, der gør det muligt at sikre en optimal produktion, distribution, lagring og anvendelse af energi.

6. Bygninger, der opfylder kravene i stk. 4 eller 5, er undtaget fra kravene i stk. 1.«

8) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Gennemgang

Kommissionen, bistået af det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 26, gennemgår dette direktiv senest den 1. januar 2026 i lyset af de erfaringer, der er opnået, og de fremskridt, der er gjort, under dets anvendelse, og forelægger om nødvendigt forslag.

Som led i denne gennemgang undersøger Kommissionen, hvordan medlemsstaterne kan anvende integrerede metoder for kvarterer eller bydele i Unionens bygnings- og energieffektivitetspolitik samtidigt med, at det sikres, at alle bygninger opfylder mindstekravene til energimæssig ydeevne, f.eks. ved hjælp af samlede renoveringsplaner, der gælder for en række bygninger i et geografisk område i stedet for en enkelt bygning.

Kommissionen vurderer navnlig behovet for yderligere at forbedre energiattester i overensstemmelse med artikel 11.«

9) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 19a

Gennemførlighedsundersøgelse

Kommissionen foretager inden 2020 en gennemførlighedsundersøgelse, der belyser mulighederne og tidsaspektet for indførelse af eftersyn af separate ventilationsanlæg og et frivilligt bygningsrenoveringspas, som er et supplement til energiattester, med henblik på at sikre en langsigtet, trinvis renoveringsplan for en bestemt bygning, der er baseret på kvalitetskriterier, i forlængelse af et energisyn og skitserende de relevante foranstaltninger og renoveringer, der kan forbedre den energimæssige ydeevne.«

10) Artikel 20, stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Medlemsstaterne oplyser navnlig ejere eller lejere af bygninger om energiattester, herunder om deres formål og målsætning, om omkostningseffektive foranstaltninger og, hvor det er relevant, om finansielle instrumenter med henblik på at forbedre bygningens energimæssige ydeevne og om udskiftning af kedler til fossile brændsler med mere bæredygtige alternativer. Medlemsstaterne giver oplysningerne ved hjælp af tilgængelige og gennemsigtige rådgivningsværktøjer såsom renoveringsrådgivning og one-stop-shops.«

11) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, 8 og 22, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. juli 2018. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 5, 8 og 22 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, 8 eller 22 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

12) Artikel 24 og 25 udgår.

13) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.«

14) Bilagene ændres som anført i bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

Ændringer til direktiv 2012/27/EU

Artikel 4 i direktiv 2012/27/EU affattes således:

»Artikel 4

Renovering af bygninger

En første version af medlemsstaternes langsigtede strategi for tilvejebringelse af investeringer i renovering af den nationale masse af både offentlige og private beboelses- og erhvervsjendomme offentliggøres senest den 30. april 2014 og ajourføres derefter hvert tredje år og forelægges Kommissionen som led i de nationale energieffektivitetshandlingsplaner.«

*Artikel 3***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 10. marts 2020. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til gennemførelse af direktiv 2010/31/EU eller 2012/27/EU gælder som henvisninger til nævnte direktiver som ændret ved nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 4***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 5***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 30. maj 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

L. PAVLOVA

Formand

BILAG

I bilagene til direktiv 2010/31/EU foretages følgende ændringer:

1) Bilag I ændres således:

a) Punkt 1 affattes således:

- »1. En bygnings energimæssige ydeevne bestemmes på grundlag af beregnet eller faktisk energiforbrug og skal afspejle typisk energiforbrug til rumopvarmning, rumkøling, varmt brugsvand, ventilation, indbygget belysning og andre tekniske bygningsinstallationer.

En bygnings energimæssige ydeevne udtrykkes ved en numerisk indikator for primærenergiforbrug i kWh/(m²/år) med henblik på både energiattestering og opfyldelse af mindstekravene til energimæssig ydeevne. Den metode, der anvendes til at bestemme en bygnings energimæssige ydeevne, skal være gennemskuelig og åben for innovation.

Medlemsstaterne beskriver deres nationale beregningsmetoder i henhold til de nationale bilag til de overordnede standarder, dvs. ISO 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1, and 52018-1, der er udarbejdet i medfør af mandat M/480 givet til Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN). Denne bestemmelse udgør ikke en retlig kodifikation af disse standarder.«

b) Punkt 2 affattes således:

- »2. Energiforbruget til rumopvarmning, rumkøling, varmt brugsvand, ventilation, belysning og andre tekniske bygningsinstallationer beregnes for at optimere de niveauer for sundhed, indendørs luftkvalitet og komfort, der er defineret af medlemsstaterne på nationalt eller regionalt plan.

Beregningen af primærenergi baseres på primærenergifaktorer eller vægtningsfaktorer pr. energibærer, der kan baseres på nationale, regionale eller lokale årlige, og eventuelt også sæsonbestemte eller månedlige, vægtede gennemsnit eller på mere specifikke oplysninger for individuelle lokale anlæg.

Primærenergifaktorerne eller vægtningsfaktorerne defineres af medlemsstaterne. Ved anvendelsen af nævnte faktorer til beregning af den energimæssige ydeevne sikrer medlemsstaterne, at klimaskærmens optimale energimæssige ydeevne tilstræbes.

Ved beregningen af primærenergifaktorerne med henblik på beregning af bygningers energimæssige ydeevne kan medlemsstaterne tage højde for vedvarende energikilder, som leveres ved hjælp af energibæreren, og vedvarende energikilder, der produceres og anvendes på stedet, forudsat at det sker på et ikkediskriminerende grundlag.«

c) Følgende punkt indsættes:

- »2a. Medlemsstaterne kan, for at udtrykke en bygnings energimæssige ydeevne, definere yderligere numeriske indikatorer for det samlede ikkevedvarende og vedvarende primærenergiforbrug og for drivhusgasemissioner produceret i kg CO₂/(m²/år).«

d) Punkt 4, indledningen, affattes således:

- »4. Den positive virkning af følgende forhold tages i betragtning:«

2) Følgende bilag indsættes:

»BILAG Ia

Fælles generel ramme for vurdering af bygningers intelligensparathed

1. Kommissionen fastsætter definitionen af indikatoren for intelligensparathed og en metode til dens beregning for at kunne vurdere en bygnings eller bygningsenheds kapacitet til at tilpasse driften til beboerens og nettets behov og for at kunne forbedre energieffektiviteten og den samlede ydeevne.

Indikatoren for intelligensparathed skal omfatte funktioner til sikring af øgede energibesparelser, bedre benchmarking og større fleksibilitet samt bedre funktionalitet og kapacitet som følge af mere indbyrdes forbundet og intelligent udstyr.

Metoden skal tage højde for en række funktionaliteter, herunder intelligente målere, bygningsautomatiserings- og kontrolsystemer, selvregulerende enheder til reguleringen af den indendørs lufttemperatur, indbyggede husholdningsapparater, ladestandere til elektriske køretøjer, energilagring og detaljerede funktioner for og interoperabilitet af nævnte funktionaliteter, såvel som fordele for de indendørs klimaforhold, energieffektiviteten, ydeevneniveauerne og den muliggjorte fleksibilitet.

2. Metoden skal bygge på tre nøglefunktioner vedrørende bygningen og dens tekniske bygningsinstallationer:
 - a) evnen til at opretholde ydeevnen med hensyn til energi og bygningens drift gennem tilpasning af energiforbruget, f.eks. gennem anvendelsen af energi fra vedvarende kilder
 - b) evnen til at tilpasse driftsmåden til beboerens behov under behørig hensyntagen til brugervenligheden, opretholdelsen af sunde indendørs klimaforhold og evnen til at rapportere om energiforbruget, og
 - c) fleksibiliteten i en bygning samlede efterspørgsel efter elektricitet, herunder dens evne til at give mulighed for aktiv og passiv såvel som implicit og eksplicit efterspørgselsreaktion, for så vidt angår nettet, f.eks. ved hjælp af fleksibilitet og kapacitet til belastningsomfordeling.
3. Metoden kan endvidere tage hensyn til følgende:
 - a) interoperabilitet mellem systemer (intelligente målere, bygningsautomatiserings- og kontrolsystemer, indbyggede husholdningsapparater, selvregulerende enheder til reguleringen af den indendørs lufttemperatur i bygningen og indendørs luftkvalitetssensorer og ventilationer) og
 - b) eksisterende kommunikationsnets positive indflydelse, især eksistensen af højhastighedsforberedt fysisk infrastruktur i bygningen såsom den frivillige mærkning »bredbåndsforberedt« og eksistensen af et adgangspunkt for flerfamiliehuse i overensstemmelse med artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/61/EU (*).
4. Metoden må ikke have negativ indvirkning på eksisterende nationale energiattestordninger og skal bygge på beslægtede initiativer på nationalt plan, idet der tages hensyn til princippet om beboernes ejerskab, databeskyttelse, privatliv og sikkerhed i overensstemmelse med relevant EU-ret om databeskyttelse og privatlivets fred samt de bedste, tilgængelige teknikker til cybersikkerhed.
5. Metoden skal angive det mest hensigtsmæssige format for indikatorparameteren for intelligensparathed, der skal være enkel, gennemsigtig og let forståelig for forbrugere, ejere, investorer og deltagere på markedet for efterspørgselsreaktion.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/61/EU af 15. maj 2014 om foranstaltninger for at reducere omkostningerne ved etablering af højhastighedsnet til elektronisk kommunikation (EUT L 155 af 23.5.2014, s. 1).«

3) Bilag II ændres således:

a) Punkt 1, første afsnit, affattes således:

»De kompetente myndigheder eller de organer, til hvilke de kompetente myndigheder har uddelegeret ansvaret for at gennemføre systemet for uvildig kontrol, udtager en stikprøve af alle årligt udstedte energiattester og kontrollerer disse attester. Stikprøven skal være af en tilstrækkelig størrelse for at sikre statistisk signifikante resultater med hensyn til overholdelse.«

b) Følgende punkt tilføjes:

»3. Når der tilføjes oplysninger til en database, skal de nationale myndigheder have mulighed for at se, hvem der har tilføjet oplysningerne, med henblik på overvågnings- og kontrolformål.«

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA